

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I cannot get enough of this hysterical series!"

-USA Today Bestselling Author, Diana Orgain

May the Text be With You...

Whitney Dineen &
Melanie Summers

METİN SAVAŞLARI

KAZARA AŞIK OLMA HİKAYESİ KİTAP 3

WHITNEY DINEEN
MELANIE SUMMERS

Telif Hakkı © 2021 Whitney Dineen and Gretz Corp.

Tüm hakları saklıdır.

33 Partners Publishing ve Indigo Group tarafından

yayımlanmıştır Birinci baskı

E-Kitap ASIN: B08ZGP6FCF Ciltsiz

ISBN: 978-1-988891-38-5

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların aşırı aktif hayal güçlerinin ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Ve belki demek istemiyoruz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarların açık izni olmadan çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Ama kabul edelim, eğer kitabı sevdyseniz, muhtemelen küçük bölümlerini paylaşmanıza izin vereceklerdir. Yine de önce onlarla iletişime geçmeniz gerekiyor.

Amerika Birleşik

Devletleri'nde üretilmiştir.

Mayıs 2021

Kapak yazarı: Becky Monson

KAZARA AŞK HİKAYELERİ

YAZAN WHITNEY DINEEN & MELANIE SUMMERS

Salı Günü Bana Mesaj

Atın Metin Tanrısı

Metin Savaşları

Text in Show (Haziran 2021'de
çıkacak) Mistle Text (Sonbahar
2021'de çıkacak)

WHITNEY DINEEN TARAFINDAN DA

Romantik Komediler

[Aşk Bir Savaş Alanıdır](#)

[Ain't She Sweet](#)

[Bu Benim](#)

[Partim](#)

[Etkinlik](#)

[Hareket Plan](#)

[Rüya Nispeten](#)

[Normal Nispeten](#)

[Aklı Başında](#)

[Nispeten Mutlu](#)

[Mimi Finnegan'ın Yeniden Keşfi Mimi](#)

[Plus Two](#)

[Akraba Ruhlar](#)

[Gece Yarısı Günah mı](#)

[İşliyor?](#)

Kurgu Dışı Mizah

[Annelik, Şehitlik ve Costco Koşuları](#)

Komplo Gerilim

[See No More](#)

Orta Okur Kurgu

[Wilhelmina ve Willamette Peruk Fabrikası](#)

[Harvey Stingle da kim?](#)

Çocuk Kitapları

[Dostluk Bankı](#)

AYRICA MELANIE SUMMERS TARAFINDAN

ROMANTİK KOMEDİLER

Taç Mücevherleri Serisi

[Kraliyet Muamelesi](#)

[Kraliyet Düğünü](#)

[Kraliyet Teslimatı](#)

Cennet Koyu Serisi

[Balayı Çırpınışları](#)

[The Suite Life](#)

[Dinlenen Plaj Yüzü \(Çok Yakında\)](#)

Çılgın Kraliyet Aşk Serisi

[Royally Ezilmiş](#)

[Royally Vahşi](#)

[Royally Bağlı](#)

KADIN KURGU

[Sonraki Eş](#)

[The Deep End \(Çok Yakında\)](#)

DEDİKASYON

*Bu kitap her türden uzay meraklılarına adanmıştır.
Merakınız sizi havalı yapıyor,
W & M*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Sonsöz](#)

[Çok Yakında... Sonsöz](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

BİR

Serafina

Bir Terazi olarak, ben "dengeden yanayım". Son zamanlarda astrolojik sloganımı Meghan Trainor'ın "All About That Bass" şarkısının melodisiyle söylemeye başladım çünkü - neden olmasın? Her sabah gözlerim kapalı ve her iki kolumu da havadar SoHo çatı katımdaki karşıt duvarlara dokunmaya çalışıyordum gibi uzatarak tek ayak üzerinde duruyorum. Bunu her iki ayağımın üzerinde beş dakika boyunca yapıyorum ve bu süreçte kendimi eğlendirmeyi seviyorum.

Zodyak'ın ölçeği olmamızla ilgili sorun - sembolümüz gerçekten de bir ölçektir - diğer burçların Terazi'nin denge ihtiyacını kavramakta genellikle zorlanmasıdır. Hepimizin kendine has tuhaflıkları olsa da, bu temel denge ihtiyacı gerçek bir ayı olabilir. Özellikle de başkaları bize ayak uydurmadığında, ki bu *çoğu* zaman böyledir. *Burcunuza Göre Yaşayın* uygulamamla hayatımı kazanmaya başladığımdan beri, uyumu daha az önemseyen her türlü insanla karşı karşıya geldim. Ama başarımın sırrı uyum. Bir de yaratıcılığımı gün boyu (ve bazen geceye kadar) canlı tutacak tatlı ikramlar.

Trendleri anlamak ve uygulamanızı *tek* olarak nasıl konumlandıracağınızı bilmek

Hayatın en büyük sorunlarının cevapları ile (hepsi pazarlık fiyatı için Aylık 4,99 dolar) tam zamanlı bir iş ve bu işe o kadar çok zaman ve para harcadım ki

Bu işin başarılı olmasına ihtiyacım var, bunun için ne yapmam gerekiyorsa yapmalıyım.

Şarkının ganimeti nasıl geri getireceğimi anlattığım kısmına geldiğimde, ön kapım çarparak açılıyor ve on beş yaşındaki bir kızın bedeninde yaşamış en iyi asistan/programcı/komşu, sabahın erken saatlerindeki rutininin huzurunu bozarak iç alanıma giriyor. Dengemi kaybedip yana doğru savruluyorum ve sağımdaki fasulye torbası sandalyeye sert bir darbeye iniyorum.

"Sera!!! Buna inanamayacaksınız!" Charley bir kâğıt parçasını havada sallarken ve yırtık kotu yanıyormuş gibi zıplarken bağılıyor. "Yale'e girdim!"

"Ciddi misin sen?!" Ayağa kalkmak için çabalıyorum ama bir şekilde suni kürk kılıfın fermuarına takılmayı başarıyorum.

Charley bana endişeli bir bakış attı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Mucizevi bir şekilde kendimi kurtarmayı ve ayağa kalkmayı başardım. "Kutlamaya başlayın."

Ben o çok önemli soruyu sormadan önce zıplıyoruz ve ciyaklıyoruz: "Ailen ne dedi? Gitmene izin verecekler mi?" Heyecanımı bastırmaya çalışırken nefesimi tutuyorum. Kızları henüz on beş *yaşında olduğu için* hayır diyeceklerinden endişeleniyorum.

Bunu söyledikten sonra, Charley GED'e girmiş ve liseden ikinci sınıfın ortasında mezun olmuş sertifikalı bir dahidir... dördüncü uzaklaştırması sırasında. Okulun bilgisayar sistemine defalarca girip öğrencileri kendi kişisel düşüncelerine göre yeniden adlandırmak gibi bir huyu var. Örneğin, ezeli düşmanı Madison Parker, en son Butt-Face McGee oldu. Aşık olduğu Jacob Fein ise Hunky Pants McHottiestein lakabını aldı.

Bunu komik bulmamam gerektiğini biliyorum. Ne de olsa bir yetişkinim, ama yirmi sekiz yaşındayken ergen Serafina'ya geri dönmek ve tüm kötü çocuklara sopa göstermek istemek benim için oldukça kolay. Charley ve ben bu lakapları oldukça komik bulduk.

eğlenceli (haklı olduğunu söylemeye bile gerek yok), Müdür Fox bu keyfi bizimle paylaşmadı.

"Annem, kendi başımın çaresine bakabilecek kadar olgun olduğumu kanıtlayana kadar hiçbir yere gidemeyeceğimi söylüyor," diye inliyor Charley, aşırı doldurulmuş tereyağı rengi kanepeme çökerken. Annesi Martha Jenkins, sınırlı bir mizah anlayışı olan saygın bir kalp cerrahı. Aslında şimdi düşünüyorum da, kahkahasının sesini bile hatırlamıyorum, ki üç yıldır komşum oldukları için bu oldukça şaşırtıcı.

"Baban ne diyor?"

Lorne Jenkins, ateşli kızıyla sürekli anlaşmazlık yaşayan, kurallara göre oynayan bir mahkeme yargıcısıdır. İleri matematik öğretmeni Bay Banks'in birçok kez belirttiği gibi, "Sıkılmış bir Charley, kötü bir Charley'dir." Bir genç kız hakkında söylenebilecek pek de nazık bir söz değildir ama Charley okulun bilgisayar sistemini hacklemiş ve öğretmenin adını Bad Breath Banks olarak değiştirmiştir.

Lorne ve Martha yavrularını ne kadar sevseler de (ve gerçekten sevseler de), onu "anlamıyorlar", muhtemelen en başta benimle takılmaya başlamasının nedeni de bu.

Charley'nin gözleri parlıyor. "Babam, eğer senin yanında işime devam eder ve beladan uzak durursam, gelecek yıl on altı yaşına geldiğimde başlamama izin vereceğini söylüyor." Umutla bana bakıyor ve soruyor: "Beni o kadar uzun süre çalıştırabilir misin? Lütfen evet deyin, çünkü demezseniz muhtemelen *yanlışlıkla* hükümetin bilgisayar sistemine girip tüm senatörlerin isimlerini falan değiştireceğim."

Yanına oturuyorum ve "*Burcuna Göre Yaşa* uygulamamın ikimizi de en az o kadar meşgul edeceğinden eminim" diye cevap veriyorum. Burcunuza Göre *Giyinin*, Burcunuza Göre *Yiyin*, Burcunuza Göre *Çalışın* ve Burcunuza Göre *Süsleyin uygulamalarına* ek olarak, *Burcunuza Göre Randevu* özelliğini de ekleme aşamasındayız. Charley'e heyecanla "Deneme randevusu özelliğimiz için yüzden fazla yerel deneğimiz kaydoldu, buna inanabiliyor musunuz?" diyorum.

"Elbette yapabilirim!" diyor coşkuyla - bu kızın hayata karşı duyduğu ham heyecanı seviyorum. "İşe yarayıp yaramadığını ne zaman anlayacağız?"

"Herkesin bilgilerini yükler yüklemmez, algoritmayı serbest bırakacağız ve ne olacağını görecekiz."

Charley, renkli sanat eserleriyle dolu gümüşi gri duvarlarına bakarak, "Bugün yapacağım. Umarım sen de bir anket doldurursun. Tanrı biliyor ya, hiç sosyal hayatın yok."

"Katılacağım. Katılmamamın sorumsuzluk olacağını düşündüm."

"Ayrıca, sonunda birileriyle çıkabileceksin." Genç arkadaşım beni sürekli flört dünyasına itmeye çalışıyor ki açıkçası bu hiç radarımda değildi. Piyasaya çıkmış en kapsamlı yaşam tarzı uygulamasını başlatmakla meşgul olduğunuzda, hayatınızın diğer yönleri zarar görüyor. Örneğin benim sosyal hayatım neredeyse hiç yok.

Charley, muhteşem kahverengi yüzünü çerçeveleyen bir avuç mikro saç örgüsünü çekiştiriyor. "Sanırım Yale'e girmemi sağlayan şey senin tavsiye mektubun oldu. Sen oradayken tam bir süper yıldızdın."

"Benim desteğim seni buraya kadar getirdi, dostum. Kabul edilmenin temelinde mükemmele yakın SAT ve ACT puanlarının olduğuna eminim. Yale dahileri çok sever." Daha fazla yorum yapamadan telefonum çaldı. Numarayı tanımadığım için açıyorum ve "Bugün yıldızlarınız aynı hizada olsun. Ben Serafina." Biliyorum, bu biraz abartılı oldu, ama inanın bana, bu şey işe yarıyor.

"Merhaba," diyor telefondaki tereddütlü ses. "Benim adım Waltraut Hemper. New York'taki *Wake Up America!*'da yapımcıyım."

Öncelikle, Waltraut? Bir Alman ismi olduğunu biliyorum, ancak benim saygıdeğer görüşüme göre, insanların duvarlarına astıkları şu şarkı söyleyen doldurulmuş balıklardan birini akla getirdiği için talihsiz bir isim. "Merhaba, Waltraut. Senin için ne yapabilirim?"

Charley konuşulanları duyabilsin diye hoparlörü açtım.

"*Wake Up America*'da bir 'Yıldızlara Ateş Et' bölümü yapmak istiyoruz! Uygulamanıza rastladık ve burcunuza uygun giyinmekle ilgili bir bölüm sunmanızın eğlenceli olabileceğini düşündük."

Hal ve Lacey üniversite yıllarımdan beri sabahlarımla vazgeçilmezi oldu. Heyecanımı haykırmamak için kendimi zor tutuyorum. *Wake Up America*'da bir bölüm benim uygulamamı stratosfere fırlatacak! Yerimde oturup dans ederken şöyle diyorum: "Kulağa yapılabilir geliyor. Ne zaman konuk olmamı istersiniz?"

"Bugünden itibaren bir hafta. Bu size modellerinizi ve gardıroplarını hazırlamanız için yeterli zamanı verecek mi?"

Charley dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor ve ekranı bana doğru çevirerek zıplayan bir amigo takımının animasyon gif'ini gösteriyor. Sonra kanepeden atlıyor ve hareketleri kendisi taklit ediyor.

Yapımcıya "Bu iyi olur" dedim. "Her işaret için kaç bakış istiyorsunuz?"

"Sadece bir tane için vaktimiz olacak, ancak en iyi kimin giyeceğine bağlı olarak gündelikten resmiyete kadar her şeyi kapsamanızı istiyoruz. Modellere ödeme yapmanız için size bir bütçe vereceğiz. Çoğu mağaza kıyafetleri ya size verecek ya da bölüm sırasında isimlerini zikrederseniz ödünç almanıza izin verecek."

Vücudum ilk kez ulusal televizyona çıkma beklentisiyle titreşmeye başlıyor. Kendimi uçuyor gibi hissediyorum, sanki özüm formumdan sıyrılıyor ve üzerimde bir yerlerde asılı kalıyor. Brooklyn'e süzülmeden önce şöyle diyorum: "Kulağa harika geliyor. Bana tüm detayları gönderirsen, sana şimdiye kadarki en iyi moda bölümünü sunacağımdan emin olabilirsin." Nasıl oldu bilmiyorum ama soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum ve yirmi kilo verdikten sonra ilk sıcak şekerlemeli dondurmamı yemek üzereymişim gibi konuşmuyorum. Aferin bana.

"Harika. Bilgin olsun, aynı gün NASA'dan biri gelecek. Ona bazı moda ipuçları vermenin eğlenceli olabileceğini düşündük."

"Kesinlikle! Bana sorarsanız, bu bilim adamı tiplerinin biraz katkıya ihtiyacı var.

hayatın daha duyuşal uygulamaları üzerine."

Waltraut şöyle diyor: "Uzaya ilişkin bilimsel ve popüler kültür görüşleri arasındaki yan yana geliş gerçekten vurgulamak istiyoruz."

"İkisi birbirini dışlayan şeyler değil," diyorum ona. "Bilimin astrolojiye itibar etmemesi, astrolojinin kendi başına geçerli bir bilim olmadığı anlamına gelmez."

Yapımcı bana "Bu tam da yayında söylemeni istediğimiz türden bir şey" dedi.

Onun coşkusundan cesaret alarak ekliyorum: "Astroloji iki bin yılı aşkın bir süredir, çoğu bilimsel alandan çok daha uzun bir süredir uygulanıyor. Düşünürseniz, iki yüz yıl önce insanlar mikroplar ve virüsler hakkında, ellerini yıkamanın hastalıklara karşı temel bir caydırıcı olduğunu fark edecek kadar bile bilgi sahibi değillerdi."

"Seni aradığıma çok sevindim. Sanırım bu gerçekten çok başarılı bir bölüm olacak."

"Eminim öyle olur." Telefonu kapattıktan sonra Charley ve ben bir saniye boyunca birbirimize bakıyoruz, sonra ikimiz de oturma odasında dans edip aptallar gibi çılglık atıyoruz. İlk coşku patlamamız sona erdiğinde (daha fazlası olacak), "Kutlama çöreği?" diye öneriyorum.

"Bunun için iki kişi gerekiyor," diyor.

On beş yaşındaki bir çocuğun metabolizmasına sahip olmak. Ama ne var biliyor musunuz? Kaloriler kimin umurunda, çünkü az önce uygulamamı başlattığımdan beri geçen iki yılın en iyi haberini aldım. Aceleyle dairemden çıktık ve asansöre binip ana kata indik. Charley bunun ne kadar iğrenç olacağından bahsediyor. (Görünüşe göre, hasta olmak yeni havalı şey.)

Onu dinlerken karnımda küçük bir endişe tohumu büyümeye başlıyor. Sıkı astronomlar genellikle benim dünyamdan insanlarla pek iyi anlaşılamazlar. Aslında, bilim insanları astrolojiyi genellikle bir salon oyunu olarak görmezler. Bu nedenle, eğer bu gökbilimciye karşı üstünlük sağlayamazsam, beni ulusal televizyonda bir moron gibi göstermeye çalışabilir.

Ki bu benim en kötü kabusum.

İKİ

Ben

"...Ve sonra Don köpeğimin on dokuzuncu yüzyıldan kalma Aubusson halısını nasıl mahvettiğinden yakınırken Chewy on dakika boyunca kışını oturma odasındaki halının üzerinde kaydırды. Sanki küçük adamın anal bezlerinin sürekli darbe alması *benim* suçummuş gibi. Ne düşünüyorsun, Ben?"

Sanırım konuşmayı kesmeni istiyorum.

Kıdemli veri analistimiz Carla Jameson - ve her yerde taşıdığı kupasına göre "Dünyanın En İyi Köpek Annesi"- on iki dakika otuz altı saniye önce ofisime girdiğinden beri konuşmayı bırakmadı. Yemin ederim ki bu kadın, ortalama bir fizik öğrencisinin kafasının patlamasına neden olacak türden hesaplamalar yaparken bile konuşmanın her iki ucunu da sürdürme sanatında ustalaşmış durumda. Ona hızlı bir şekilde cevap vermezseniz, o sizin yerinize cevap verir. Ağzı tüm gün boyunca hiç durmadan hareket eder.

NASA'nın Dünya II TRAPPIST-1 Dış Gezegen Araştırma Ekibi'nde toplam altı kişiyiz. TRAPPIST-1 güneş sistemindeki yedi kayalık gezegenin yaşanabilirliğini analiz ederken küçük inek grubumuza liderlik etmek üzere görevlendirildim. Ekibimizin beşi içe dönük (ben dahil) ve altıncısı şu anda

Labradoodle'ının arka bacakları hakkında gevezelik ediyor, sanki bu konuya tamamen yatırım yapmışım gibi. Ki değilim.

Bazılarımız zaman zaman sosyal farkındalıktan yoksun olsa da - öhöm, Carla - hepimiz son derece zekiyiz ve çoğumuzun diğer insanlarla gerçekten konuşmak yerine sayıları kırmayı ve başka bir gezegende yiyecek yetiştirme konusunda hipotez kurmayı tercih edeceğini düşünürsek iyi anlaşıyoruz.

Ekip lideri olarak, şu anda olduğu gibi sessizliğe ihtiyacım olduğunda kapatabileceğim duvarlara ve ofisime açılan bir kapıya sahip olduğum için şanslıyım. Chewy'nin bedensel işlevleri ve dalgalanmalarıyla bir ömür boyu yetecek kadar uğraştım.

Telefonumu elime alıp, aramayan hayali kişiye "Bir saniye bekle" diyorum. Sonra özür dileyen bir bakışla Carla'yı kapıya doğru itiyorum. "Buna bakmam gerek. Lütfen kapımı kapatır mısın?"

Gitmek için döndüğünde hala köpeğinden bahsediyordu ama şimdi şanssız kurban, günlük Chewy güncellemesini almak üzere olan kıdemsiz analistlerimizden Alec Maestas'tı. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ahizeyi kulağıma götürüyorum ve arkasına bakma ihtimaline karşı başımı sallıyorum. Ne de olsa duygularını incitmek istemiyorum ama "anal kese" kelimesini bir daha duyarsam çılgılık atabilirim.

Cam duvarın arkasından, Carla masasına inerken Alec'in bana pis bir bakış attığını görüyorum. Ona memnun bir gülümseme sunuyorum, ardından özel sohbetimizde *Üzgünüm, üzgün değilim* yazıyorum. O da karşılığında bir orta parmak emoji gönderiyor.

Han Solo'nun omuz silktiği bir GIF ile cevap vermek üzereydim ki patronum Dev Grover içeri girip kapıyı kapattı. "Tanrım, köpeği çoktan veterinerine götürmüş olmalı. Vay canına, sadece vay canına," diyor masamın karşı tarafına oturarak. "Vay canına demişken, senin için hayatının fırsatını yakaladım."

"Gerçekten mi?" Yüzündeki endişe ve heyecan karışımı ifadeden hoşlanmadığım için soruyorum.

Sert bir şekilde başını sallayarak, "NASA'nın ihtişamlı günlerini kaçırdığımız için hep hayıflandığımızı biliyorsunuz, o zamanlar tüm ulus

bir mekiğin fırlatılışını izlemek için her şeyi bırakır mısınız?"

"Evet..." Bunun gittiği yerden şimdiden nefret ediyorum.

"Ve bu pozisyonu aldığında, tanıtım yapmamız gerektiğinde departmanımızın yüzü olacağını söylemiştim ya?"

"Ayrıca, artık kimse uzay araştırmalarıyla ilgilenmediği için bu senaryonun muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini söylediğinizi hatırlıyorum." Bunu belirtmenin söyleyeceklerini değiştireceğini neden düşündüğümü bilmiyorum ama birden kendimi fazlasıyla gergin hissettim.

"Evet, görünüşe göre, tüm bunlar değişmek üzere!" diyor geniş bir sırıtışla. "Caelum Süper Kümesi büyüklüğünde bir fırsat ortaya çıktı ve nihayet kitlelerin sevgisini geri kazanma şansımız var." Yüzü daha uğursuz bir ifadeye bürünüyor ve ekliyor: "Dikkatlerin bir kısmını o Marslı piçlerden çalabiliriz."

Dev, Mars ekibi kurulduğunda bu ekibe alınmadığı için biraz kırgın. Otuz yıla yakın bir süredir NASA'nın en iyi astrofizikçilerinden biriydi, bu yüzden ekip için biçilmiş kaftan olmalıydı. Her nasılsa, bir kongre üyesinin damadına son yer verildi, böylece Dev burada New York'ta Goddard Enstitüsü'nde muhtemelen kendi yaşamı boyunca tamamlanamayacak bir proje üzerinde çalışmaya başladı. Ya da benim, muhtemelen. İnsanlar maratonların uzun olduğunu düşünüyor ama uzay araştırmaları konusunda hiçbir şey bilmiyorlar.

Patronumun bana bu büyük fırsatın tam olarak ne olduğunu söylemesini sabırla bekliyorum. "Sen, genç dostum, önümüzdeki hafta *Wake Up America!* programına konuk olacaksın." Eski zaman komedyenleri gibi kaşlarını kaldırıp indirerek, "Heyecan verici, değil mi?" diyor.

Benden yapmamı istediği şeyi tanımlamak için kullanacağım pek çok kelime var

- Çoğu dört harflidir ve kibar sayılmazlar. Heyecan verici bunlardan biri değil. "Neden Carla'ya yaptırmıyorsun?" Ben öneririm.

Dev *şaka yapıyor olmalısın der gibi* başını öne eğiyor. "Sahne duruşu olan birine ihtiyacımız var. Karizma!"

Gözlüklerimi çıkarıp burnumun kenarını ovuyorum. "Beni hiç karizmatik olarak tanımlayan birini duydunuz mu?"

"Ben. Az önce," diyor Dev. "Clarissa Henderson'ın emeklilik partisinde yaptığın konuşmayı hatırlıyor musun? Onları koridorlarda yuvarlamıştın."

"Çünkü elime bir arı kondu ve on saniye boyunca küçük bir kız gibi çılgılık attım."

"Hmm... Arıyı hatırlamıyorum ama kahkahaları hatırlıyorum." "Ben de öyle. Bu yüzden gösteriye çıkmayacağım." Dışarıya baktım "Başka birini seç. Ewan harika olurdu. C-3P0 taklidi yapabilir. Seyirci onu yer bitirir."

Dev arkasını döner ve ekibe bakar. Hepsi klavyelerini tıkırdatıyor, kendilerini tamamen işlerine kaptırmış görünüyorlar. Ewan burun spreyini eline alıyor, burnunun yarısına kadar sokuyor ve bir nefes çekiyor. Dev bana dönerek, "O mu?" diyor.

"Belki değil, ama aynı zamanda... ben değilim."

Dev diliyle küçük bir tıklama sesi çıkarır. "Kusura bakma dostum. Grubun en yakışıklısı sensin ve sıradan insanlar hakkında bildiğimiz bir şey varsa o da yakışıklı insanları dinleme olasılıklarının çok daha yüksek olduğudur."

Gözlüklerimi tekrar takarak yüz hatlarımı çarpıtıyorum ve daha az çekici görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Peki ya sen? Sen de yakışıklısın."

"Bunu karıma söyle," diye cevap veriyor alaycı bir sırıtışla. Sonra başını sallayarak ekliyor: "Ben olamam. Üst rütbeliler genç ve seksi istiyor. Elli yaşımı geçtim ve oturduğumda kemerimin üzerinden taşan aşk tutamaklarımı görebilirsiniz. Bu televizyonda pek hoş karşılanmaz."

Televizyona çıkma düşüncesi bile avuçlarımı nemlendiriyor.

"Eğer programa çıkarsan, bir sonraki fırlatma için Florida biletimi sana veririm."

Oh, şu piç kurusu. Bana dünyada en çok istediğimi bildiği şeyi teklif ediyor: Ana gemiye, Kennedy Uzay Üssü'ne gitme şansı.

Merkez - ve fırlatma heyecanının bir parçası olun. Bunlara sadece bölüm başkanları davet edilir ve bu astronomi dünyasındaki herhangi birinin yapabileceği en heyecan verici şeydir. Sadece tesislerin gezilmesi ve fırlatmada ön sıralarda oturmakla kalmıyor, aynı zamanda sonrasında günlerce süren partiler de düzenleniyor. Çılgın partiler - görünüşe göre poker, içki ve ateşli kadınlarla. Gerçi bu sadece Koca Ayak ya da inekleri seven kızlar gibi bir şehir efsanesi de olabilir.

Tam hayır diyecektim ki Dev ayağa kalktı. "Güzel. Bunun hallolduğuna sevindim." "Dev, başka kimse var mı?" Düşüncesi bile midemi sıkıştırırken soruyorum.

Canlı yayına çıkmanın.

"Hayır. Sen benim adamımsın. Ve endişelenme çünkü iyi olacaksın. Hatta iyiden de iyi olacaksın. Bir sonraki Neil Armstrong olacaksın çünkü inek türü için dev bir adım atmak üzeresin." Bununla birlikte, beni kendi suyumda pişirmeye bırakarak çıkıp gitti.

İnsanı öldürmeyen şey güçlendirir derler, ama tahminimce sınıf başkanlığına adaylığını koyarak ergenlik çağındaki popülerliklerini artırmaya çalışmamışlardır. Kötü çocuk matematik kulübü maskaralıklarımla ilgili konuşmam boyunca alay eden ergenlik çağındaki insanlarla dolu bir oditoryumun önünde durduğuma dair hala kabuslar görüyorum. Görünüşe göre, Landau'nun dört problemini de çözmüş gibi yaptığınız o zamanın hikayeleriyle liseli çocuklardan oluşan bir kalabalığı kazanamazsınız. Tuhaf.

Her neyse, otuz bir yaşında bir adam olarak söylediklerimin çoğunu unuttum, ancak sosyal intihar yaptığımın farkına varmam her zaman taze kalacak bir şey.

Sanırım "sizi öldürmeyen şey" diyenler, çok sıkı bir antrenmandan sonra kaslarınızın ağrması ya da anne babanızın boşanması gibi geçici ama zor bir dönemden geçmeniz gibi şeylerden bahsediyor. (Bu olay olduğunda yedi yaşındaydım ve her ne kadar berbat olsa da, topluluk önünde konuşma korkusu gibi hayatınızın geri kalanında gittiğiniz her yerde size eşlik etmiyor).

Topluluk önünde konuşmayı bir kenara bırakın, yabancılarla küçük konuşmalar bile yapmam. Hatta bir keresinde Los Angeles'tan Avustralya'nın Sidney kentine kadar güzel bir kadının yanında oturdum ve birlikte geçirdiğimiz yirmi iki saat on iki dakika boyunca bana defalarca gülümsemesine rağmen ona tek bir kelime bile söylemedim. Tek bir kelime bile. Bu garip sessizlikten rahatsız bile olmamıştım çünkü benim için bu sessizlik tek bir sohbet başlatıcı bile bulmaya çalışmaktan çok daha zevkliydi.

Uyan Amerika!'da olmak, çene çalma olimpiyatlarında yarışmak gibi olacak. Ve ben sonuncu olacağım.

ÜÇ

Serafina

Mankenlik hakkında bildiğim her şeyi *America's Next Top Model'i* izleyerek öğrendim. Neyse ki bu, yaklaşan televizyon bölümüm için model kiralamamda bana yeterli olacaktır.

Dün, Waltraut'tan telefon aldıktan hemen sonra, Charley ve ben günü Herald Meydanı'nda alışveriş yaparak geçirdik. Görünüşe göre büyük mağazalar, ulusal televizyonda isimlerini zikrederseniz size istediğiniz her şeyi ödünç vermek için neredeyse geriye doğru eğiliyorlar. Keşke bu küçük ipucunu genç ve meteliksizken bilseydim, gerçi televizyonda onları tanıtacağıma dair iddiam kimse inanmazdı...

Bu hafta Temmuz ayının en sıcak başlangıçlarından biri olduğu için on iki yazlık kıyafet seçmeye karar verdik. Stil olarak birbirlerinden çok farklılar, ancak farklılıkları izleyiciler için çok belirgin hale getirmek istedim.

Eve döndüğümüzde, bir yığın çantanın altında gömülmüş olarak, birkaç yerel modellik ajansını aradım ve modeller için seçmeler ayarladım. İki bedenden yirmi bedene kadar her türden, her etnik kökenden, çeşitli yaşlardan kadın talep ettim ve hatta kısa boylu kadınlar istedim, ki bu modellik dünyasında 1.80 cm anlamına geliyor. Kaba, biliyorum.

Charley şu anda mutfak tezgahında oturmuş karışık kuruyemiş atıştırıyor - tipik Akrep burcu, tatlıdan çok tuzluyu arzuluyor. Yanına oturdum ve bir çörek aldım. Biz Teraziler tam tersiyizdir. Bize her gün şekerli bir şeyler verin ve en iyi arkadaşınız olalım.

"Modeller birkaç dakika içinde gelmeye başlayacak. Heyecanlı mısınız?" Genç çalışanıma sordum.

"Sanırım. Yine de ana akımın güzel olarak düşündüğü şeylerden tamamen rahatsız oluyorum. Standart, normal kadınların kendilerini kötü hissetmelerini sağlamak için belirlenmiş gibi görünüyor."

Ağzımda kalan Bavyera kremasının tadını çıkardıktan sonra, "Evet ama modelleri ben seçiyorum. Merak etmeyin, kimseyi dışlamayacağım. Aslında, Akrep kıyafeti için on beş yaşında bir tanrıça kullanabileceğimi düşünüyordum. Ne dersin, var mısınız?"

"Gerçekten mi?" Charley heyecanla ayağa fırlıyor ve çatı katımda podyumda yürümeye başlıyor. Bir tur attıktan sonra, "Yıldızlar için fazla seksiyim, açık ara fazla seksiyim..." diye şarkı söylüyor.

"Right Said Fred kendisi bile daha iyi söyleyemezdi," diye takılıyorum ona. "Kimmiş o?"

"Bu şarkıyı söyleyen adam." "Oh, ben sadece TikTok'tan biliyorum."

"Ah," diyorum başımı sallayarak. Bazen Charley'nin tam olarak anlayamadığım yepyeni bir neslin parçası olduğunu unutuyorum. Yirmi sekiz yaş yaşlı değil, ama bir gencin yanında çoğu zaman öyle hissettiriyor.

Beş dakika geçmeden zil çalmaya başlar ve sonraki birkaç saat boyunca susmaz.

Günümüzün geri kalanı, çeşitli kıyafetler içinde gördükten sonra hangi modelleri işe alacağımıza karar vermekle geçiyor. Yorgun olduğumu söylemek hafif kalır. Tyra Banks'i bir süper kahraman olarak görmeye başlıyorum.

Son kadınlar da ayrıldığında Charley koltuğuma yığıldı ve şöyle dedi: "Gerçek bir model olmaktan nefret edeceğime eminim. Sadece on bir kişiyi işe alabiliyoruz.

Bu bayanlar ve diğerkleri 'teşekkürler, ama hayır teşekkürler' alırlar. Her zaman reddedilmiş hissetmekten bahsediyoruz."

"Evrenin senin için çok daha iyi planları var, benim güzel dâhim, ama bir günlüğüne podyumda caka satacaksın," diyorum göz kırparak. "Şimdi, ne giyeceğine gelince..." Oturma odamın arka tarafındaki giysi raflarına koştum ve muhteşem ve şok edici derecede parlak kırmızı bir elbise çıkardım. Onu Charley'nin oturduğu kanepeye getiriyorum ve "Cesur ve tehlikeli olmak senin DNA'nda var. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ayağa kalkarak canlı slip elbiseyi inceliyor. "Belki leopar topuklu ayakkabılar ve mor bir kemerle falan eşleştirebiliriz."

"Bunu senin ellerine bırakıyorum" dedim. Sonra da gerçekten onun ellerine bırakıyorum. Bir dakika sonra telefonum çaldı. Bölümümüzün yapımcısı arıyordu.

Uyan Amerika! "Hey, Waltraut, naber?" demeden önce onu hoparlöre aldım.

"NASA konuğumuz Dr. Williams hakkında biraz araştırma yaptım ve kendisinin bir İkizler burcu olduğunu öğrendim. Ona uygun örnek bir kıyafet getirebilirseniz eğlenceli olur diye düşündüm."

"Oh... Yapabilirim." Charley'nin uzandığı kanepenin karşısına yerleştirilmiş büyük bir fasulye torbası sandalyeye oturdum. "Dr. Williams'ın kaç beden giydiğini bilmem gerekiyor."

"Denemek için zamanı falan olmayacak. İkizler kıyafeti için bir erkek model getirebileceğinizi düşündüm."

"Elbette!" İkizler için seçtiğim parlak sarı tulumun görünmeyeceği anlamına gelse de heyecanlı görünmeye çalışıyorum. Kaka. "Modelleri zaten seçtim, bu yüzden diğerlerini erkeklerle değiştirebileceğimi sanmıyorum, ama kabul edelim, izleyicilerinizin çoğu muhtemelen kadın."

"Yüzde yetmiş dokuz, yani sadece bir erkek modelle idare ediyoruz. Bu bölüm için gerçekten heyecanlıyım Serafina," diyor bana. "Eğer iyi giderse, gelecekte başka bölümlerde de seninle çalışmayı çok isteriz."

Vay canına. Lanet olsun. Tüm ticari başarıların anahtarı pazarlamadan geçer ve ürününüzü geniş bir kitlenin önüne çıkarmak kadar etkili bir *araç yoktur*. Peki ya bedava tanıtım? Bundan daha iyisi yok. Waltraut'u etkilemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Onun için her türlü bölümü yapmak istiyorum.

"Ben de heyecanlıyım!" Ona söyledim. "Her zaman yeni bir maceraya hazırım." "Harika. Pazartesi görüşürüz o zaman. Modellerin 5'e kadar gelsin.

Böylece saat yedideki yayına kadar her şeyin hazır olduğundan emin olabiliriz. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra sizinle buluşmaları ve hazırlanmaları için üst kattaki soyunma odalarına gönderilecekler."

"Süper!" İkizler burcundan bir erkek kıyafeti ve yeni bir model almak zorunda olduğum için artık sinirlenmeden telefonu kapatıyorum. İkizler burcunun rengi sarı olduğu için, sarı bir takım elbise ya da şık bir çift eyer ayakkabıyla eşleştirebileceğim şık sarı bir pantolon bulmayı umuyorum. İkizler kıyafetimin gösterinin yıldızı olacağından emin olacağım.

Bölümüm mükemmel geçmeli, bu da Dr. Williams'ın gözüne girmek demek. Waltraut'un benden tekrar tekrar gelmemi sağlayacak kadar etkilenmesi gerekiyor. İyi haber şu ki Teraziler çok sosyaldir ve herkesle iyi geçinirler, bu yüzden bu benim ve uygulamamın geleceği için bir koz olmalı.

DÖRT

Ben

Alarmım sabahın dördünde çalıyor ve bir an için tamamen şaşıyorum. Gözlerim açıldığında uykuya geri dönebileceğimi düşünmek için bir nano-saniyeye izin veriyorum. Bugün Hal ve Lacey ile *Wake Up America!* programında benim bölümüm var, yani canlı yayında kendimi küçük düşüreceğim. Tam teşekküllü boogie paniği başlıyor.

Yorganı üstümden atıp doğruluyorum ve kolumun altına sokulmuş olan tekir köpeğim Mr. Spock'ı yerinden oynatıyorum. Tıslamak için ağzını açıyor ama kendini tutuyor, sonra tekrar battaniyenin içine sokuluyor. Mr. Spock, Incredible Hulk'un kedi versiyonu gibi - her an kendini kaybetmeye hazır. Onu ilk etapta barınağa getiren şey öfkesiye hiç şaşırmam.

Telefonum çaldı ve arayanın annem olduğunu gördüm. Portland'ın dışında yaşıyor, büyüdüğüm yerde.

Dişlerimi fırçalamak için banyoya girerken cevap vermek için ekranı kaydırıyorum. "Uyanık ne yapıyorsun?" Zaten bildiğim halde ona soruyorum.

"Uyuyakalırsın diye endişelendim," diyor. Annem hâlâ alarm kurmaktan aciz bir çocuk olduğumu düşünüyor.

"Yani beni uyandırmak için sabahın birinde mi kalktın?"

"Sorun değil," diye cevap veriyor. "Her gün olduğu gibi bugün de harika olacağını bildiğimi söylemek istedim."

"Teşekkürler," diyorum ona. Annemi gerçekten çok seviyorum, ama o annelik duygusunu bastırıyor. Bir noktada, yetkin bir yetişkin olduğumu fark edeceğini umuyorum. Ancak önümdeki gerçeklere dayanarak, bunun gerçikleşme olasılığının düşük olduğunu sileyebilirim.

"Heyecanlanma. Harika olacaksın."

"Teşekkürler. Gergin olmamak için ne yapmalı?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Kaba ses tonuma aldırmadan, "Yavaş ve düzenli nefes alıyorum," diye cevap veriyor. "Marsha'ya sordum ve bu görünüşün hayatını değiştireceğini söyledi."

"Marsha?"

"Yeni medyumum. Sana bugünden sonra hayatının asla eskisi gibi olmayacağını söylememi istedi."

"Anne," diye inliyorum devam etmeden önce. "Bu haberin beni rahatlatması mı gerekiyor? Çünkü şu ana kadar çok başarısız oldu. Ayrıca, bir medyum mu? Medyumlar konusunda dersini almışsındır diye umuyordum."

İlçe fuarında falcıya gittiği ve falcının ona beyaz atlı prensiyle tanışmak üzere olduğunu söylediği zamandan bahsediyorum. Phil bir hafta sonra ortaya çıktı ve inanın bana, benim balo kralı olduğum kadar o da bir prensti. Phil bir yıl bizimle yaşadı ve annemin tüm birikimiyle birlikte - ne kadar az olsa da - birlikte aldıkları ama kendi adına sakladığı arabayı da alıp gitti. Bunun annemi bir bedel karşılığında geleceği tahmin eden şarlatalardan uzaklaştıracağını düşünebilirsiniz ama aslında tarot kartları, ruh çağırma seansları, rnler, tavuk kemikleri gibi her türlü çılgın şeye olan ilgisini artırdı...

"Sen tam bir parti bozansın, Ben. Altıncı his konusunda bu kadar kapalı fikirli bir çocuca nasıl sahip oldum bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum anne. Bekle, belki de diğer insanların kristal kürenin içinde gördüklerine dayanarak hayat kararlarını vermelerine izin verdiğin içindir."

"Lütfen. Artık kimse kristal küre kullanmıyor," diye alay ediyor.

"Uyandırma çağrısı için teşekkürler anne," diyorum ona, sözlerimin doğruluğunu asla duymayacağını fark ederek. Bana hayat veren kadın, muhtemelen altmış yaşına geldiğinde tüm birikimlerini elinden alacak ve benim yanıma taşınmasına neden olacak saçma sapan şeylere inatla inanıyor. "Neden bir süreliğine yatağına dönmüyorsun?" diye önerdim.

"Hayatta olmaz," diyor. "Kızlar birazdan senin büyük ulusal televizyon çıkışını izlemeye gelecekler. Ben de meşhur mısır gevreği güvecimi yapıyorum."

Kızlar annemin en iyi iki arkadaşı, Lita ve Lynda. Annemin adı Lydia, yani onlar birlikte L Üçlüsü, yoga pantolonu giyen ve çok şarap içen orta yaşlı kadınlar çetesi gibi bir şey. Birbirlerini tam elli bir yıldır tanıyorlar. Babam evi terk ettiğinde, Lita ve Lynda boşluğu doldurdular ve ikimizin de serpintiyi atlatmasına yardımcı oldular. "Onlara benden selam söyle."

"Yapacağım. Oh, ve Lita sana bir bacağını kırmanı söylememi istedi."

"Eminim yaparım." Gözümün önüne hemen kendi ayağıma takılıp ulusal televizyonda kaval kemiğimi kırdığım bir görüntü geliyor.

"Ve işin biter bitmez beni ara ki telefonda kutlayabilelim!"

"Tamam anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, benim büyük TV yıldızı oğlum!"

Stüdyoya tam olarak on iki dakika erken gidiyorum ki bunun her durum için doğru varış zamanı olduğuna karar verdim. On beş dakika çok uzun çünkü paniğe kapılıyorum ve tam on dört dakika kala ayrılmak istiyorum.

oysa 10 yaş benim yeni çevreme alışmam için yeterli değil.

Yorgun görünümlü güvenlik görevlisi bana bir ziyaretçi kartı veriyor ve koridorun aşağısını işaret ediyor. "Asansörle on beşinci kata çıkın, sizi biri karşılayacak."

Oraya vardığımda dilim insan boyundan dev bir inek diline dönüşmüş gibi hissediyorum. Boğulmak üzereyim. Bu tutarlı konuşmama yardımcı olacak, değil mi?

Asansör kapıları açıldığında, *Wake Up America!*'nin soyunma odalarına giden tabelaları takip ediyorum. Gideceğim yere varır varmaz, muhteşem kadınlarla dolu parlak ışıklı oda karşısında nutkum tutuluyor. Sıradan, sıradan insanlar olamayacak kadar güzeller. *Wake Up America!* stüdyosunda olduğumdan emin olmak için kat numarasını tekrar kontrol ediyorum ve ne yazık ki öyleyim. Harika. Güzel kadınlar. Bu ihtiyacım olan son şey.

"Sen! Sen oradaki!" diye bağıyor elinde pano ve kulaklık olan bir kadın. "Sen bizim İkizler misin?"

Etrafıma bakındım ve benimle konuştuğunu fark ettim.

"Pardon?" Gözlerini deviriyor. "Seni ajans mı gönderdi?"

NASA'dan "ajans" diye bahsedildiğini hiç duymamıştım ama sanırım uyuyor. "Evet."

"Tamam, henüz senin için bir yerimiz yok çünkü seni diğer modellerle birlikte soyunma odasına koyamayız... tabii eşcinsel değilsen. Eşcinsel misin?"

Diğer tüm kadınlar konuşmamızı dinlemek için işlerini bırakıyor, bu da endişemin mezosfere fırlamasına neden oluyor. Tamam, abartıyorum - daha çok troposfer gibi. Ağzım birden o kadar kurudu ki konuşamadım. Aslında eşcinsel olmadığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Gerçi bunun neden önemli olduğundan hala emin değilim.

Görünüşe göre cinselliğim onu gerçekten rahatsız ediyor çünkü gözlerini deviriyor. "Duvarın yanında bekle, sana bir oda bulması için birini çağırayım."

Başımı sallayıp dediğini yapıyorum, tüm hareketlilikten uzakta bir köşede durmaktan memnunum. Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarıp, birilerinin benimle sohbet etme olasılığından kaçınmak için sürükleyici bir şeyler okuyormuş gibi yapıyorum. Ayrıca, bu kadınlara gerçekten bakmaktan kaçınmak için çünkü hiçbirinin yanında konsantre olmam mümkün değil.

Birkaç dakika sonra, muhteşem kalabalık üzerinde *Yeşil Oda* yazan bir kapıdan içeri alınıyor. İşte o zaman kulaklıkları genç bir adam beni karşılamak için dışarı çıkıyor.

"Ben Justin, ücretsiz, az takdir edilen stajyer." Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, "Dostum, çok tuhaf kıyafetler giydiğinizi biliyorum ama senin için seçtikleri pantolon..." dedi. Duraklıyor ve dişleriyle bir tıkırtı sesi çıkarıyor. "Gerçekten dışarıda."

Hangi rahatsız kıyafetlerden bahsediyor? Uzay giysileri mi? Ona gerçek bir astronot olmadığımı söylemek üzereyim ama gerçekten, ne anlamı var ki? Bu sadece cevaplamak istemediğim sorulara yol açar.

Zihnim tam olarak neler olduğunu anlamaya çalışırken dönüp beni bir çift kapıdan geçiriyor ve uzun bir koridora götürüyor. "Üzerimdeki nesi var?" diye soruyorum. Lacivert spor ceket, açık mavi düğmeli gömlek ve taba rengi pantolon. Mağazadaki adam bana bunun her durum için klasik bir görünüm olduğunu söyledi.

"Şahsen harika görüldüğünü düşünüyorum ama görünüşe göre herkesin burcuna uygun kıyafetler giymesini istiyorlar. Gerçekten İkizler burcu musun, yoksa bu sadece sana verdikleri kıyafet mi?"

Bir an duraksıyorum, astrolojiyle ilgili herhangi bir şeyden bahsedildiğinde içimi bir öfke kaplıyor. Annem burç yorumlarını sıkı sıkıya takip eder ve Merkür gerileme dönemindeyse tatillerini iptal ettiği bilinir. Mars ya da Venüs geri giderse evden çıkmayı reddeder. Stajyere "Yirminci Haziran'da doğdum, eğer sorduğunuz buysa" diyorum.

"Demek ki *gerçekten* özgünlük peşindeler." Açık bir kapının önünde durur ve elbise askısını işaret eder. "Üzerinizde denemek ve üzerinize oturduğundan emin olmak isteyebilirsiniz. Bu pantolonlar sanki erkek reyonundan alınmış gibi görünüyor."

Ağzım açık, parlak sarı bir pantolon, beyaz düğmeli bir gömlek ve yeşil bir kazak yeleğe bakıyorum. Justin ona ulusal televizyonda bu kıyafeti giymemin mümkün olmadığını söyleyemeden gitti. Sonra aklıma bir mekiğin fırlatılışında ön sırada oturduğum bir görüntü geliyor. Belki o kadar da kötü olmaz. Masa başına geçersen kimse bacaklarımı görmez bile. Umarım, çünkü aksi takdirde, inekler ve ucubeler kulübündeki üyeliğimi yenilemek üzereyim.

Saatime baktığımda saatin daha beş olduğunu görüyorum, yani Dev'in henüz uyanmamış olacağını sanıyorum. Ne kadar örnek bir NASA çalışanı olduğumu kanıtlamak için, giymemi istedikleri gülünç palyaço kıyafetinin fotoğrafını çekip hashtag ile ona gönderiyorum: #totallycommittedteamleader

Eğer kendimi bu şekilde küçük düşüreceksem, o lansmana katılacağım.

BEŞ

Serafina

Bu sabah çok telaşlıydı ama yine de beklediğimden çok daha sorunsuz geçti. Şu ana kadar tek sorun İkizler kıyafetimi giyecek olan modelin henüz gelmemiş olması. Bu sahne için modelleri bizzat seçmedim; sadece ajansı aradım ve çevrimiçi portföylere bakma izni aldım. Seçtiğim adamın yarım saat önce burada olması gerekiyordu ve burada olmaması beni biraz panikletmeye başladı.

Charley de dahil olmak üzere diğer tüm modeller gitmeye hazır olduğunda, Gemini modelimi görüp görmediğini öğrenmek için Waltraut'u arıyorum. Onu bulamayınca kulaklıkları, genç görünümlü bir adamı durduruyorum. "Merhaba. Ben *Live for Your Star Sign*'dan Serafina Lopez. Erkek modelimi gördünüz mü?"

Başını hızlıca sallıyor. "Evet, üçüncü soyunma odasında." Koridorun aşağısını işaret ediyor.

Aceleyle doğru kapıya geliyorum ve içeri girmeden önce hafifçe vuruyorum. Model boxer şortuyla orada durmuş, onun için seçtiğim sarı pantolona bakıyordu. Gözlerinde panikle bana bakıyor. Sorunu hemen anlıyorum. Bu kadar geç kaldığı için onu öldürmeye hazır olmama rağmen kibarca gülümsüyorum. "Bunlar dar paça, bu yüzden komando olman gerekecek yoksa boxer şortunun çizgileri belli olur."

"Komando mu?" Muhteşem yüzünü bir kızarıklık kaplıyor. Bu adam fotoğraflarında olduğundan çok daha iyi görünüyor. Saçları daha koyu ve gözleri mavi yerine yeşil. Garip. Ama sorun değil çünkü o nefis!

"Bilirsin, iç çamaşırını çıkar." Gitmesi gerektiğini işaret ettim.

"Senin önünde soyunmayacağım." Daha önce hiç soyunması emredilmemiş gibi görünüyor.

Ona arkamı döndüm ve "Elbette, özür dilerim" dedim. Eminim ki önümde iç çamaşırını çıkarmaya başlasaydı ben de arkamı dönerdim. Belki de dönmezdim. Biz Teraziler göz zevkimizi severiz.

Hâlâ diğer yöne bakarak, "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Neredeyse," diyor pantolonunu yukarı çekerken kumaşın hışırtısını duyduğumda. Tam fermuarını çekerken arkamı dönüyorum.

"Harika görünüyorsun!" Ona söyledim. Aslında harika demek yetersiz kalır. Göğsü çıplak ve kaslı olmasa da kesinlikle yırtık pırtık. Ellerim uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor ama buna karşı koymayı başarıyorum.

Onu görmek, biriyle çıkmayı ne kadar özlediğimi acı bir şekilde hatırlatıyor. Geçen yıl işle o kadar meşguldüm ki, dışarı çıkıp insanlarla tanışacak zamanım olmadı. Bu yakışıklıyı üzerinde tişört olmadan görmek, uygulamam için yeni flört özelliğini deneme konusunda beni heyecanlandırıyor. Yayına girmeden önce birkaç ay deneme yapmamız gerekecek, ama kim bilir, belki o zamana kadar eşimle tanışmış olurum. Belki de bu adam gibi dar pantolon ve gömleksiz görünebilen bir adamla bile eşleşebilirim. Vay be! Biri bana bir hayran bulsun.

İkizler burcum beyaz gömleğini giyiyor ve "Neden kendi kıyafetlerimi giyemiyorum?" diye soruyor.

Cidden mi? Modelliğin nasıl işlediğini bilmiyor mu? Profilime girerken taş gibi aptal olmayan erkeklerle çıkmayı tercih ettiğimi belirtmem gerekecek. Onun gibi kalın kafalı biriyle konuşacak bir şey bulmamın imkanı yok. "Olmalısın

Bu bölüm için astrolojik olarak doğru. Bu tamamen bir uzay olayı, anlıyor musun?"

Ayaklarına bakarak, "5 santim kısa parlak sarı pantolon giymek zorunda mıyım?" diyor.

"Bunlar kırpılmış pantolonlar." Sonra talimat verdim, "Çoraplarını çıkar. Giymen için bir çift mokasen aldım, ama siyah çoraplarla değil. Çıplak ayak en iyisi. Ayrıca yeşil kazak yeleğini ve ekose papyonunu da unutma."

"Ciddi olamazsın."

Bu adam kim olduğunu sanıyor? İçimden, ona gösterişli bir manken olduğunu ve kıyafetlerini giyip fermuarını çekmesini söylemek geliyor ama kural olarak sabah yediden önce tartışmaya girmemeye çalışıyorum. "Tabii ki ciddiym. İkizler burcu görünümü bu. Çalışkan ve zeki ama eğlenceli bir yanı da var."

Gömleğinin düğmelerini ilikledikten sonra yeleğini başına geçirmesini izliyorum. Saatime bakınca vaktimizin azaldığını fark ediyorum ve tuvalet masasındaki papyonu alıp onun için takmaya başlıyorum. Bana bakıyor, o yeşil gözleri dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Belki de ilişkide akıllı olan ben olabilirim. Bu adamla vücut geliştirme ya da Archie çizgi romanları gibi bir konuda konuşabilirdim.

Sertçe yutkunarak bakışlarımı papyona geri çeviriyorum ve tıraş losyonunun ne kadar inanılmaz koktuğunu fark etmemeye çalışarak işe koyuluyorum. Aslında şimdi düşünüyorum da, konuşmak çok abartılıyor. Bir ilişkiden zevk almanın çok daha yaratıcı yolları var.

Papyonla işimin bittiğini fark ettiğimde hayal kırıklığına uğruyorum. Beynim erkek modelden uzaklaşmamı söylüyor ama bedenim dinlemek istemiyor.

İkizler'im aynaya bakıyor. "Bu pantolon resmen üzerime boyanmış. Benimkini görebilirsin..." Fermuarının etrafındaki alanı gösteriyor.

Evet, yapabilirsin. "Çok erkeksi görünüyorsun," diyorum ona imzam olan çapkın Terazi'liğimle. *Çok* erkeksi. "Şimdi acele et, seni

saç ve makyaj yapmalıyız."

"Kimsin sen?" diye soruyor, sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi. "Serafina Lopez."

"Waltraut adında bir kadınla buluşmam gerekiyor."

"Hayır, değilsin," diyorum ona. "Waltraut *benim* bağlantım. Bana rapor vermen gerekiyordu. Şimdi gel, saçına biraz jöle sürmek ve belki sana bir gözlük çerçevesi takmak istiyorum."

"En azından kendi gözlüklerimi takabilir miyim?" diye soruyor. "Onları görmeme izin ver."

Onları tuvalet masasının üzerinden aldı ve kaydırarak giydi. "Fena değiller ama biraz sıkıcılar."

"Olabilir, ama onlar olmadan neredeyse kör sayılırım."

"Ajans sana lens takmanı söylemedi mi?" diye sordum.

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

Vay canına. Çok, çok sönük. "Çok yönlülük için."

Tartışmak için ağzını açtı, ama zaman kazanmak için, "Sorun değil.

Onları çalıştıracağız."

Neredeyse onu da yanımda sürüklemek zorunda kalıyorum ki bu da sinir bozucu olmaya başladı. Şanslı yıldızlarıma şükrediyorum ki diğer modeller bu kadar bakımlı değillerdi, çünkü hepsi öyle olsaydı akşam haberlerine yetişemezdik bile.

Saç ve makyaja doğru yürürken ona, "Bugün tek erkeğim sensin, bu yüzden senden seks fişkirtmanı istiyorum. Cidden, sanki kirayı ödemen gerekiyormuş ve bir ay gecikmişsin gibi salla paracığını."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. Yanına sokulup mırıldanıyorum: "Sanki dansa gidiyoruz ve sen seyircilere hareketlerini gösteriyormuşsun gibi." Sonra kol kaslarını biraz sıkıyorum ve hemen kendimden geçiyorum.

Makyaj sandalyelerine ulaşır ulaşmaz saç ve makyaj görevlilerinden Tony'ye, "Elmacık kemiklerini belirginleştirmek için ona biraz fosforlu kalem ver.

Saçlarına jöle sürülmesini ve dalgaların belirginleştirilmesini istiyorum. Oh, ve belki de o tatlı dudaklarına biraz renk."

Tony hemen işe koyulurken, "Yapacağım," diyor.

Kendi rujumu tazelemek için aynaya doğru aceleyle ilerlerken İkizler burcunun "Ruj sürmeye son veriyorum. Bunu yapmayacağım."

Tony, "Sorun değil, benim için dudaklarını biraz ısır. Bu dudaklarının rengini açacak ve biraz arı sokması gibi yapacak."

Daha önce hiç modellerle çalışmadım ama Tyra'nın bu adamın yapmaya çalıştığı gibi kendi modelinin karar vermesine izin vermeyeceğini biliyorum. Ekibimin geri kalanı gitmeye hazır olmasaydı, bu kadar zor olduğu için onu arayabilirdim. Ama şu haliyle, onunla sadece kısa bir süre çalışmam gerekiyor, bu yüzden dengemi bozacak bir drama yaratmanın anlamı yok.

Waltraut aceleyle yanıma gelip beni kenara çekti, "Dr. Williams henüz gelmedi ve bölüm için burada olacağından emin değilim. Zaman doldurmamız gerekirse her bir yıldız burcu hakkında daha fazla konuşmaya hazır olabilir misin?"

"Scorpios snap atar mı? Aslanlar asil olduklarını düşünürler mi?"
Yüzündeki boş ifadeye "Elbette. Ne kadar istersen o kadar konuşabilirim."

"Güzel. Tamam, benimle iki dakika içinde yeşil odada buluş. Reklam arasında mikrofonla sete gelmeni sağlayacağız, böylece Hal ve Lacey defile başlamadan önce seninle biraz konuşabilecekler."

O aceleyle uzaklaşırken ben de İkizlerimi kaptığım gibi yeşil odaya götürüyorum. Enerji seviyem heyecanla yükseliyor. Tek yapmam gereken önümüzdeki yarım saati her şeyin yolunda gitmesiyle atlatmak ve büyük bir başarıya doğru yol alıyorum.

ALTI

Ben

Tüm muhteşem kadınlarla birlikte yeşil odaya sürüklendiğimde, duvara dayalı boy aynalarından birinde gizlice kendime bakıyorum. *Kimim ben?* Ve astrofizikçi Ben Williams tüm o saç jölesi ve bronzlaştırıcının altında nerede? Bu hayatımın en aşağılayıcı deneyimi olacak. Sadece okulun ilk günü için muz gibi giyinmekle kalmadım, erkekliğim de en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacakmış gibi sergileniyor. *Kim* beni ciddiye alır ki?

Yapmayacaklar. İşte böyle.

İş arkadaşlarım da dahil olmak üzere tanıdığım herkesin izliyor olacağından bahsetmiyorum bile. HAYIR!!! Bunu durdurmak zorundayım. Panik, göğüs boşluğum patlayacakmış gibi hissedene kadar içimde birikmeye başlıyor.

Bana iç çamaşırımı çıkarttıran otoriter kadın yüksek sesle, "Hepiniz harika görünüyorsunuz! Bu muhteşem bir gösteri olacak!"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama soracak zamanım da yok çünkü başka biri gelip "Sıra sende. Beni takip edin."

Bu saçma pantolonu sihirli bir şekilde üç beden büyüyüp siyaha dönmesi umuduyla çekiştiriyorum. Ya da güzel bir kahverengiye. O da iyi olurdu. Gerçi kahverengi bu berbat yeşil yeleğe uyar mı bilmiyorum.

Oh, Tanrı aşkına, Ben, önemli değil! Pantolonunun rengi değişmeyecek, unut gitsin.

Ya normal pantolon giyersem? Evet, cevap bu. Koridorda yürürken, kim ne derse desin kendi kıyafetlerimi giymeye karar veriyorum. Üçüncü soyunma odasının kapısını açtığımda, Bayan Otoriter Bot'un bana bağırıldığını duyuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermemi beklemiyor. Onun yerine elimi tutuyor ve beni sıradaki üçüncü yere götürüyor. "İşte. Bizim Taurus'un hemen arkasındasın."

Geniş geniş sırtarak, "Pekâlâ millet, muhteşem görünüyorsunuz. Oraya çıkın ve kendinizi gösterin."

Kasıla kasıla yürümek mi? Bu kadın neden bahsediyor?

"Dinle, sanırım bir hata oldu," diye sesleniyorum ona.

"Biliyorum, pantolon tam olarak uymuyor, ama gerçekten bundan kurtulabilirsin, güven bana." Cesurca göz kırpmıyor, bu da beni daha da üzüyor.

"Hayır, hayır..."

Justin stajyer koşarak gelip "Bayan Lopez, sıra sizde!" dedi.

Dikkatini çekmeye çalışıyorum ama yardım isteyebileceğim kimseyi bulamadan ortadan kayboluyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen ama muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir bekleyişten sonra Justin geri dönüyor ve bizi sahne arkasına götürmeye başlıyor. "Size işaret ettiğimde sahneye yürüyün, X işaretinden sola dönün, podyumdan stüdyo seyircilerine doğru yürüyün. İkiye kadar saydıktan sonra geri dönün ve diğer taraftan çıkın."

Önümdeki kadını işaret ediyor. Kadın giderken onu dikkatle izliyorum, ne yaptığını ezberlemeye çalışıyorum. Tamam, o kadar da zor görünmüyor. Sadece yürüyor, değil mi? Yürüyebilirim. Bütün misafirlerini böyle mi tanıştırıyorlar? Şaşkınlığım korkuma eşit. Bu dizinin bir bölümünü izlemeliydim, böylece neye bulaştığımı bilirdim.

Kadın bana doğru döndüğünde gülümsemiyordu. Gülümsemememiz mi gerekiyor? Surat mı asacağız? Evet, surat asmak doğru görünüyor. Nasıl yapıyorsun?

Somurtmak mı?

Arkamdaki kadına dönerek, "Bu doğru görünüyor mu?" diyorum, sonra dudaklarımı dışarı itiyorum ve bir şeye gerçekten kızgınmışım gibi görünmeye çalışıyorum. Aslında bu doğru çünkü onu gördüğümde Dev'i kaybedeceğim.

Burnunu kırıştırır ve "Kaka yapmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun" diye cevap verir.

Bu çok kabaydı. Burada öğrenmeye çalışıyorum, yapıcı geribildirim işime yarayabilir. Ona ters ters bakıyorum ve o da parmaklarını şıklatıyor. "Mükemmel! Şimdi ciddi bir yanma yaşıyorsun."

"İkizler Adam! İkizler Adam!" Justin fısıltıyla bağırıyor.

Beni kastettiğini anlayarak arkamı döndüm. Tamamen tiksinişmiş bir ifadeyle sahneyi işaret ediyor. Yanından geçerken kulaklığından beyni taştan mankenlerle ilgili bir şeyler söylediğini duyuyorum.

Manken mi? Ben manken değilim.

Yürürken kalbim bir ayı sürüsü tarafından kuşatılmış bir tavşan gibi güm güm atıyor ve ritmi bile olmayan havalı bir saçmalık olan müziğe ayak uydurmaya çalışıyorum. O otoriter Lopez, programın sunucularının yanındaki sandalyede oturmuş benim hakkımda konuşuyor... meğer.

"İkizler kesinlikle ilgi odağı olmayı severler, neredeyse bir hataya kadar. Zeki, tutkulu ve eğlenceli olmalarıyla bilinirler, ancak bazen güvenilmezdirler ve hatta zaman zaman uçarı olarak da adlandırılırlar."

Sahnenin ortasına doğru yürürken, nereye gittiğime bakmak yerine ona ters ters bakıyorum. Bu da yerdeki büyük X işaretini kaçırmama neden oluyor.

"Gördüğünüz gibi, modelimiz gerçekten de uçarı bir İkizler. Sadece hedefini iskaladı" diyor.

Bu kadından nefret ediyorum. Varlığımın her hücresiyle ondan nefret ediyorum. Hal kıkırdıyor. "Diğer yol, dostum!"

"Vay canına, ne kadar dar pantolonlar!" Lacey ekliyor. "Onun ilgi odağını kesinlikle görebiliyorum!"

Aslında oldukça büyük ve parlak yeşil bantla kaplı, bu yüzden gözden kaçırmak oldukça zor. Kendimi kötü giyinmiş bir et parçası gibi hissederek podyumda ilerliyorum. Seyirciler - çoğunlukla yaşlı kadınlar - yuhalamaya ve ıslık çalmaya başlıyor ve yemin ederim bir kadın bana beş dolarlık banknot sallıyor.

Buraya nasıl geldim ben? Doktoram var. NASA için çalışıyorum.

O korkunç kadın astroloji hakkında konuşurken ben ev sahiplerine doğru geri dönüyorum. Bu sefer X'e bastığımdan emin olmaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki Hal'in "İkizler gerçekten uçarı olmalı çünkü diğer konuğumuz Dr. Ben Williams Yıldız Günü'ne gelmeye zahmet etmedi. Anladığım kadarıyla o da bir İkizler."

Olduğum yerde durup ona bakıyorum, sırtımdan ter damlıyor.

Hal bir yandan bana bakıyor, bir yandan da elleriyle bir hareket yapıyor. "Artık gidebilirsin."

Astrolog kız bana çıkışa doğru acil bir baş selamı veriyor. Şimdi çok ama çok yanlış giden şeyi düzeltmek için tek şansım. "Ben Ben Williams."

Üçü de az önce Zorbis gezegeninden geldiğimi söylemişim gibi bana bakıyor. Lacey bana sempatik bir bakış atıyor, sanki kendi adını bilmeyecek kadar aptal olan erkek model için çok üzülüyormuş gibi. "Hayır. Ben Williams bir roket bilimcisi. Sen bir modelsin." Sanki onu anlayabilmemin tek yolu buymuş gibi yavaşça söylüyor.

Seyirciler benimle dalga geçerken ben bekliyorum. Yan tarafta, Justin ve kulaklıklılı başka bir kadın çılgınca bana el sallıyorlar. "Ben roket bilimci değilim."

Hal bana küçümseyici bir bakış atarak, "Öyle olmadığını biliyoruz dostum. Ama sen hâlâ özelsin, tamam mı? Şimdi, git bakalım!"

Defile müziği duruyor ve seyirciler o kadar hareketsizleşiyor ki sanırsınız bir sihir gösterisi yapmamı bekliyorlar. Göz ucuyla iki güvenlik görevlisinin hazır beklediğini görüyorum. Sertçe yutkunuyorum, sonra devam ediyorum

Gidiyorum. "Roket bilimcisi diye bir şey yoktur," diyorum. "Düşündüğünüz şeye aslında havacılık mühendisi ya da astronot mühendisi deniyor. Roket bilimcisi ifadesi bu iş için kullanılan basitleştirilmiş bir etikettir."

"Vay canına," diyor Lacey bana göz kırparak. "Roket bilimi hakkında çok şey biliyorsun."

Onun bu anlamsız ifadesi karşısında gözlerimi kapatıyorum, sonra açıyorum ve "Çünkü ben bir astrofizikçiyim" diyorum.

Astroloji "uzmanı" (bu terimi hafifçe kullanıyorum) üç dahi arasında kim olduğumu ilk anlayan kişi gibi görünüyor. "Bekle, eğer sen Dr. Williams isen, neden erkek model kılığındasın?"

Kaba olma. Kaba olma. Büyük ihtimalle gezegendeki en kötü insan olsa da, burada NASA için hayran kazanmaya çalışıyorsunuz. "Çünkü... kim olduğumu açıklamaya çalıştığımda buradaki personel beni dinlemedi."

Hal'ın yüzü panikle dolar. "O zaman sizi de buraya getirmemiz gerekecek Dr. Williams."

Ona başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Programın diğer sunucusu Lacey garip bir şekilde güldükten sonra şöyle diyor: "Ne çılgın bir karışıklık! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Hal, gözleri birini öldüreceğini söylese de hâlâ kıkırdıyor. "Neden kısa bir reklam arası vermiyoruz, böylece değerli konuğumuz için bir sandalye daha getirebiliriz?"

"Neden yapmıyoruz?" Lacey diyor ki. "NASA'dan astrofizikçi ve yarı zamanlı manken Dr. Ben Williams ile birkaç dakika içinde geri döneceğiz. Hiçbir yere gitmeyin."

YEDİ

Serafina

"Modelime ne yaptın?" Ben Williams yanıma oturur oturmaz ona tıslıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Belli ki onu öldürdüm ve cesedini dolaba tıktım, böylece hayatım boyunca kurduğum ulusal televizyona tam bir göt olarak çıkma hayalimi gerçekleştirebilecektim."

Esprili bir cevapla onu alt edemeden Lacey beni susturmak için ellerini çılgınca sallıyor. Sonra kameraya dönüyor ve "*Wake Up America*'ya tekrar hoş geldiniz! Aramıza yeni katıldıysanız, bugün NASA'nın Earth Two projesi hakkında konuşmak üzere astrofizikçi Dr. Ben Williams'ı konuk ediyoruz. Ancak Dr. Williams'a geçmeden önce, müthiş *Live for Your Star Sign* uygulamasının yaratıcısı Serafina Lopez bize *burcunuz* için modaya uygun bir görünüm sunacak."

Hal devam ediyor, "Dr. Williams gibi sürpriz bir modelimiz var. Söyle bize Ben, sen gerçekten İkizler burcu musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Lacey aceleyle, "Araştırmalarımıza göre öylesiniz," diyor. "Bir roket bilimcisi olarak bunu bilmen gerekirdi."

Dr. Huysuz Pantolon duraklar, sonra yavaşça açıklar, "Bilim, evreni ve içindeki her şeyi daha iyi anlamamıza yardımcı olmak için sistematik, mantıklı ve amansız bir bilgi arayışıdır. Astroloji ise hile, herhangi bir yerdeki herkes için geçerli olabilecek kadar muğlak tahminler ve deneysel kanıtlara karşı bariz duyarsızlık yoluyla masum insanların parasının peşinde koşturmasıdır." Bana baktı, sonra Lacey'ye döndü. "Doğum tarihime dayanarak hangi tamamen alakasız kategoriye gireceğimi bilmem gerektiğini varsayman, Hogwarts'ta hangi eve gireceğimi bilmek kadar faydalı. Anlamsız bir şey. Bir parti oyunundan başka bir şey değil."

"Bir *parti oyunu mu?*" Ağzımdan kaçtı. "Astrolojinin pratik kullanımının MÖ üçüncü bin yıla kadar uzandığını bilmenizi isterim. Mevsimsel değişimlerin bir öngörücüsü olarak takvim sistemine dayanır ve hatta günümüz astronomisinin gelişmesine yardımcı olmuştur."

"Lütfen, bu bir Australopithecus'un ilk homurtusunun modern edebiyattan sorumlu olduğunu söylemek gibi bir şey."

"Australo-what-a-cus?" Hal soruyor, seyirciler için şamata yaparak. "Australopithecus - insanın ilk atası."

Söze giriyorum, haklı bir öfke göğsümde kabarıyor. "Bir Australopithecus'un ilk homurtusunun modern edebiyatın ve konuşmanın kökeni *olduğunu* iddia ediyorum."

"Yanıyorsunuz. Eski astrologların gökyüzüne bakmış olmaları, ne gördükleri hakkında en ufak bir fikirleri olduğu anlamına gelmez." Yüzüne tokat atmak istediğim memnun bir gülümseme atıyor. Sonra sanki kovulmuşum gibi bana sırtını dönerek Lacey'ye yaklaşıyor. Ona gülümsüyor ve kaşlarını pespaye bir şekilde kaldırıyor. "Burcun ne? Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Lacey onun şaka yaptığını anlamışa benzemiyor çünkü göz kırparak cevap veriyor: "Beni roket geminde gezdirmeye ne dersin?"

"Tamam, Lacey," Hal endişeyle gülüyor. "Cinsel tacizden dava edilmek istemeyiz."

"O zaman Dr. Ben o pantolonu giymemeliydi," diyor Lacey.

Seyirciler takdirle gülüyor ve hatta bir kadın "Ayağa kalk ve bize roket gemini tekrar göster!" diye sesleniyor. Bu tabii ki daha fazla komikliğe yol açar.

Dr. Pis Surat sırtıyor ve "Gözlerinizi buraya çevirin hanımlar" diye talimat veriyor.

Harika, şimdi de alkışa boğuldular ve yuhalyorlar. Bu nasıl Dr. Ben şovu oldu? İzleyicilerin uygulamama olan ilgisini kaybetmeden önce bu bölümün kontrolünü geri almalıyım. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Dikkatleri üzerime çekmek için ayağa kalkıyorum ve yüksek sesle, "Müziği tekrar başlatırsanız, Kanser'i tanıtmak istiyorum!" diyorum.

Bu bölüm için seçtiğim mistik flüt müziği, uzun gümüş rengi saçları ve gül rengi güneş gözlükleriyle elli yaşlarında bir model dışarı çıkarken çalmaya başlıyor. Batık desenli dökümlü bir yazlık elbise giyiyor, "Göksel hippî hatunumuz doğuştan gelen psişik yeteneklerini sergilerken rahat olmayı seviyor. Sadece onu kızdırmayın yoksa sizi astrolojik sembolündeki yengeç gibi çimdikleyebilir."

Lacey şöyle diyor: "Bu elbiseyi *kesinlikle* giyerdim! Baldırları bağlayan sandaletlerle eşleştirmene bayıldım. Gerçekten çok şık."

"Kanser, kaygısız moda anlayışını sergilerken gelişir," diyorum ona parlak bir şekilde.

Dr. Jerky McIHateHimFace, "Hayır, öyle bir şey yok," diye mırıldandı. "Çünkü öyle bir şey yok."

Yengeç modelim yürüyüşünü bitirirken ona "Evet, öyle" diyorum. O sahneden indiğinde, "Aslan burcu zodyağın kraliyetidir" diye anons ediyorum. Modelim yirmili yaşlarında ve başının etrafında bir aslan yelesi gibi hafifçe kıvrılmış parlak turuncu bukleleri var. Altın lame bir gece elbisesi giyiyor, elbisenin sadece bir askısı var, diğer omzu tamamen çıplak. "Leos

gösteriş yapmayı severler, bu yüzden eğer burcunuz buysa, moda konusunda cesur davranmak sizi en iyi hayatınıza taşıyacaktır."

"Bundan çok şüpheliyim," diye homurdandı Dr. Ben. "Bu gülünç muz pantolonlarla en iyi hayatımı yaşayamayacağımı söyleyebilirim."

Aslan modelim podyumun sonuna ulaşp bize doğru yürüdüğünde, Hal bir aslan gibi kükrüyor ve elleriyle sanki saldırmak üzere olan bir kediymiş gibi işaretler yapıyor. "Roouooooar! Bunu sevdim. Kraliçe gibi görünüyor!"

"Şimdi kim cinsel tacizden dava ediliyor?" Lacey sahte bir gülümsemeyle söylüyor. Hal ve Lacey'nin birbirlerinden gerçekten hoşlanıp hoşlanmadıklarını merak etmeye başladım. Sanırım sunucu ikilisi olarak başarılarının büyük bir kısmı, herkesi diken üstünde tuttuğu için anlaşmazlıklara dayanıyor. Öyle olsa bile, düzenli olarak tahammül edemediğim biriyle çalışmaktan kesinlikle nefret ederdim. Dengemi bozmaktan bahsediyorum.

Benim için gösterinin en önemli anı Charley'nin kırmızı elbisesi ve hayvan desenli topuklu ayakkabılarıyla ortaya çıktığı andı. Podyumda doğmuş gibi kasılarak yürüyor ve gücünü gerçekten hissettiğini söyleyebilirim.

Dr. Hateful'un küçümseyici alaylarını görmezden gelmeye çalışırken her bir kıyafetten bahsetmek ve uygulamamın adını söylemek için elimden geleni yapıyorum. Son manken sahneden indiğinde, onun muzunu tekmelemeye hazırdım.

Kesinlikle dikkatleri benim bölümümden çaldı.

Lacey kameraya gülümsüyor. "Yıldız Günü, Dr. Ben Williams ile NASA'nın Dünya İki projesi hakkında sohbet etmek için geri döndüğümüzde devam ediyor." Bana dönerek, "Neden burada kalmıyorsun, Serafina? Bu çok eğlenceli oldu."

Yönetmen "Reklamdayız..." diye seslenene kadar geniş bir gülümsemeyi yerimde kalmaya zorlayarak başımı sallıyorum.

Dr. Ben ayağa kalkar. "Sakıncası yoksa gidip kendi pantolonumu giyeceğim."

"Vakit yok dostum," der Hal ona. "Bunun için üzgünüm. Bahse girerim o şeylerin içinde oturmak çok zordur. Aletlerini falan sıkıştırıyordur."

"Hal!" Lacey onun koluna vurur. "Böyle şeyler söyleyemezsin."

"Dışarı çıktığında adamı gördün, Lace. Tüm dünya bunu konuşuyor olacak. Şimdiden trend olan hashtag'leri sadece hayal edebiliyorum."

Birden aklıma uygulamamı halkın zihninde canlı tutacak harika bir fikir geldi. Tek yapmam gereken bunu sohbe dahil etmek için doğru yeri bulmak.

Yapımcı reklamdan döndüğümüzü belirttiğinde Lacey, "Dr. Williams, size Ben diyebilir miyim?" diye soruyor. O kadar belli belirsiz başını sallıyor ki zar zor görebiliyorum. "Ben," diye devam ediyor hostes, "bize bilimin ne zaman üzerinde yaşanabilecek bir Dünya İki gezegeni bulacağını düşündüğünü söyle."

"Korkarım bu uzun bir süreç," diyor. "Ama işin zor kısmı gezegeni bulmak olmayacak - orada olduklarını biliyoruz. Uzay yolculuğu konusundaki bilgimizi arttırmamız gerekiyor ki oraya makul bir sürede ulaşabilelim."

"*Uzay Yolu*'ndaki gibi kendilerini ışınladıkları zamanları mı kastediyorsun?" Hal soruyor.

"Daha çok manyetik dalgalar üzerinde seyahat etmemizi sağlayacak bir araç yaratmayı düşünüyoruz. Varsayımsal olarak, eğer bunu yapabilirsek, bir saat gibi kısa bir sürede bir milyon mil seyahat edebiliriz."

Şimdi benim zamanım. "Bunun bilimini anlıyorum ama Dr. Dogmatik, bunu hayatınız boyunca başarma şansınız nedir?" diye soruyorum.

Bana öylesine nefretle bakıyor ki, kendimi ondan uzaklaşırken hissediyorum. "Bana ne dedin sen?"

"Sadece takılıyordum çünkü Evren'in olasılıklarını göremeyecek kadar körsün." Hafif bir tonda konuşmaya zorladım. "Ama tüm ciddiyetimle, enerjinizi Einstein-Rosen'a odaklamanın daha faydalı olacağını düşünmüyor musunuz?"

köprüler?" Kameraya dönüyorum ve ekliyorum, "Ya da daha yaygın olarak adlandırıldığı şekliyle solucan delikleri."

Ben bana saldıramadan önce - ve inanın bana saldıracakmış gibi görünüyor - Lacey araya giriyor, "Vay canına Serafina, sen de bilim hakkında bir iki şey biliyor gibisin."

"Yale'den sınıf birincisi olarak mezun oldum," diyorum ona. "Hiçbir şekilde..." Ben söylemeye başladı.

Zekamı resmen sorgulamadan önce sözünü kesiyorum. "Eğitimimi sizden farklı bir şekilde kullanıyor olmam, *Dr. Williams*, eğitim almadığım anlamına gelmez."

"Evet, ama..."

"Aslında," diyorum ona, "bana öyle geliyor ki bilim ancak araştırmacılar açık fikirli olduklarında fayda sağlıyor."

Alay ediyor, sonra da "Ama astroloji-" diyor.

"Bu başlı başına bir bilim dalıdır," diyorum ona zorla.

"Falcılara ve eski fenerlerden çıkan cinlere göre." Gözlerini küçümseyerek deviriyor.

Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan Lacey, "Zamanın ne kadar çabuk geçtiğine inanamıyorum! Ne yazık ki, haberleri verme zamanı geldiği için işleri bağlamak zorundayız."

Hal araya giriyor, "Serafina, Ben, bu sabah bize katıldığınız için çok teşekkür ederiz. Belki şansımız yaver giderse ikiniz de yakın bir zamanda tekrar gelmeyi kabul edersiniz."

"Kesinlikle." Ben'e gülümsemeden önce hevesle "Kesinlikle" diyorum. "Ne düşünüyorsunuz, Dr. Dogmatik? Benimle tekrar yüzleşmek ister misiniz?"

"Hal'in ayrı ayrı demek istediğine eminim," diyor sert bir şekilde.

"Bundan emin değilim," diyor Lacey. "Tekrar bir araya gelerseniz daha eğlenceli olabilir." Kameraya bakarak soruyor: "Ne düşünüyorsun Amerika? Ben ve Serafina ile birlikte mi yoksa yalnız mı uyanmak istersiniz? Sosyal medya üzerinden bize bildirin, biz de dinleyelim."

Dr. Her Şeyi Bilen ile tekrar bu programa çıkmaktansa ayak bileklerim bağılı bir şekilde 5K koşmayı tercih etsem de, astrolojiye yönelik olumlu bir bakış açısına yardımcı olmak ve uygulamamı tanıtmak anlamına geliyorsa bunu yapacağım. İyi haber şu ki, eğer Ben'in kabız ifadesi bir şey ifade ediyorsa, tüm bölüm bana ait olacak. *Wake Up America*'ya geri dönmeyeceğinden yüzde yüz eminim! Eğer ben konuk *olmazsam*.

SEKİZ

Ben

Yönetmen reklam arasında olduğumuzu söyler söylemez ayağa kalkıyorum, Lacey ve Hal'in ellerini sıktıktan sonra soyunma odama doğru ilerliyorum. Serafina'ya selam verme zahmetine girmiyorum. *Dr. Dogmatik mi? Dogmatik olan ben miyim?* Hiç sanmıyorum. Muzlu pantolonumu öpebilir.

Zamanımı boşa harcamanın tüm sinir bozucu ve çılgınca yolları arasında bu en iyisi. Doğruca işe gideceğim ve Dev'e bunun kamuoyunun önüne çıkacağım son şey olduğunu söyleyeceğim. NASA bir sözcü istiyorsa, bir tane tutabilir. Havalı ve saçma sapan konuşan biriyle tartışacak vaktim yok. Soyunma odamın kapısını kapatarak korkunç derecede dar pantolonumu çıkardım ve erkeklik organlarımı tutuldukları hücrenin sınırlarından kurtardım. "Ahhhh,

Bu daha iyi."

Bunun için üzgünüm çocuklar. Bir daha olmayacak.

Hızla iç çamaşırımı ve pantolonumu çekiştiriyorum, sonra gömleğimi ve yeleğimi çıkarıyorum. İçindeki bazı liflere karşı alerjim olmalı çünkü su çiçeği geçiriyormuşum gibi kaşınıyorum. Bu iğrenç kostümden kurtulduktan sonra küçük banyoya doğru yürüyüp yüzüme biraz su çarparak her şeyin bittiği ve bir daha asla bunu yapmak zorunda kalmayacağım gerçeğinin tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Kapı gürültüyle çalındı. Gelenin Justin olmasını bekleyerek içeri çağırdım. Onun yerine Serafina Lopez geldi. Gözleri çıplak göğsüme takılıyor ve biraz kızarıyor, sonra sırtını dikleştiriyor ve "Kıyafetlerimi geri almaya geldim" diyor.

"Onları alabilirsin," diyorum tiksintiyle ve onları toplayıp kabaca ona fırlatıyorum.

"Çok teşekkürler." Onları aldıktan sonra birbirimize bir saniye kadar uzun süre bakıyoruz ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Bir an için onun ne kadar güzel olduğuna vuruluyorum, bu da kaçınılmaz olarak beni sessizleştiriyor, oysa onunla saçma inançları hakkında tartışmaya devam etmekten başka bir şey istemezdim.

Serafina ağzını açıyor, sonra başını bana doğru sallıyor. "Hayır, değmez o."

"Ben de aynı fikirdeyim."

Topuklarının üzerinde döner ve kapıyı arkasından çarparak çıkar. "İyi ki kurtuldum."

İşe girdiğimde tüm ekip ayağa kalkıyor ve beni alkışlamaya başlıyor. Başımı kaldırıp baktığımda duvarları kaplayan 80 inçlik ekranlarda dondurulmuş bir kare içinde görüntümü görüyorum. İkizler tulumumla podyumda yürüyorum. "Çok komik çocuklar," diyorum uzlaştırmacı bir baş sallamasıyla. "Şimdi iğnelemelerinizi yapın da yetişkinler gibi yolumuza devam edelim, tamam mı?"

"Bu destansıydı," diye bağılıyor Ewan. "Dünyanın görmesi için orada iyi bir mücadele veriyorsun."

"Dünyaya kesinlikle görmesi gereken çok şey verdin," diye ekliyor Carla, geniş gözlerle alt bölgeme bakarak.

Yanaklarım ısınıyor ve ekibin geri kalanı fikirlerini söylerken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Sözleri birbirine karışıyor ama ben "Dr. Dogmatik", "Onu en iyi sen anladın" gibi ifadeleri ve kelimeleri seçiyorum.

"pantolon" - pantolondan çok bahsediliyor. "Şimdi iyi miyiz?" demeden önce bitirmelerini bekledim. Bırakabilir miyiz?"

Alec başını sallarken nefesinin altından ısıklık geliyor. "Dünya İki'ye inene kadar bu konu hakkında konuşacağımıza eminim."

Mükemmel. Sadece mükemmel. Bir daha nasıl ciddiye alınacağım? "Dinle, gösteri sona erdi ve bir daha asla tekrarlanmayacak. Üst rütbeliler bu saçma görevin ne kadar başarısız olduğunu gördüklerinde, bir daha hiçbirimizi televizyon kamerasının yanına yaklaştırmayacaklar." Ekranı gösterip, "Şimdi şunu kapatın ve işinizin başına dönün" diye emrediyorum.

Ofisime giriyorum ve derin bir iç çekerek kapıyı kapatıyorum. Aceleyle masama gidip bilgisayarımı açıyorum ve tekrar işimin güvenli ortamına dalmak istiyorum. Telefonum geliyor ve arayanın annem olduğunu görüyorum. L-Triad'ın ilk modellik denememi gördüğünü fark ettiğimde tüm vücudum yeni bir utançla ısınıyor. Bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak. "Merhaba anne."

"Harikaydın, tatlım! Tek kelimeyle harikaydın. Lita, Lynda ve benim beklediğimiz tam olarak bu olmasa da, kesinlikle bir izlenim bıraktın. İsteseydin kesinlikle bir erkek model olabilirdin, bunu yapman gerektiğini düşündüğümünden değil çünkü zaten çılgınca başarılısın, ama *olabilirsin*. Lita ve Lynda öyle söyledi." Annemin televizyona çıkışından dehşete düşmesini beklediğimden değil - sonuçta o benim annem ve ben yanlış yapamam. Ama en azından benim adıma utanacağını düşünebilirsiniz.

"Saçma sapan bir zaman kaybıydı," diyorum ona. "Proje hakkında konuşma fırsatım bile olmadı. Sadece şu... şu... *astrologla* tartıştık."

"Harika değil miydi?" diye övünüyor annem. "Onun uygulamasına kaydoldum bile. Burcunuza göre nasıl yemeniz, giyinmeniz ve hatta nerede *tatil* yapmanız gerektiği gibi her türlü bilgiye sahip. Bir de flört uygulaması eklediğini biliyor muydun?"

Görünüşe göre, şu anda New York'ta test ediliyor, ancak gelecek yıl ulusal çapta olmasını umuyorlar. Kesinlikle kaydolmalısınız!"

"Bu kesin bir hayır anne. Burcuma göre biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum. En sevdiğim M&M rengine göre çıkmayı tercih ederim."

"Bence harika bir fırsatı kaçıyorsunuz," diyor.

Onun çılgın inançları hakkında tartışmaya başlamadan önce bu konuyu kapatmanın zamanı geldi. "Tamam anne. Aradığın için teşekkürler ama gerçekten yapmam gereken işler var."

"Oh, evet, elbette. Sen bir sonraki Dünya'yı aramaya devam et, tatlım. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum."

Önümüzdeki iki saati dikkatimi bilgisayar ekranıma odaklayarak geçiriyorum, bunun bir nedeni gerçekten çok yoğun olmam, diğer nedeni ise ofisimin önünden geçen herhangi biriyle göz teması kurmaktan kaçınmak. Bunu kimseye itiraf etmesem de, Serafina Lopez'i düşünmemeye çalışıyorum. İnançları ne kadar temelsiz olursa olsun, büyük olasılıkla tanıdığım en çekici kadın. İroniye bak. Çıkacağım son kişi bir astrolog, ama kaç aydır gözüme çarpan tek kişi o... aylar mı? Yıllardır mı? Bu doğru olabilir mi?

Evet, evet, olabilir. Kulağa ne kadar acınası gelse de. Ara sıra cesaretimi toplayıp bir kadına çıkma teklif etsem de, bundan pek bir şey çıkmadı. NASA'da düşündüğünüz kadar çok bekar kadın yok ve ben de iş dışında nadiren bir şeyler yaptığım için çok fazla potansiyel partnerle tanışma şansım olmuyor.

Bilgisayarım ping sesi çıkarıyor ve Dev'den (neyse ki bugün henüz ortaya çıkmadı) bir e-posta görüyorum.

E-posta: Dev.Grover@GoddardInstitute.com

Kime: Ben.Williams@GoddardInstitute.com

Konu: Uyan Amerika! Hey

Ben,

Wake Up America'daki bölümünüzü izledim! Görünüşe göre otuz milyon kişi de izlemiş. Yapımcı Waltraut az önce beni aradı ve #DrBananaPants #DrRocketship ve #MarryMeDrBen hashtag'leri altında trend olduğunuzu söyledi. Bölümünüzü YouTube oynatma listesine koymuşlar ve şimdiden iki milyondan fazla izlenmiş. Her neyse, önümüzdeki pazartesi den itibaren haftalık bir bölüm olarak seni geri istiyorlar. Açıkçası, evet dedim. Üst düzey yetkililer artık dar pantolon giymememi söylediler ama onun dışında çok sevdiler. Proje web sitemiz normalde Pazartesi günleri aldığı görüntülenmenin on katını aldı, yani insanlar dikkat ediyor.

*Aferin,
delikanlı!
Dev*

*E-posta gönderen:
Ben.Williams@GoddardInstitute.com Kime:
Dev.Grover@GoddardInstitute.com*

Konu: RE: Uyan Amerika!

Hayır. Hiç. Olmayacak. Bir daha asla. Yapmıyorum.

Ben

*E-posta: Dev.Grover@GoddardInstitute.com
Kime: Ben.Williams@GoddardInstitute.com*

Konu: RE: RE: Uyan Amerika!

Atlas V Lucy Görevi yakında fırlatılıyor. Sen de orada

olacak mısın? D

Dev'in asistanı May'in yanından hışımla geçtim, bana meşgul olduğunu söylemesine fırsat vermedim. Kapıyı çalmadan kapıyı açıp içeri girdim, nezaketle uğraşamayacak kadar öfkeliydim.

Dev bilgisayarından başını bile kaldırmıyor. "Evet, öylesin." derken yazmaya devam ediyor.

"Hayır, değilim."

Üçgen şeklindeki ahşap plakayı göstererek, "Lütfen masamın üzerindeki isim levhasında yazan kelimeleri benim için okur musunuz?" diye sordu.

"Dev Grover, Bölüm Başkanı, NASA Goddard Enstitüsü."

"Doğru, peki masanızdaki isim levhasında ne yazıyor?" diye soruyor, sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi tavana bakarak. "Doğru ya, hiçbir şey çünkü senin bir isimliğin yok. Ve sahip olduğun iş için ortaya çıkmazsan asla da çıkmayacaksın."

Sertçe yutkunuyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Dinle Dev. Beni palyaço gibi giydirerek şaka yaptılar. NASA aptal gibi görünmemizi istemez."

"Aslında, Waltraut'a göre, oyun oynamaya istekli olmanız sizi çocuk doğurma çağındaki kadın izleyiciler arasında çok popüler yaptı."

"Gerçekten hitap etmeye çalıştığımız kişi bu mu?" Sesimi biraz yükselterek soruyorum.

"Yaşlılar dışında, evde oturan anneler gün içinde televizyonu açık tutma olasılığı en yüksek olan diğer demografik gruptur. Eğer onlara ulaşabilirsek

Uzay ile ilgili konularda heyecan duydukça, ortaklarımızdan ve Federallerden çok daha fazla fon göreceğiz."

"Yani beni bir uzay fahişesi gibi pazarlayacak mısın?" diye sordum.

"Evet, Ben. Evet, öyleyim." Dev sandalyesine geri oturur. "Eğer bu Marslı orospu çocuklarının elinden üst sıraları almak anlamına gelseydi tüm ekibi pezevenkleştirirdim."

"Bu mükemmel," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Neden itfaiyeciler gibi yavru köpeklerle üstsüz poz vermiyoruz? Kendi takvimimizi yapabiliriz."

Dev sırtarak, "Fena fikir değil," diye cevap veriyor. "Ciddi değilim!"

"Öyleyim. Zor zamanlardayız dostum. Her an fonumuzu tamamen kaybedebiliriz ve hepimiz kığımızın üstünde kalırız. Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama astrofizikçileri işe alan çok fazla yer yok," diyor Dev. "Eğer hepimizin iş sahibi olmasının anahtarı olabiliyorsan, bunu gerçekleştirmeyi hepimize borçlusun. Lider olmak böyle bir şeydir. Bazen takım için bir tane almanız gerekir."

Omuzlarım çöküyor ve geçerli bir karşı argüman bulmak için çabalayarak ona bakıyorum. Olmadı. Tamamen boşum.

"Bunu senin için çok basit hale getireceğim, Ben. Şu andan itibaren dünya senden bıkana kadar her Pazartesi sabahı o stüdyoda olacaksın ve bizi öveceksin. Bunu yaparsan, buraya geri dönecek ve haftanın geri kalanını sevdiğin işi yaparak geçireceksin" diyor. "Eğer yapmazsan, yapamazsın."

"Beni kovacak mısın? Ciddi misin sen?" Kalbim çarparak soruyorum.

"Bunu böyle düşünmeyin. Bunu, siz de dahil olmak üzere tüm çalışanlarımın iş güvenliğini korumam olarak düşünün."

Başımı sallayarak, "Tamam. Yapacağım, ama ..." Mükemmel tehdidi düşünmeye çalışıyorum, ama sadece şu cümleyi bulabiliyorum: "Ben

Bu yıl Noel partisi. Senin evinde olursa olmaz." İşte.
Ona söyledim.

DOKUZ

Serafina

"Altı yüz dolar mı? Ciddi olamazsın?" Charley, *Wake Up America*'daki modelliği için ona bir çek uzattığımda neredeyse bağılıyor!

"Görünüşe göre modellerin alamayacakları seçmelere gitmeye bu kadar istekli olmalarının nedeni para. Kabul et ve tadını çıkar, ama kolay paranın cazibesine kapılma," diye onu uyarıyorum.

"Sanki gerçek bir model olabilmemin bir yolu varmış gibi," diye homurdanıyor.

Ergenlik çağında olmanın getirdiği kaygıları çok iyi hatırlıyorum ve genç arkadaşım için üzülüyorum. "Şu anda lisede senin hakkında neler söylediklerini hayal edebiliyor musun? Çünkü *biliyorsun ki Wake Up America'da* modellik yaptığın söyleniyor!"

"Nasıl duyulmuş olabilir? Kimseyle iletişim kurmuyorum bile." Onu gördüğümü hatırladığımdan daha kederli görünerek bir puf koltuğa oturdu.

Ona göz kırparak telefonumu elime alıyorum. Arama çubuğuna gidip mikrofon ve hoparlör tuşlarına aynı anda bastıktan sonra, "New York'taki Eleanor Falls Akademisi'ni arayın" diyorum.

Charley, sekreterin telefona cevap verdiğini duyunca gözleri fal taşı gibi açılır. "Eleanor Falls Akademisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sesimin tonunu değiştirmek için burnumu tıkayarak, "Ben Sera Martin, *The Post*'tan arıyorum, mdrnzle görüşmek istiyorum, lütfen" diyorum.

"Bunun neyle ilgili olduğunu ona söyleyebilir miyim?"

"Charlotte Jenkins için arıyorum. Sanırım okulunuzda ikinci sınıf ğrencisi."

"Artık değil," diyor sekreter küçümseyerek. "şimdi ne yaptı?"

Charley telefona atlamak ve başını gerçekten belaya sokacak bir şey yapmak ister gibi görünüyor. Basitçe, "On beş yaşında Yale'e kabul edildi ve *Wake Up America*'da ilk ulusal modelliğini yaptı!" diyorum.

"Ne?! Bu doğru olamaz."

"Makalemden sizden alıntı yapabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır! Yani, yapmamamı tercih ederim.

Lütfen Müdür Fox için bekleyin."

Ben beklerken Charley, "Onlara *The Post*'ta bir makalede yer alacağımı söyleyemezsin. Arayacaklardır."

"Siz küçük inançlılar. Kardeşim Zay'in kız arkadaşının annesi orada alışıyor. Birkaç iyilik isteyeceğim ve ne yapabileceklerini göreceğim."

"Neden benim hakkımda yazmak istesinler ki?"

"nk sen, geç dostum, sıra dışı, zeki, komik ve yeteneklisin. Sen tam da insanların şu anda hakkında bir şeyler okumak isteyeceği türden birisin."

Charley'nin eski müdürüyle kısa bir sohbetten sonra, ona gelecek makale için bazı ğrenci ve öğretmenlerle röportaj yapmak isteyebileceğini öneriyorum, telefonu kapatıyorum ve geç çalışanıma parlak bir gülümseme sunuyorum.

"Kimse benim hakkımda iyi bir şey söylemeyecek," diye inliyor.

"Başını belaya sokmaya meraklı bir ucube olduğumu söyleyecekler."

Başımı sallayarak ona "Hayır, yapmayacaklar. İnan bana, senin en iyi arkadaşınış gibi görünmek ve davranmak için ellerinden geleni yapacaklar."

"O zaman yalan söylüyor olurlar," diye homurdanıyor.

"Ne olmuş yani? Onları zaten sevmiyordun ve bu da intikamını almak için harika bir yol."

Charley başını dramatik bir şekilde arkaya atarak, "Bunu hayal ediyorum," diye cevap verir.

"Biliyorum evlat. Ve yardım etmek için buradayım." Başka bir şey söyleyemeden telefonum, *Wake Up America!* için belirlediğim George Michael'ın "Wake Me Up Before You Go-Go" şarkısının zil sesiyle çalıyor.

"Merhaba, Waltraut." diye cevap verdiğimde Charley yüzünde saf bir heyecan ifadesiyle dimdik oturuyor. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bu sabahki bölümümüzden bu yana sosyal medyaya girdiniz mi?" diye soruyor.

"Henüz değil. Evime yeni döndüm ve henüz ayakkabılarımı çıkarma fırsatı bile bulamadım." Bu sırada Charley dizüstü bilgisayarını açmış ve tıklamaya devam ediyor.

"Instagram'a git," diyor Waltraut. "Ben bekleyeceğim."

Charley ekranı uzattı ve ben de "Tamam, açtım." dedim.

"*Uyan Amerika!* profiline git."

Tık, tık, tık. "Geldim," diyorum ona. Sonra mesajları okumaya başlıyorum. Birkaç vuruş boyunca başka bir şey söylemediğimde yapımcı şöyle diyor,

"Her şeyi okumak için bir aya ihtiyacınız olacak. Uzun lafın kısası, Dr. Ben ile birlikte Pazartesi sabahları düzenli bir program yapmanızı istiyoruz."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki tansiyonumun tehlikeli bir bölgeye ulaştığından eminim. "Çok isterim!" "Ama Dr. Williams'ın bunu kabul etmeyeceğinden oldukça eminim" demeden önce ağzımdan köpükler saçılıyor.

"NASA onun katılımını çoktan onayladı."

"Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum," diyor. "İkiniz öyle güçlü bir ikiliydiniz ki dünya size aşık oldu."

"Ama nasıl? Birbirimize zar zor dayanabildik." Kısa bir an adamın kemiklerini kırmayı düşünmüş olsam da

Ağzını açar açmaz duygular hemen kayboldu.

"Dünya çatışmayı sever, Serafina ve sen ve Ben bunu fazlasıyla getirdiniz. Şimdi, kalemin var mı? Sana Dr. Williams'ın numarasını vereceğim. Yarın sabaha kadar onunla temasa geçip bana üç bölüm fikri sunmanı istiyorum. Ben en beğendiğimi seçeceğim, sen de hangisiyle devam edeceğini bileceksin."

"Vay canına. Yani, sadece gelip konuşacağımı falan düşünmüştüm. Görünüşe göre Ben'le birlikte epey zaman geçirmemiz gerekecek."

Waltraut, "Elbette zamanınız için ödeme alacaksınız," diyor. "Ayrıca, tanıtım her ikinizin de gündemini güçlendirmek için çok şey yapacaktır."

Aman Tanrım! Uygulamam dünyaya açılacak! Diğer dillere çevrilmesini araştırmak için aklıma bir not aldım. Zaten İngilizce ve İspanyolca dillerinde mevcut, ancak düzenli olarak ulusal televizyona çıkacaksam, bu görünürlüğü kesinlikle daha fazlasına dönüştürebilirim.

Waltraut'a "Bu fırsat için çok teşekkür ederim" dedim. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Eminim yapmazsın. Şimdi Dr. Williams'ı arayın. Yakında sizden haber almayı dört gözle bekliyorum."

Charley o zamandan beri ayağa fırladı ve bir tür kabile dansı yapıyormuş gibi çatı katında zıplıyor. Telefonumu yere bıraktığımda, içten bir çığlık attı. "Ünlü olacaksın!!!"

"Sanırım haklısın," diyorum ona, en az onun kadar hevesli hissederek. "Ama şu Ben denen adamla çalışmam gerekiyor."

"Dr. Muzlu Pantolon demek istiyorsun," diye kahkahayı basıyor. "Senin için kullandıkları hashtag'leri gördün mü?"

Aceleyle kanepeye gidip dizüstü bilgisayarımın başına oturuyorum. En popüler olanlar #SassyStarLady, #LaLaLopez ve #WhatsUrSign. *Live for Your Star Sign* sayfasına tıklıyorum ve dünden bu yana sekiz binden fazla yeni Instagram takipçim olduğunu görüyorum.

Telefonumu elime alıp Ben'i kişi olarak eklerken Charley'e "Dr. Banana Pants ve benim yapacak işlerimiz var."

Sonra ona bir mesaj gönderiyorum, çünkü telefonuma cevap vermesinin imkanı yok.

Selam Ben. Ben Live for Your Star Sign uygulamasından Serafina Lopez. Görünüşe göre ikimizin yeni bir işi var. Waltraut bizden  bölüm fikrini şu şekilde sunmamızı istiyor Yarın sabah. "Burcuna göre yemek" gibi bir şey düşünebiliriz diye düşündüm. Ben ilginç şeylerden bahsederim, sen de Tang'den falan bahsedersin. Astronotlar uzayda bunu içmiyor mu?

DrBananaPants: ...

DrBananaPants: ...

LibraGrl: Sizi olasılıkla dilsiz hale getirdim, değil mi?

DrBananaPants: ...

LibraGrl: ğle veya akşam yemeği yiyip diğer iki sahayı birlikte planlayalım mı?

DrBananaPants: ...

LibraGrl: Dünya'dan Dr. Muz Pantolon'a; içeri gelin, Dr. Muz Pantolon...

DrBananaPants: O iğrenç pantolonu seçen siz olduğunuz halde bu saçma lakabı kullanmanız oldukça zengin.

LibraGrl: Başta muz pantolon diyen sen olduğun için komik bulabileceğini düşündüm. Ee, akşam yemeği? İçecek? Bunu nasıl yapmak istersiniz?

Dr. BananaPants: Sizinle kesinlikle hiçbir şey için buluşmayacağım. Bölüme gelince, zamanımı gezegenleri aramak için kullandığımız beş yöntemden ilkinin tartışmak için kullanacağım. Buna radyal hız deniyor (eğer okumak isterseniz NASA Kids web sitesinde bunun güzel bir açıklaması var). Eğer isterseniz burç saçmalıkları hakkında konuşmak size kalmış. Belki de yayında kaç dakikamız olduğunu öğrenebilir ve bunu önemine göre orantılı olarak bölebiliriz.

NASA Çocuk sitesi mi? Kaba! Normal NASA sitesine gidebilirim, çok teşekkür ederim. "Charley, mümkün olduğunca çabuk radyal hız hakkında ne bulabilirsen bul. Bu salağın ne olduğunu bildiğimi düşünmesine ihtiyacım var."

Yaklaşık otuz saniye sonra, "Bir gezegenin yörüngesinde döndüğü bir yıldızın ışığında meydana gelen değişiklikleri gözlemliyor. Gezegen ve yıldız arasında bir çekişme var ve bu da yıldızın biraz yalpalamasına neden oluyor... falan filan... kütleçekimsel çekim... Doppler etkisi."

"Teşekkürler."

LibraGrl: Eğer radyal hızdan bahsediyorsanız, bu benim flört dünyasında karşıt burçlar arasındaki çekişmeyi tartışmam için harika bir fırsat olacak. Ama profesyonel görünmek için, gerçekten bir araya gelmeli ve

Plan. Tabii benden korkmuyorsan. Bu durumda, daha cesur bir ineğin bundan sonra şovdaki yerini alıp alamayacağını görmelisin.

DrBananaPants: Mesajla başaramayacağımız hiçbir şeyi yüz yüze başaramayız.

LibraGrl: Demek benden korkuyorsun.

DrBananaPants: Tabii ki hayır. Sadece çok daha önemli işlerle meşgulüm. Ancak, bu anlamsız ileri geri konuşmalara bir son vermek adına, sizinle saat 18:00'de Riverside Park'taki 103rd Sokak'ta bulunan banklarda buluşmaya hazırım.

LibraGrl: Ondan sonra akşam yemeği yiyecek miyiz? Nereye gidelim? Broadway ve 107th adresinde yeni ve harika bir yer olduğunu duydum. Orada mı buluşsak?

DrBananaPants: Bir bankta oturacağız ve birlikte toplam beş dakika geçireceğiz, bir saniye bile fazla değil.

LibraGrl: Restoranın adına baktım. Adı The Cove. Altı buçukta orada buluşuruz.

Aslında Ben'le aynı yemeği paylaşmak istemiyorum ama en başından itibaren ona iki şeyi açıkça belirtmek istiyorum. Birincisi, ikimiz arasında güç sahibi bir konumda olmadığı. İkincisi ise düşünürken yemek yemeyi seviyorum.

Benimle The Cove'da buluşmayacağını ve Riverside'da bir bankta oturacağını söylediği diğer on iki mesajını görmezden geliyorum

Onun yerine 6'da park et. Bana istediği kadar mesaj atabilir. Bu savaşı kaybetmeyeceğim.

ON

Ben

Onunla akşam yemeğine mi gidiyorsun? Birbirinizden nefret etmiyor musunuz?

ObiWan: Evet ve evet.

Hmm... belki de senden nefret etmiyordur. Çıkmak için çok zorlamış gibi görünüyor. Zıt kutupların birbirini çekmesi hakkında ne derler bilirsin.

ObiWan: Seni temin ederim ki aramızda bir çekim yok. Onunla buluşacağım, hızlıca bir şeyler atıştıracağım, programda konuşacaklarımızın üzerinden geçeceğim ve oradan defolup gideceğim.

Yerinizde olsam bu kadar acele etmezdim. Bizim gibi adamlar her gün böyle muhteşem bir kadınla aynı masaya oturmuyor.

ObiWan: Bir erkek de olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir kıvılcım yok. Ayrıca, olsa bile, o bir ASTROLOG.

Ne olmuş yani? Kız seksi.

ObiWan: Onunla çık o zaman. Tabii bir seks şansı için inandığın her şeye ihanet etmeyi umursamıyorsan.

Dostum, bir seks şansı için kendi büyükanneme bile ihanet ederim.

ObiWan: İşte seninle bu noktada ayrılıyoruz. Gitmem lazım. Randevuma geç kalmak istemiyorum.

Bu çok saçma. Muhtemelen kazara yaptığım modellik işinden bile daha saçma. Şu anda mesajlarıma cevap vermeyi reddettiği için tahammül edemediğim bir kadınla buluşmak üzere aptal bir restorana gidiyorum. Gökyüzü kararırken kalabalık Broadway kaldırımında aceleyle ilerliyorum, korku hissim her adımda artıyor.

The Cove son moda ve gürültülü - vebadan kaçır gibi kaçındığım türden bir yer. İçeri girip etrafa bir göz attığımda köşedeki iki kişilik masada Serafina'yı görüyorum. *Kazandığımı* söylercesine bana el sallıyor ama kesinlikle kazanmamış. Bir ergen gibi davranmak istememem kaybettiğim anlamına gelmiyor. Bu sadece bir yetişkin olduğum anlamına gelir. Nasıl yapıldığına dair notlar almalı.

Ölçülü nefesler alarak ve kalp atışlarımın yavaşlamasını söyleyerek masalar arasında dolaniyorum ama gerçekten faydası yok. Alec haklıydı. Serafina Lopez muhteşem. Ve güçlü. Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, zeki biri. Tamamen yanlış kafalı ama yine de zeki. Masaya geldiğimde gülümsedi. "Merhaba, geldiğiniz için teşekkürler."

Onun karşısına oturdum. "Ne diyebilirim ki? Ben bir beyefendiyim." Konuşmanın yükünü onun omuzlarına bırakmaya karar verdim. Ne de olsa yüz yüze görüşmemiz için ısrar eden oydu.

"Burada deniz mahsullü paella'nın inanılmaz olması gerekiyor," diyor küçük bir gülümsemeyle. Neredeyse kendinden emin görünmüyor, bu da beni biraz şaşırtıyor. Onun tam savaş modunda kalmasına ihtiyacım var ki ben de aynısını yapabileyim.

"Sadece atıştırmalık bir şeyler yiyeceğim, sonra gitmem gerek."

Garson elinde iki bardak suyla masamıza geldi. "Merhaba, ben Nathan. Bu akşam size ben hizmet edeceğim. Başlangıç için bir şey getireyim mi?"

İlk kimin gideceğini görmek için bir ileri bir geri bakıyor. Serafina'ya önden gitmesini işaret ediyorum. "Ben bir kadeh Viognier, ev salatası ve ana yemek olarak paella alacağım."

"Ben bir bardak Stella ve yengeç dolgulu mantar alacağım," diyorum ve menümü uzatıyorum.

"Peki ya ana yemek?"

"Hiçbir şey, teşekkürler," diyorum.

Nathan'ın gülümsemesi kaybolur ve "Yine mi?" diye homurdanır. "Pardon?"

"Bu hafta üçüncü kez ayrılmak üzere olan bir çiftte hizmet etmek zorunda kalıyorum. Tabii ki bu her zaman büyük bir tartışmayla ve bahşış alamamakla sonuçlanıyor."

"Neden ayrılmak üzere olduğumuzu düşünüyorsun ki?" Serafina alnına kazınmış bir merakla soruyor.

Sanki ona kötü bir haber veriyormuş gibi başını sallıyor. "Bunu yüzlerce kez gördüm. Ne zaman bir adam sevgilisi tam bir yemek ısmarladıktan sonra sadece bir aperatif sipariş etse, bu ondan ayrıldığı anlamına gelir, ancak bunu halka açık bir yerde yapar, böylece ona çıldırmaz. Yerinde olsam hemen çıkıp giderdim."

Sonra bana baktı ve ekledi, "Spoiler uyarısı: kız çıldıracak. Harika planını mahvettiğim için üzgünüm ama başka bir yemek kavgası, kırık tabaklar gibi bir akşam daha yaşayamam, tamam mı dostum? Bu bana haksızlık, ona haksızlık ve dışarıda güzel bir akşam geçirmeye çalışan diğer insanlara da haksızlık. Bunu başka bir yerde yap."

Gözlüklerimin üstünden bakarken ona "Bu bir iş toplantısı," diyorum. Bu, çok değişkenli hesap profesörümünden öğrendiğim bir güç hareketidir.

Garsonumuzun yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "İçkilerinizi hemen getiriyorum."

O gider gitmez, Serafina ve ben eğlenen bakışlar attık. Diyor ki, "Aslan burcu olduğuna ne kadar bahse girmek istersin? Aslan erkeklerinin hemen sonuca varma eğilimleri vardır."

"Aslanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama A'dan Z'ye arada hiç durmadan gitti." Birbirimizden nefret ettiğimizi ve bir an önce buradan gitmek istediğimi hatırlamadan önce ikimiz de gülüyoruz.

Ceketimin cebinden bir kalem ve küçük bir not defteri çıkarıp açıyorum. "Tamam, artık başlamalıyız."

Serafina çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkarırken başını sallıyor. Sonra çatal bıçak takımını bir kenara bırakıp önüne koydu. Farkında olmadan bir "Huh" çektim.

"Ne?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak. "Hiçbir şey."

"Hayır, bu bir şey" diyor. "Yanımda bir dizüstü bilgisayar getirdiğime şaşırdın mı? Eminim tarot kartlarını çıkarıp canlı yayında ne konuşacağımızı belirlemek için bir fal bakacağımı düşünmüştündür."

Dudaklarımdan bir sırıtiş kaçmasına izin verdim. "Bir ruh çağırma tahtası düşünüyordum. Belki tavsiye için Dick Clark'ı çağırırım."

Serafina bana ters ters bakarak bilgisayarını açtı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben bir iş kadınıyım, hem de son derece başarılı bir iş kadını. I

muhtemelen bir ayda tüm yıl kazandığınızdan daha fazlasını kazanıyorsunuz."

Bir an ona bakıyorum ve yıllık maaşımı hızlıca on iki ayla çarpıyorum. Sanırım bu mümkün. Dışarıda bir sürü çaresiz insan var ve çaresiz insanlar zor kazandıkları paralarından kolayca ayrılırlar. Para için sidik yarışına girmektense (özellikle de kaybedebileceğim için) başımı eğip soruyorum: "Vergiden önce mi sonra mı?"

Kıs kıs gülüyor. Pek çekici değil ama tuhaf bir şekilde sevimli. Fark etmemem gerektiğinden değil.

Nathan içkilerimizle geldi. "Seni korkakça bir ayrılık planlamakla suçladığım için bu içkiler benden."

Serafina ve ben aynı anda "Teşekkürler," diyoruz.

"Mezeleriniz hemen geliyor." Bizi garip sohbetimizle baş başa bırakarak uzaklaştı.

Serafina kendi kadehini kaldırıyor. "Çiçeği burnunda televizyon kariyerimize."

Bardağımı kaldırıyorum ve hafifçe onunkine vuruyorum. "Başladığı gibi çabuk bitsin."

İkimiz de birer yudum alıyoruz, sonra kendimizi saniyeler boyunca birbirimize bakarken buluyoruz. Tanrım, kız gerçekten çok güzel. Başımı sert bir şekilde sallayarak kendimi hipnozdan çıkmaya zorluyorum.

Bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çeviriyor ve şöyle diyor: "Radyal hız, flört uygulamamla ilgili bir konuşmayla iyi uyum sağlar. Yerçekimi hakkında bir şeyler bulacağım, böylece siz bir gezegen ile yörüngesindeki yıldız arasındaki çekişmeden bahsederken, ben de zıtlıklar hakkında bir şeyler söyleyeceğim..."- bana baktı ve durakladı, sonra cümlesini bitirmeden önce hızla yere baktı - "çekmek."

ON BİR

Serafina

Ben bana oldukça kaba bir şekilde "Burnunda salata sosu var," diyor.

"Ranch kokusunu severim, bu yüzden keyfimi arttırmak için burnumun ucunda biraz bırakmayı severim." İddiamın doğruluğunu tamamen reddederek sildim.

Ben gülüyor. "Espri anlayışı olan kadınlardan hoşlanırım." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz gözleri öyle bir açılır ki, nöbet geçirmek üzereymiş gibi görünür.

"Merak etmeyin, Dr. Muz Pantolon, bana iltifat ettiniz diye benden hoşlandığınızı düşünmeyeceğim."

Birasından büyük bir yudum almadan önce gergin bir şekilde boğazını temizliyor. "Ben ... sadece ... şey ... yani ..."

Dr. Ben Williams gibi parlak bir numunenin konuşma yeteneğini kaybetmesini sağlayacak güce sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Arkama yaslanıp acı çekmesine izin vermek yerine, "Waltraut üç fikir istedi ve şu ana kadar sadece bir tane bulabildik" diyorum.

"Evet, ama iyi bir tane, en azından benim tarafım öyle." Sözlü bir düelloya davet edercesine tek kaşını kaldırıyor.

Gardını al! Mösyö Snooty Pants.

Onu doğrudan öldürmek yerine, "Ad astra per aspera" diye mırıldanıyorum. Sonra bir içki daha sipariş etmesi için garsona el sallıyorum.

"Latince biliyor musun?" diye soruyor süper aşağılayıcı bir şekilde. "Ne yani, sadece astro-nerdlerin Latince bildiğini mi sanıyorsun?"

"Özür dilerim," diyor biraz pişmanlıkla. "Bunu oldukça kırıcı bir şekilde sordum."

"Bu sözü Apollo One'da ölen astronotları anmak için bir plakete koyduklarını biliyor muydunuz? 'Zorlukların içinden yıldızlara...' Bu şekilde kullanıldığını düşünmek tüylerimi ürpertiyor," diyorum.

"Bununla ne demek istedin?" diye soruyor gözlerinde bir parıltıyla.

Cevap vermeden önce büyük bir nefes veriyorum: "Eğer seninle çalışmaya yeterince uzun süre dayanabilirsem, uygulamamın yıldızlara ulaştığını göreceğim. Ama tabii ki bunu biliyorsun..."

Aptal gibi sırtıyor. "Bu programı yapmak için ikimizin de bir amacı var," diyor bana. "Sizinki tamamen bencilce, benimki ise insanların zihinlerini sonsuz evrenimizin olasılıklarına açmak."

"Tam bir pisliksin. *Uyan Amerika*'ya geri dönmek isteyip istemediğin konusunda sana bir seçenek bile sunulmadığına bahse girerim! Tahminimce patronların sana bunu yaptırıyor."

Cevap vermemesi şüphelerimi doğruluyor.

"Sunmamız gereken diğer fikirlere gelince," diye devam ediyorum, "*Yıldız Burcunuza Göre Süsleyin* bölümü yapmamızı öneriyorum. Roketlerin iç kısımları ya da başka bir şey hakkında konuşabilirsiniz."

"Eminim Amerika roketlerin süslenmesini daha az önemseyemezdi ve açıkçası ben de önemsemezdim."

Omuzlarımı silktim. "Senin bölümünün sıkıcı olması benim suçum değil."

"Enerji dalgası teorisi hakkında konuşsak nasıl olur? NASA'nın güvenli ve verimli uzay yolculuğuna öncülük etme çabalarını tartışabilirim."

elektromanyetik dalgalar. Burcunuz için en iyi ulaşım şekli hakkında konuşabilirsiniz."

Aslında bu harika bir fikir ama bunu ona söylemeyeceğim. Onun yerine, "Peki. Waltraut'a üç bölümü de sunalım ve kararı o versin."

Paella'm geldiğinde, garsonumuzdan fazladan bir tabak daha istiyorum, sonra yarısını tabaklayıp Ben'e uzatıyorum. "İhtiyacımdan fazlası var."

Ona bir tabak dolusu zehirli fare peleti uzatıyormuşum gibi bakıyor ama sonunda alıyor. "Teşekkür ederim."

Benim yaşlarımda iki kadın masamıza yaklaştığında yemeğimi yarılamiştık. Ben'e sanki ikinci kez gelecekmiş gibi bakıyorlar. İkisinden uzun olanı, "Merhaba, siz Dr. Ben Williams mısınız? Arkadaşım öyle olduğunuzu düşünmedi ama ona sizi her yerde tanıyabileceğimi söyledim."

"Affedersiniz, tanışıyor muyuz?" Ben'in sesi o kadar gergin geliyor ki, tezinden intihal yaparken yakalandığını falan sanırsınız.

Hayranı bu cevabı açıkça onun düşündüğü kişi olduğu anlamına alıyor çünkü "Bu sabah seni televizyonda gördüm. O pantolon günümü güzelleştirdi."

"Teşekkür ederim," diye araya giriyorum. "Bunları giymesi için ben seçtim."

Dr. Banana Pants'in biraz heyecanlı hayranı bana dönerek, "Bu bölüm haftamın en önemli anıydı. En azından buraya gelip adamı kanlı canlı görene kadar." Yemek arkadaşımın ardından salyalarını akıtmaya devam ediyor.

Ben son derece tedirgin görünüyor. Yüzü parlak bir pembeye dönmüş ve çenesi o kadar sıkılmış ki açmak için muhtemelen bir levye gerekir. Biraz eğlenmeye karar verdim. "Dr. Ben, bekar mısınız yoksa biriyle mi görüşüyorsunuz?"

"Ben... Ben... Ben... Bunun ne önemi var?"

"Burcuna göre seni bir izleyiciyle eşleştireceğim eğlenceli bir bölüm yapabiliriz diye düşünüyordum." Hayranına "Uygulamama bir flört özelliği ekliyorum. Şans eseri Aslan burcu değilsiniz, değil mi?"

"Ben Terazi burcuyum," diyor bana. "Ama senin bölümünden sonra biraz araştırma yaptım ve Terazi kadınlarının İkizler erkekleriyle iyi anlaştığını öğrendim." Uzun flörtöz kirpiklerinin altından Ben'e bakıyor.

"Bu ilgi ne kadar gurur verici olsa da," diyor Ben endişeyle, "şu anda piyasada değilim."

"Evli misin?" diye sorar hayal kırıklığıyla.

"Hayır, sadece piyasada değilim," diyor ona.

Her iki kadın için de birer kokteyl peçetesi imzaladıktan sonra, sonunda kendi masalarına geri dönerler. Ben aynı anda hem rahatlamış hem de öfkeli görünüyor. "Eğer birlikte çalışacaksak, bu şekilde zor durumda bırakılmayı kabul etmeyeceğimi bilmelisin." Beni cezalandırmak üzere olan sert bir baba gibi konuşuyor.

Öfkesi beni biraz şaşırttı. "Sadece yüksek sesle beyin fırtınası yapıyordum.

Ayrıca çok tatlıydı ve senden çok hoşlanıyordu."

"Bir daha yapma o zaman," diyor çenesini tutarak.

"Dostum, sakın ol," dedim ona. "Senin gibi yakışıklı bir adamın ulusal bir televizyon yıldızı olmanın sosyal yönlerinden hoşlanabileceğini düşündüm."

"Oh, gerçekten mi? Sizinle ilgilenen bir çift erkek olsaydı hoşunuza gider miydi?"

Hmm, muhtemelen değil, ama bu konuda çok kaba davrandığı için bunu kabul etmeyeceğim. Ben cevap vermeden devam ediyor. "Hiç tanımadığın insanlarla çıkmak için kendini ortaya mı atacaksın?"

"Emekliler benimle çıkmak istemediği sürece hayır. Bizim yaşımızdaki erkekler genellikle sabah televizyonu izlemiyor."

"Bu cinsiyet ayrımcılığı," diyor alaycı bir şekilde.

"Bu doğru olmasaydı cinsiyetçi olurdu," diyorum ona. "Ama otuzlu yaşlarındaki erkekler sabah programı insanları olsaydı, kesinlikle yapardım." Üzücü kişisel hayatımı düşünüyorum ve bir kez daha flört uygulamam için heyecanlanıyorum.

"Tabii ki yaparsın," diyor alaycı bir tavırla.

"Beni tanımıyorsun, tanıyormuş gibi davranma."

"Bir kadının sırf sizi televizyonda gördüğü için rastgele bir yabancıyla çıkmak isteyeceğine inanmakta zorlanıyorum. Kulağa sapıkça geliyor."

"Tanımadığınız herkes rastgele bir yabancıdır. Flört böyle bir şeydir. Yeni biriyle tanışırsın ve onun hakkında bir şeyler öğrenirsin. Sonra onlarla tekrar çıkmak isteyip istemediğine karar verirsin," diyorum ve ekliyorum, "Bunu bilmemene şaşırdım."

Yüzü hafifçe kızarıyor, sonra dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Peki, tamam. Sen aynı zamanda mutluluğun sırrını bilen bir randevu uzmanısın, bense karşı cins hakkında hiçbir fikri olmayan içine kapanık biriyim."

Söylediklerinde doğruluk payı olup olmadığını merak ederek ona bakıyorum.

Hayır. Böyle bir durum için fazla yakışıklı.

Basketbol topunu yakalamaya hazırlanıyormuş gibi iki elini önünde tutuyor. "Bunun bir önemi yok. Şovu tartışmak için buradayız ve bunu da yaptık. Açıkçası, medeni bir konuşma yapmaktan aciz görüldüğümüz için gelecekteki etkileşimlerimizi mümkün olduğunca kısa tutmak ikimizin de yararına olacaktır."

"Tamam," diyorum biraz alaycı bir ifadeyle. "Ortak bir zemin bulabileceğimizi düşünmüştüm ama görünüşe göre bu mümkün değil. Bak, arkadaş olmak zorunda değiliz ama birlikte çalışmak zorundayız. Ya elimizden gelenin en iyisini yaparız ya da her zaman anlaşmazlık içinde oluruz. İyi geçinmeye çalışırsak hayatın daha keyifli olacağını düşünüyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra cevap verir: "Bunun olması için beni tekrar aptal yerine koyamazsın. Artık benim için seçtiğin kıyafetleri giymeyeceğim ve bana tuzak kurmaya çalışmana izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel," diyorum ona. Bu arada onun kibirli ses tonu neredeyse dayanabileceğimden daha fazla.

Ben pantolonunun cebinden cüzdanını çıkarır ve masaya bir elli sent bırakır. Sonra ayağa kalkar ve "Waltraut'un hangi bölümü seçtiğini bana mesajla bildirebilirsin" der.

"Gidiyor musun?" Sanki garsonumuzun daha önce onu planlamakla suçladığı sahneyi oynuyormuşuz gibi soruyorum.

"Buraya yapmak için geldiğimiz işi tamamladık. Bu toplantıyı uzatmak için bir neden göremiyorum," diye açıkça belirtti.

"Yemeğimi bitirmedim."

Geniş omuzlarını silkiyor. "Öyleyse ye." Sonra dönüp uzaklaştı. O adama karşı ne kadar uzlaşmacı olmaya çalışsam da kabalığa tahammül edemem. Hayır efendim, Dr. Muz Pantolon savaş istiyorsa, seve seve katılırım.

- Waltraut'a o çok karşı olduğu kesimi sunarak başlıyor.

Biz Teraziler sakinliği ve dengeyi severiz, ancak yanlış tarafımıza geçerseniz, dikkat etseniz iyi olur.

ON İKİ

Ben

E-posta: Serafina.Lopez@StarSign.Com

*Kime: Waltraut.Hemper@WakeUpAmerica.com, cc:
Ben.Williams@GoddardInstitute.com*

Konu: Segment Sunumları

Sevgili Waltraut,

Dr. Williams ve ben dün gece üç bölümlük sunumlarla ilgili verimli bir toplantı yaptık. Aşağıdaki üç konsept birinci haftadan üçüncü haftaya kadar olacak:

- 1) Ben burcunuza uygun dekorasyondan bahsedeceğim, Dr. Williams ise roketlerin iç kısımlarından bahsedecek. (İkimiz de önce bunu yapmak isteriz.)*
- 2) NASA'nın radyal hızı (bir gezegen ile yörüngesinde döndüğü yıldız arasındaki yerçekimi/çekişme) kullanması, uygulamamda yakında çıkacak olan flört özelliğiyle güzel bir bağlantı kuracak. Bunu, farklı yıldız burçlarına sahip insanların birbirlerinden nasıl etkilendiklerini göstermek için kullanacağım.*

3) NASA'nın elektromanyetik dalgaları aşarken güvenli ve verimli uzay yolculuğuna öncülük etme çabaları. Bunu burcunuz için en iyi ulaşım yöntemleriyle eşleştireceğim.

En iyi
dileklerimle,
Serafina

E-posta: Waltraut.Hemper@WakeUpAmerica.com
Kime: Serafina.Lopez@StarSign.Com cc:
Ben.Williams@GoddardInstitute.com

Konu: RE: Segment Sunumları

Merhaba Serafina ve Ben,

Elbette, 1 numara ile başlayalım. İzleyicilerimiz iyi bir dekorasyon bölümünü her zaman severler. Pazartesi sabahı saat tam 5'te görüşmek üzere.

Waltraut

ObiWan'dan mesaj var: Ciddi misin sen? Hayır dediğim fikri ona sen mi sundun?

Yemeğimizi terk eden sendin. Son kararı verirken rahatsız edilmek istemediğini düşündüm.

ObiWan: Yani bu bir çeşit küçük intikam mı? Seyahat bölümüne karar verdiğimizi sanıyordum.

Sana Waltraut'un üç atış istediğini söylemiştim.

ObiWan: İyi geinmemizi istiyormuş gibi davranan biri olarak, bunun bir felaket olacağını görmek için kesinlikle mümkün olan her şeyi yapıyorsun.

Bu bir çeşit üstü kapalı tehdit mi?

ObiWan: Ben sadece daha iyi seçimler yapmanıza yardımcı olmak için eylemlerinizin sonuçlarını size bildiriyorum.

Mesajlaşmamıza bakıp cevap yazmasını bekliyorum. *Unut gitsin, Ben. İçine geri dn. Keşfetmen gereken son sınır var ve bu kadınla tartışırken bunu başaramazsın. Ekibin sana güveniyor.* Yine de, işimin bir parçası olduğu anlaşılan bir şey için zaman harcadığım için gerçekten kötü hissetmeli miyim? Sonuçta, kendimi bu karmaşaya sokan *ben değilim*. Bu Dev'in hatası.

Dün gece restorandan ıktığımdan beri olduğu gibi vücudumdaki her hücrede sinirlilik dolaşıyor. şu anda kafeteryadayım ve öğleden sonrayı atlatmama yardımcı olması için ekstra kremalı ve şekerli büyük bir kahve içiyorum. Akıllı saatime göre dün gece sadece on beş dakika derin uyku uyumuşum ki bugünkü yorgunluk seviyeme bakarak bunun doğru olduğunu söyleyebilirim.

Gece  geçene kadar Serafina ile akşam yemeği toplantımı, özellikle de parayı masaya fırlatıp dışarı çıktığım kısmı tekrarlayarak uyanık kaldım. Hayatımda hiç bu kadar kaba bir şey yapmamıştım, ama dürüst olmak gerekirse, bu kadın içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor. Yani, yarım akıllı olsaydı bir şey olurdu. O zaman bu tür şeylere sarıldığı için onu neredeyse affedebilirdim.

saçma inançlar. Ama zeki biri zodyak saçmalığı mı saçmalıyor? Bu sadece delilik. "Daha iyisini bilecek zihinsel kapasiteye sahip. Bu sadece bir ... israf," diye mırıldanıyorum.

Alec masanın diğer tarafına oturuyor ve son on sekiz saattir tekrarladığım zihinsel tiradı yarıda kesiyor. Her gün öğleden sonra ikide yediği kızılıcık-portakallı çörekten bir parça koparıp ağzına atıyor. Alec'in alışkanlıklarından başka bir şeyi yoktur.

"Ne oldu?"

Sırıttırıyor. "Kendi kendine konuştuğunu fark etmeden edemedim, ben de kulak misafiri olayım dedim."

"Özel bir konuşmaydı," diyorum ona alaycı bir gülümsemeyle.

"Serafina Lopez seni gerçekten kızdırdı, değil mi?" "Tabii ki hayır," diye yalan söyledim. "Sadece... iyi uyuyamadım."

"Doğru," diyor, "ve dünya düzdür ..." "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ellerini havaya kaldırarak, "Tamam, zorlamayacağım" der.

Sertçe başımı sallıyorum, sonra kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Bu sadece sinir bozucu çünkü hayatında çok daha fazlasını yapabilirdi. Zeki biri. *Gerçekten zeki.*"

"Yakışıklı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"O da var," diyorum kendimi durduramadan.

"Ondan hoşlandığını biliyordum," diyor Alec memnun bir gülümsemeyle.

"Onun gibi biriyle asla birlikte olamam," diyorum sağ bacağımı öyle hızlı zıplatıyorum ki tüm vücudum titremeye başlıyor. "Dev'le çıkmayı tercih ederim."

"O evli, yani..."

"Ha-ha," diyorum gözlerimi devirerek. "Beni tedirgin eden o değil. Bu aptal sabah programı bölümlerini yapmak zorunda olduğum için kızgıyım. Hayatımın yirmi bir yılını bir grup evde kalmış anne ve emekliye gösteri maymunu olmak için okulda geçirmedim. Tanrı aşkına, MIT'den sınıf birincisi olarak mezun oldum. En tepeden!" Elimi kaldırıyorum

boy ölçümü olsa da. "Takım liderliği işinin bundan ibaret olduğunu bilseydim kabul etmezdim. Serafina'nın beynini boşa harcaması yeterince kötü, şimdi de benimki bu aptallığın içine sürükleniyor."

"Korkunç olmalı," diyor Alec, kekinden bir parça daha kopararak.

"Öyle." Birinin anladığını bilmek güzel.

"Güzel bir kadınla vakit geçirmek... İnternette sana Astro-hotty diyen tüm o kadınlar... Ne kabus ama," diye ekliyor, elindeki parçayı ağzına atarken.

"Ukalaları kimse sevmez, Alec," diyorum ona.

"Kabullen, Penses. Hayatın o kadar da kötü değil." Yutkunuyor ve ekliyor: "MIT'den başka kim sınıf birincisi olarak mezun oldu biliyor musun? Ben. Ve bunu senden üç yıl önce yaptım. Ve senden dört yıl daha uzun süredir bu takımdayım, ama yine de takım liderliğini sana kaptırdım ki bu tamamen berbat bir durum çünkü senin yerinde olsaydım, on beş dakikamı en iyi şekilde değerlendirirdim."

Suçluluk duygusu kafamın arkasına iyi bir darbe indiriyor. Alec'e bu konuda şikâyet etmemeliydim. "Özür dilerim."

"Ne yapacaksın?" diyor omuz silkerek.

Ensemi kaşıyarak, "Benim yerimde olsaydın on beş dakikanı ne yapardın?" diye soruyorum.

"Kadınları getirin," diyor, bunu kendi başıma fark edemediğim için çiçek düzenleme okulundan en alt sınıftan mezun olmam gerektiğini söyleyen bir ifadeyle.

"Ciddi olamazsın."

"Neden olmasın? Einstein bir kadın erkeği olabiliyorsa, eminim sen de olabilirsin. Bu senin iyi bir oyuncu olmak için tek şansın olabilir. Bence bunun peşinden gitmelisin. Ben kendi adıma, yardımcı sunucunuzun yeni flört uygulamasını test etmesine yardımcı olmak için kaydoldum."

"Aman Tanrım. Ya aklını tamamen yitirmişsin ya da şaka yapıyorsun," diyorum, tanıdığım en zeki insanlardan birinin burcuna göre flört etmeyi deneyeceğine inanamayarak.

"Bir dolaba tıklan her inek, hayranlık nesnesi olmayı hayal eder, dostum. Şu anda buna ihtiyacın olduğunu düşünmüyor olabilirsin ama gençliğinin intikamını almaktan başka bir sebep olmasa bile bu ilgiden zevk almalısın. Ne de olsa intikam soğuk yenen bir yemektir."

"Şimdi de bana Pierre Choderlos de Laclos'tan alıntı mı yapıyorsun?"

"Bir keresinde bana, onu mezuniyet balosuna götürme teklifini geri çeviren kızdan bahsetmiştin, hatırlıyor musun?"

Utanç içinde başımı salladım. Bu hikayeyi bir gece o ve ben birkaç kadeh atarken paylaştım. İneklerin lisede hiç kız tavlayamadığından yakınıyorduk.

Alec bana "Oraya çık ve ona neler kaçırdığını göster" dedi.

Haklı. Çocukken beni inciten herkesin artık o adam olmadığını bilmesini isterim. Sadece bunu kanıtlamak için ulusal televizyona çıkmak zorunda kalmak istemiyorum.

ON ÜÇ

Serafina

"O tam bir pislik!" Kardeşim Zay'a bağıryorum. "Daha önce *hiç* kimse benimle onun gibi aşağılayıcı bir şekilde konuşmamıştı."

"Ona ulusal televizyonda o saçma pantolonu giydirdin." "Kimin tarafındasın sen?" Desibel seviyem yükselmeye devam ediyor. "Bana bak, Ser. Ben senin 1.80'lik, 1.80 boyunda, tamamen *büyümüş* Kardeşim. Başkalarının aşağılanmasına karşı empati kurduğum için beni dava et."

Bugün Zay'ın dairesine uğrayıp kardeşler arasında dertleşmeye karar verdim. "Senin hipofiz bezinle ilgili bir sorunun var. Bu, televizyonda dar pantolon giymekten utanmaktan çok daha büyük bir şey."

"Acımasız lakaplara karşı hassasım ve tüm ülke o adama Dr. Muz Pantolon diyor. Sizi temin ederim, adam üniversitede geçirdiği onca zamanı, zor kazanılmış unvanının bir şakaya indirgenmesi için harcamadı."

"Anlaşıldı," diyorum, kardeşimin hemen benim tarafımı tutmamasına biraz sinirlenerek. "Ama onları giydiren ve defileye katılan oydu. Bütün bu fiyaskonun hiç yaşanmaması için bir şeyler söylemesi gerekirdi."

"İşe aldığınız gerçek erkek modele ne oldu? Hiç ortaya çıktı mı?" diye soruyor kardeşim.

"Evet, öyle. Onu Ben'in soyunma odasına koydular ama NASA'dan gelen astrofizikçi olmadığını onu gönderme zamanı gelene kadar öğrenemediler. O sırada Ben çoktan setteydi ve kasıla kasıla yürüyordu."

"Görünüşe göre, eğer *Uyan Amerika!* sizi her hafta istiyorsa, her şey en iyiye dönüştü. Asıl soru, siz ikiniz birbirinizin kafasını koparmadan nasıl duracaksınız?"

Asıl soru bu, özellikle de etrafta kameralar yokken birlikte medeni bir yemek bile yiyemiyorsak. Zay'ın kanepesinin arkasındaki yorganı çekip bacaklarıma dolayarak ona şöyle diyorum: "Sevimli ve keyifli olacağım ve amacımdan sapmayacağım. Ben kaba davranışlarıyla kendini batırabilir, umurumda değil."

"Bahse girerim ki, adam sizin tasvir ettiğinizin yarısı kadar bile kötü değildir." Kardeşim, hain!

"Peki bu sonuca nasıl vardınız?"

"Bak Ser, sen doğuştan çapkınsın. Erkeklerle, kadınlarla, köpeklerle, parktaki güvercinlerle flört ediyorsun..." Ona doğru gönderdiğim kötü bakış, aceleyle şunu eklemesine neden oldu: "Bu kötü bir şey değil. Aslında, sana göre bu Terazı burcuna özgü bir şey. Sadece diyorum ki, ne zaman biri senin doğuştan gelen cazibene karşılık vermese ya da senden hoşlanmasa çok sinirleniyorsun."

Kendimle ilgili konuşmak istemediğim bir gerçeği görmezden gelerek, "Beni kim sevmiyor?" diye soruyorum.

Ağabeyim tavana bakmadan önce gözlerini ovuşturuyor. "Bilmiyorum, liseden Tiffany Taylor diye bir kız vardı, bir de üniversitede Stanford Wellington diye bir çocuk vardı..."

Dramatik etki için duraklıyor.

"Aman ne önemli. Geçmişimden iki salak benden hoşlanmadı." Bundan rahatsız olmamış gibi davranmaya çalışıyorum ama kesinlikle rahatsız oluyorum.

"İkisi için de yıllarca acı çektin," diye hatırlatıyor bana. "Aslında, Ben Williams'la tanıştıktan sonra yeniden başladığına bahse girerim."

Sanki. Gerçek şu ki, Ben'e kızmakla o kadar meşguldüm ki, ilk gençlik yıllarımdaki kötü niyetli insanları düşünmemiştim bile - ama artık düşüneceğim. *Çok teşekkürler, Zay.* "Sanki ben bir tür egomanyakmışım gibi davranıyorsun." Somurtkan ses tonuma engel olamıyorum.

Zay ayağa kalkıyor ve mutfak tezgâhına doğru yürüyüp bir kutu zencefilli çörek alıyor ve bana doğru fırlatıyor. "Demek istediğim şu ki, sen sevmekten hoşlanıyorsun. Ve bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, herkes senden hoşlanmayacak."

"Neden?" Sesimdeki acınası sızlanmayı duyuyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Çünkü bütün insanlar seni sevecek kadar zeki değil." Kardeşimin beni yatıştırmaya çalıştığını biliyorum ama sorun değil. İnsanların hayranlığından hoşlandığım kadar, duygusal dengemi korumak için gerektiğinde yatıştırılmaya da yatkınım.

"Ben hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," diyorum. "Buraya çok daha önemli bir nedenle geldim. Shelby ile annesinin *The Post* için Charley hakkında bir makale yazması konusunda konuşabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Charley, harika çocuk çalışmanız mı?" diye soruyor.

"Başka bir Charley tanıyor musun?" O cevap vermeden önce, "Kısa süre önce Yale'e kabul edildi, hem de on beş yaşındayken ve *Wake Up America*'da ilk kez ulusal modellik yaptı! Hakkında yazılacak ilham verici bir kişi olabileceğini düşündüm."

Omuzlarını silkiyor. "Sanırım."

"Lütfen ona sor, Zay. Daha önce de söylediğim gibi, Charley okulda zor zamanlar geçirdi. Onlardan çok daha zeki olduğunuzda insanlarla ilişki kurmak zordur ve hatırlarsanız, lise öğrencileri genellikle onaylamadıkları veya anlamadıkları şekillerde sürüden sıyrılanlara karşı hoşgörülü değildir."

"Bilmiyor muyum?" Zavallı Zay lisede korkunç zamanlar geçirdi. İlkokul boyunun ötesine geçememesi yeterince kötü değildi, aynı zamanda dahi düzeyinde zeki olması ona "Beyin Cücesi" ve "Minik Poindexter" gibi bir dizi kötü lakap kazandırdı.

"Bunu biliyorsun," diyorum ona. "O yüzden lütfen Charley'nin intikamını almasında bana yardım et."

"Böyle söyleyince tabii ki varım. Ama Shelby'yi bilirsiniz, insanların onu kullandığını düşündüğünde biraz alıngan olabiliyor."

Gerçek şu ki, kardeşimin kız arkadaşı gezegendeki en sevimli insan değil. Aslında, onlar birlikte olmadan önce Zay'in ofis işkencecisiydi. Shelby ona boyuyla falan dalga geçmiyordu, daha ziyade herkes ofise gitmek zorundayken Zay'in evden çalışmasından şikayet ediyordu. Sonunda istediğini elde etti ve Zay saklanmayı bırakıp gerçek dünyaya katılmak zorunda kaldı. Bu onun için acı verici bir şekilde zor olsa da, her şey en iyisi için çalıştı. Otuz iki yıl sonra kardeşim kendini olduğu gibi kabul etmeyi öğrendi. Sonunda ondan gerçekten hoşlanan bir kız arkadaşı olduğundan bahsetmiyorum bile. "Shelby ile aranız nasıl bu arada?" diye sordum. "Sen

Onu annem ve babamla tanıştırmayı düşündün mü?"

Zay'ın yüzünde gerçek bir kızarıklık beliriyor. "İşler böyle iyi gitmeye devam ederse, Noel tatilinde onu Miami'ye geri götüreceğim. New York'ta kışınız donarken Miami gibisi yoktur."

"Tanrı yardımcısı olsun. O ve annem her şeyden sorumlu olmayı seven Oğlak burçları. Ya birbirlerini sevecekler ya da birbirlerinden nefret edecekler."

"Annenin oğlunu seven bir kadından nefret ettiğini düşünebiliyor musunuz? Kübalı bir annenin güneşi çocuklarının mutluluğuyla doğar ve batar."

"Shelby seni seviyor mu?" O kadar mutluyum ki gözlerimin arkasından sevinç gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyorum. "Sen onu seviyor musun?"

Zay başını sallar. "Evet, öyle. O harika biri, Ser. Birlikte dışarı çıktığımızda benimle olmaktan gurur duyuyor gibi, ki bunu hayatımda hiç düşünmemiştim.

olacağını biliyordum. Kendim olmanın yanlış bir şey olmadığını anlamam için bana gereken itici gücü verdi."

"Tanrıya şükür!" Ona söyledim. "Gerçi kendi ailen de bunu sana uzun zamandır söylemiyor değil."

"Evet, ama siz ailedensiniz. Beni sevmek *zorundasınız*. Shelby kimseyi sevmiyor, bu yüzden onun sevgisi gerçek bir ödül gibi geliyor, anlıyor musunuz?"

Kanepede kardeşime sarılabileceğim kadar yaklaşıyorum. "Sen gerçek bir ödölsün ve sonunda kendini kabullenmene sevindim. Şimdi Shelby'ye annesiyle konuşmasını söyle, tamam mı? Charley'nin özgüvenini gerçekten yükseltmek istiyorum. Eğer beladan uzak durabilirse, ailesi gelecek yıl Yale'e gitmesine izin verecek."

Zay düşünceli görünüyor. "Lisede zirveye ulaşan çocukların yetişkin olduklarında hayatlarında büyük başarılar elde edememeleri komik ama mücadele edenler gerçekten uçabiliyor."

"Her şey ne kadar çok çalışmak istediğinize bağlı," diyorum ona. "Gençken işler sizin için kolay olduğunda, gerçek dünya biraz şok etkisi yaratabilir. Ancak gençliğinizde insan etkileşiminin fırtınasını nasıl atlatacağınızı öğrendiğinizde, daha zorlu dalgaların bazılarında nasıl sörf yapacağınızı zaten öğrenmiş olursunuz."

"Başka bir deyişle, herkes sizden hoşlanmayacaktır ve hayatın böyle olduğunu anladığınız anda daha iyi durumda olacaksınız."

"Aynen öyle!" Ona söyledim.

Zay yüksek sesle güldükten sonra, "Yani senin durumunda, Ben Williams'ın senden hoşlanmasına gerek olmadığını ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi olur, öyle mi?" diye soruyor.

Orada olduğunu bile görmeden tuzağa adım attım. "Kapa çeneni, Zay." "Sadece söylüyorum..."

"Ne dediğini biliyorum," diyorum ona. "Şimdi bırak, tamam mı?"

Kendi içinde, insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Tiffany Taylor'ların ve Stanford Wellington'ların beni aşağılamasına izin vermeyecek kadar güvenli bir insanım.

Dünya temelimi sarsıyor. Nedense Ben Williams'ın benden hoşlanmaması beni gerçekten rahatsız ediyor.

ON DÖRT

Ben

"*Uyan Amerika'ya* tekrar hoş geldiniz! Bugün sıcak bir gün olacak, değil mi Hal?" Lacey geniş bir sırtışıla söylüyor.

"Çok sıcak! Daha sabahın sekizi olmasına rağmen şimdiden fiskiyelele yıkanan bir hava var," diyor Hal gülerek.

"İşlerin kızışmasından bahsetmişken," diyor Lacey. "Uzay ve astrolojiyle ilgili her konuda en sevdiğimiz iki uzmanımız, NASA'dan Dr. Ben Williams ve *Live for Your Star Sign*'dan Serafina Lopez, yine kapışmak için buradalar."

Hal güler ve Lacey'nin omzunu biraz iter. "Sabırsızlanıyorum. Bu ikisi geçen Pazartesi programdaydı ve orijinal yağ ve su gibiler.

- Onları karıştıramazsın!"

İtiş kakışa sinirlendiği her halinden belli olan Lacey, Hal'e daha çok hırlamaya benzeyen bir gülümseme verdikten sonra, "Omzuma yüklenme Hal. Seni saldırıyla suçlamak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Hal sahte gülümsemesini yerinde tutuyor. "Birinin daha fazla kahveye ihtiyacı var ki şaka kaldırabilsin!" Lacey cevap vermeden önce, "Misafirlerimizi buraya getirelim. Dr. Ben ve Serafina!"

Serafina'ya önümden gitmesini işaret ediyorum, sonra da onu sahneye kadar takip ediyorum. Olay yerine dönerken nabzım hızla atıyor. Üzerimde geçen hafta giymem gereken spor ceket ve pantolon var, yani en azından moda sayesinde saygınlığımı biraz olsun koruyabileceğim. Serafina, fark *etmemem* gereken bir şekilde kıvrımlarını saran turkuaz bir elbise giyiyor. Bizim için hazırladıkları koltuğa doğru ilerlerken kalabalık tezahürat yapıyor ve oturduğumuzda ikimiz de mümkün olduğunca birbirimizden uzak olabilmek için küçük kanepenin kollarına yaslanıyoruz.

"Tekrar hoş geldiniz, ikiniz de. Geçen hafta ortaya çıkmanızdan bu yana hayat nasıldı?" Lacey soruyor. İkimiz de cevap veremediğimiz için dikkatini bana odaklıyor. "Dr. Ben, seyirciler arasındaki bayanlar arasında oldukça popülerdiniz. Sokakta sizi tanıyan biri oldu mu?"

Gezegende konuya bağlı kalabilen başka kimse yok mu? "Birkaç kişi."

Lacey, "Sana Dr. Doğru Şeylere Sahip Ateşli Şeyler'den Astro-hotty'ye kadar her şey deniyor," diyor. "Astro-hotty! Zekice değil mi?"

Seyirciler bunu yuhalamaya ve alkışlamaya başlamak için bir işaret olarak kabul ediyor. Bu, işyerinde açık bir cinsel taciz vakası, ama Alec'in gençliğimin intikamını almakla ilgili söylediklerini düşünüyorum ve sevilmemenin o kadar da kötü olmadığını fark ediyorum.

Hal araya giriyor, "Ve tabii ki Dr. Muz Pantolon şu anda kanalın en popüler hashtag'i."

Arkamızdaki ekranda, evdeki seyircilerin görmesi için benim dar sarı pantolonlu bir resmimi koydular. *Mükemmel*. Başımı salladım ve onlara küçük bir gülümseme sundum. "O geçen haftaydı. Bu hafta, kendim hiç uçmamış olsam da, uzay mekiğindeki yaşam hakkında bir şeyler paylaşmak için buradayım."

Ekranda uzay mekiği kokpitinin içini gösteren bir video belirir. "Gördüğünüz gibi, bir roketin birincil işlevi uzay yolculuğu sırasında güvenliği sağlamaktır. İç dekorasyona çok az ihtiyaç vardır." Acele ediyorum.

"Bir astronot bir mekiği kullanırken, her zaman izlemesi gereken düzinelerce sistem vardır..."

"Buraya biraz çeki düzen vermekten zarar gelmez. Belki biraz parlak renkler ve perdelerle?" Lacey cümlemi yarıda kesti. "Bir mekiğe daha fazla güzellik katmak için ne yapardın, Serafina?"

"Her şeyden önce, onu kullanacak astronotların yıldız burçlarını bilmek isterdim. Ardından koltuklar ve düğmeler için rahatlatıcı renkler gibi bazı hoş dokunuşlar eklerdim. Bir şeyin işlevsel olması için çirkin olması gerekmez. Kokpite ev hissi verme fırsatını gerçekten kaçırdıklarını söyleyebilirim - özellikle de pilotunuz bir Balık burcuysa. Onlar huzurla büyürler."

Yüksek sesle alay ediyorum ve başımı sallıyorum. "Bu birden fazla pilot tarafından uçurulacak bir mekik. Bu düğmelerin her biri binlerce dolara mal oluyor ve bir amaç için bu şekilde tasarlandı. Onu bir oturma odası gibi hissettirecek ne yerimiz ne de bütçemiz var. Astronotlar her an tetikte olmalıdır."

Serafina bana ters ters bakıyor, sonra Lacey'ye gülümsüyor. "Bu durumda NASA pilotları uyanık tutmaya yardımcı olacak daha canlı bir palet seçmeliydi. Örneğin turuncu ya da sarı. Donuk gri insanı hemen uyutmaya yetiyor."

"Asıl meseleyi kaçıırıyorsun," diyorum ona sertçe.

"Ve bir insanın açık fikirli olmasını sağlayan gen her neyse onu kaçıırıyorsunuz" diye karşılık veriyor.

"Böyle bir gen yok ve eğer sabit ve gelişim zihniyeti arasındaki farklardan bahsediyorsanız, bu öğrenilmiş bir davranış," diyorum memnun bir gülümsemeyle.

Serafina, gülerek Hal'e, "Büyüme zihniyetinden bahsederken, böyle bir zihniyete sahip olmadığı çok açık," diyor.

Hal bana baktı ve "Sizi yakaladı, Dr. Ben." dedi.

"Katılmıyorum," diyorum ona. "Benim alanımdaki insanlar kesinlikle açık fikirlidir.

Sadece saçmalıklara açık değiliz."

Serafina başını eğdi ve bir an bana baktı. "Sanırım İkizler burcu olduğunu söylerken yalan söylüyordun. Sende bir Yengeç ısırtığı var."

"Oh, için..." Gözlerimi deviriyorum, televizyonda ne kadar kaba davrandığımı umursamıyorum bile. "İnsanların kişilikleri genetik ve çevrenin bir bileşimidir. Nokta. Söylediklerinizin kesinlikle hiçbir dayanağı yok. Hem de hiç. Bu, tüm sarışınların aptal ve tüm kızıkların kötü huylu olduğuna inanmak gibi bir şey. Bu kesinlikle doğru değil."

"Yengeç misin?" diye ısrar ediyor.

"İkizler burcu olduğumu gayet iyi biliyorsun." Sonra da iyi bir önlem olsun diye ekliyorum: "İnandığınız hiçbir şey için deneysel kanıt yok."

"Ehliyetinizi görebilir miyim?" diye soruyor, işin peşini bırakmaya niyetli değil. "Size ne zaman doğduğumu kanıtlamak zorunda değilim."

Serafina başını sallayarak, "Çok dar görüşlüler," diyor. "Üzücü, gerçekten." Sonra Lacey ve Hal'e, "Bahse girerim benim flört uygulamamın deneme sürümüne bile kaydolmayacaktır," diyor.

"Ve sanırım sen de bu işin içindesin," diye alay ediyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor. "Aslında bu hafta ilk randevum var. İkizler burcundan biriyle." Son kısmı bana ters ters bakarken söylüyor.

Gözlüklerimi çıkardım ve burnumun kenarını ovuşturdum. "İyi şanslar," diyorum ona biraz samimiyetsizce. Tamam, tamamen samimiyetsizce.

"Astroloji gerçektir, Ben. Binlerce yıllık keşiflerle dolu.

- ki bu astronomi çalışmalarından çok daha uzun bir süredir. Dünyanın her yerindeki insanların büyümesine, öğrenmesine ve kendilerini anlamasına yardımcı oluyor."

"Çaresiz insanlar bundan bir fayda sağladıklarını *düşünebilirler*, ancak hepsi hokus pokus, duman ve aynalar." Sonra, ne zaman rahat bırakacağımı bilemediğim için ekliyorum: "Bu, beyaz cüppeli sakallı bir Tanrı'ya inanmak gibi bir şey. Onun var olduğunu düşünmek istemeniz, orada olduğu anlamına gelmez. Eğer onu göremiyor, tadamıyor, dokunamıyor ya da duyamıyorsanız, üzerinde çalıştığınız şeyin geçerliliğini sorgulamanız gerekir."

Serafina bana doğru eğildi, gözleri zevkten çılgına dönmüştü. "Evrende görebildiklerimizin ötesinde sayılamayacak kadar çok yıldız ve gezegen olduğuna inanmadığını mı söylüyorsun?"

"Saçmalama. Bu tamamen farklı bir şey."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Onları göremez, tadamaz, dokunamaz ya da duyamazsınız." "Ooh! Seni yine yakaladı, Dr. Ben!" Lacey diyor ki.

"Hayır, yapmadı. Hubble teleskobu sayesinde, evreni oluşturan bileşenlere dayalı bir simülasyon gerçekleştirebildik. Gerçekliğimizi yansıtan koşullar ve fizik yasaları için bilimsel olarak kanıtlanmış verileri kullanarak, evrende en az iki trilyon galaksi olduğunu hesaplayabiliyoruz. Gerçek olduklarını bilmek için hepsini beş duyunuzla gözlemlemenize gerek yok."

Hal, "Dr. Ben bilimiyle aklımızı başımızdan almaya devam etmeden önce bir reklam arası vermemiz gerekiyor," diyor. "Yakında her iki uzmanımızla da geri döneceğiz. Bizi izlemeye devam edin çünkü daha fazla havai fişek gösterisinin olacağı kesin!"

ON BEŞ

Serafina

"Balık burçları daha ince tonlarla dekorasyon yapabilirler. Deniz köpüğü yeşili, lavanta, şeftali, gümüş maviler. Tüm bunlar balığın sulu evini anımsatır." Bu "Burcunuza Uygun Dekorasyon" bölümüne bayıldım. Ben reklam arasından beri hiçbir şey söylemedi, bu da benim işime geliyor.

"Yap beni," diye fışkırıyor Lacey. "Ben bir Boğa burcuyum ve size söylemeliyim ki, dekorasyonumla hiç de uyumlu değilim."

"Boğa bir toprak burcudur," diyorum ona. "Gün batımının renkleriyle vurgu yaparken temel olarak krem, kahverengi ve beyazlara odaklanmalısınız."

"Vay canına, sanki beni gerçekten tanıyormuşsunuz gibi," diyor Lacy. "Dekoratörüm kişiliğimi sergilemek için cesur renkler kullanmam gerektiğini söyledi ama ben bu renk konusunda rahat değilim."

"Kişiliğinizin ev ortamınızda zorlanmasını istemezsiniz. Dinlenmek ve yeniden toparlanmak için bir yere ihtiyacınız vardır."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Ben sessizce.

"Buna inanmıyorsun, değil mi Ben?" Hal, sanki tencerenin daha fazla karıştırılması gerekiyormuş gibi sorar.

"Tabii ki almayacağım. Hoşunuza giden şeylerle dekore ettiğiniz sürece eviniz iyi olacaktır."

"Evde çok zaman geçiriyor musunuz, Dr. Williams?" Ona soruyorum.

"Çok çalışıyorum, bu yüzden zamanımın çoğunu ofisimde geçiriyorum. Evde uyuyorum."

"İş yerindeki ofisiniz nasıl dekore edilmiş?" Bilmek istiyorum.

"Ben... değil. *Çalışmak* için oradayım, duyusal kabartmalarla eğlenmek için değil." Sanki bir zırh giymiş de ben ona bıçak falan fırlatacaktım gibi kollarını önünde kavuşturuyor. *Çok* cazip.

"Sarı, turuncu ve chartreuse gibi bazı parlak renkleri getirmenizi öneririm. Bu tonlar yaratıcı zihinsel frekanslarınızla rezonansa girecek ve bilişsel keskinlik patlamasıyla sonuçlanacaktır. Ayrıca modern ve hafif mobilyalara sahip olmalısınız" diyorum.

"Tanrı aşkına... Sen gerçek misin?" diye soruyor. "Günlerimi insanların başka bir gezegende nasıl yaşayabileceğini bulmaya çalışarak geçiriyorum. Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

Onu görmezden gelip Hal ve Lacey'ye dönüyorum. "Ne eğlenceli olurdu biliyor musunuz?"

Cevap vermek yerine benim söylememi bekliyor gibi görünüyorlar, ben de öyle yapıyorum. "Dr. Williams'ın iş yerinde, ofisini burcuna uygun bir şekilde yeniden düzenlediğim bir bölüm yapsak eğlenceli olurdu."

"Kesinlikle olmaz!" Ben tersler.

"Neden olmasın?" Lacey bilmek istiyor. "Bence bu harika bir fikir." "Ben de öyle düşünüyorum," diye heyecanlanıyor Hal.

"Bu nasıl olur da izleyicilerinizin hayatını iyileştirebilir?" Ben talep ediyor.

"Bu sana tüm o muhteşem hipotezlerini nerede yaptığını dünyaya gösterme şansı verecek," diyorum ona. "Hatta astrofizikle ilgili bazı ilginç bilgiler bile ekleyebilirsin."

"Eğer böyle bir şey varsa..." Hal ekliyor. Ben ağzını her açtığında gözleri parlıyor.

Ben ona sert bir bakış atıyor. "Astrofizik, kavramları kavrayabilenler için son derece ilginçtir."

Zing! Şimdi de ev sahiplerine saldırıyor. Mükemmel. Umarım artık Dr. Huysuz'a ihtiyaçları olmadığına karar verirler ve ben de bunu kendi haftalık bölümüme dönüştürmeyi başarırım. Benim, yani bana ait, ona değil. Artık kazandığıma göre, iyi oynamanın bana zarar vermeyeceğine karar verdim. "Dr. Williams haklı," diyorum. "İnsanlar Carl Sagan ve Brian Greene'in çalışmalarıyla başlamalı - tamamen büyüleyici."

Ben başını eğiyor ve bana göz kırpmıyor. "Brian Greene'i okudun mu?"

"Tabii ki. *The Elegant Universe* ve *The Fabric of the Cosmos* favorilerimden ikisi."

"Huh, benimki de." Kısa bir an için, sanki ikimiz de canlı yayında olduğumuzu ve sadece iki insan olduğumuzu unutuyoruz. Ama sonra tekrar ağzını açıyor ve onu tanıdığım entelektüel züppe haline geri dönüyor. "Sıradan bir insan o kitapların değerini bilmez. Onları okumuş olman şaşırtıcı derecede etkileyici."

Tek kaşımı kaldırarak, "Seni etkilemeye çalışmıyorum." diyorum.

Seyirciler bir *ooohhh* sesi çıkarıyor ve az önce bir puan daha aldığım bir skor tablosu hayal edebiliyorum.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Ben kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Dünyanın en ünlü iki gökbilimcisinden bahsetmek için oldukça ileri gittin."

Fındık. Şimdi haklı çıktı, değil mi? Hemen vitesi değiştirip yeniden dekore etme fikrime dönüyorum. "Pek sayılmaz ama konuyu dağıtmamaya ne dersin? Dekor hakkında konuşuyorduk. Ofisini yeniden dekore etmeyi gerçekten çok isterim. Üretkenliğinizde nasıl bir fark yaratacağına şaşıracaksınız Dr. Williams."

Gözümün ucuyla yapımcının elleriyle bir yuvarlanma hareketi yaptığını görüyorum ki bunun bölümümüzü tamamlama zamanı geldiğini öğrendim.

Hal kameraya dönerek, "Sizden haber almak istiyoruz, Amerika. Serafina'nın Dr. Ben'in ofisini dekore etmesini ister misiniz? Sosyal medya üzerinden bize bildirin."

Lacey araya giriyor, "Hatta aynı zamanda Goddard Center'da neler yaptıklarına dair bir sahne arkası görüntüsü de verebiliriz. Ben evet diyorum, ama her zaman olduğu gibi hayranlarımızdan haber almak isteriz!" Bana dönüp, "Serafina, randevunun nasıl geçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyoruz" dedi. Ardından, sanki kafasında bir ampul patlamış gibi, "Ayrıca, izleyiciler, Dr. Ben'in flört uygulamasına kaydolması gerektiğini düşünüyorsanız bize bildirin" diyor. Ben'e göz kırpmıyor ve "Sen yaparsan ben de yaparım" diyor.

Hal araya giriyor. "Birazdan Santana Garcia ile tatsız akşam yemeklerinizi Meksika mutfağından bir lezzet patlamasıyla nasıl renklendirebileceğinizi konuşacağız."

"Reklamdayız," diye sesleniyor yönetmen.

Ben ayağa kalkıyor, Lacey ve Hal'a veda ediyor, sonra da bana dönüp bakmadan çıkıp gidiyor. Sunuculara masum bir omuz silkme hareketi yapıp onlara veda ettikten sonra sahne arkasında onu takip ediyorum. Ses teknisyeni mikrofonumu çıkardıktan sonra, telefonumun ışığının yandığını görmek için aceleyle soyunma odama gidiyorum.

Makyaj masasından alıyorum ve duvarın diğer tarafındaki Ben'den gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

DrBananaPants: Bunu yaptığına inanamıyorum. Birlikte potansiyel bölümler bulmamız gerekiyordu. Sadece beni gafil avlamakla kalmadın, Hal ve Lacey'i flört uygulamana katılmam için yemledin.

LibraGrl: Bunu yüz yüze konuşmak ister misin? Sadece birkaç adım ötedeyim.

DrBananaPants: Dünyanın ofisime girmesine izin vermek gibi bir niyetim yok. Bazı insanların aksine, benim yapacak gerçek işlerim var.

LibraGrl: Bariz kazmanızı görmezden geleceğim ve yüksek yoldan gideceğim. Sanırım bu noktada iş ağa ve patronunuza kalacak, değil mi?

DrBananaPants: Ofisime adımını atmanı ve bana tuzak kurmanı istemiyorum.

LibraGrl: Ayarları ben yapmıyorum. Bilgisayar bunu burcunuza göre yapıyor.

Açık olan kapım çalınıyor ve Waltraut'un orada durduğunu görüyorum. Uzanıp Ben'in kapısını da çalıyor ve Ben'in kapıyı açması için bir saniye bekliyor. "Az önce NASA'daki yetkililerle konuştum. Ofisin yeniden çekimi tamam ama canlı yayın yerine önceden çekeceğiz, sonra da ikiniz birlikte izleyip hakkında konuşacaksınız. Çarşamba günü saat birde ikiniz de müsait olabilir misiniz?"

Ben "Neden bu kadar erken?" diye sormadan önce bir iç çekiş duyuyorum.

Waltraut, "Bölümü düzenlemek için zamana ihtiyacımız var" diyor.

"Yani, Çarşamba mı?" "Bana uyar," diyorum.

Ben daha sakın bir şekilde "Peki" diyor.

"Ayrıca, Hal ve Lacey ile birlikte yayına çıkmanızın çok fazla enerji harcadığına karar verdik, bu nedenle bundan sonra sadece ikiniz kendi payınıza düşeni yapacaksınız."

"Muhteşem!" Hissettiğimden çok daha büyük bir coşkuyla fışkırıyorum. Ofisini yeniden dekore ettiğimde Ben'in nasıl büyük bir baş belası olacağını hayal etmekle meşgulüm.

Ben, "Gerçekten koşmam gerek" diyerek konuşmayı kapatır.

Waltraut şöyle diyor: "Ben, Serafina'nın flört uygulamasına katılırsan çok seviniriz. Bunu yaparsan reytinglerimiz tavan yapar."

"Reytingleriniz gerçekten benim önceliğim değil." Kapının kapandığını duyuyorum ve Waltraut bana dönüyor. "Tam bir zevk adamı, değil mi?"

"Aklıma gelen tanım bu değildi," diyorum ona.

"Her ne olursa olsun, izleyiciler onu seviyor, seni de öyle," diyor. "Bu işlerde gerçekten doğuştan yeteneklisin. Böyle devam edersen kendi şovunu yapabilirsin." Ona teşekkür edemeden Waltraut yanımdan geçen bir kadını yakalıyor. "Bugün kişnişle yemek yapmamanız söylendi, değil mi? Hal'in ona karşı ciddi alerjisi var."

Bununla birlikte, beni geleceğimdeki olasılıkları düşünmeye bırakarak ortadan kayboluyor. Güneş Neptün'le aynı hizaya geldiğinde fırsatların bollaşacağını biliyordum, ama bu tamamen yeni bir şaşırtıcı seviye. Telefonum çaldığında, Ben'den gelen başka bir mesaj olduğunu görmek için aşağı bakıyorum.

DrBananaPants: Çarşamba günü sadece 45 dakikamı ayırabilirim. Daha önce de belirttiğim gibi, yapmam gereken gerçek bir işim var.

LibraGrl: Öyle demiştin. Bunun hızlı olmasını istiyorsanız, ofisinizi temizlediğinizden emin olun, böylece hızlı bir değişim yapabiliriz.

Dr.BananaPants: Tamam.

Dr.BananaPants: Oh, ve chartreuse renginden nefret ederim, bu yüzden o renkte bir şey getirmeyin.

LibraGrl: Ne kadar açık fikirli olduğunuz hakkında ne demiştiniz?

Dr.BananaPants: İnsan aynı anda hem açık fikirli hem de hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeylerin farkında olabilir.

LibraGrl: Eğer bir şeyi daha önce hiç denemediyseniz, hayır.

DrBananaPants: Basit bir talebi kabul etmekten gerçekten bu kadar aciz misiniz? İstedğini aldın. Ofisimde aptal bölümünü yapıyoruz. Federal bir dava açmadan bana şu tek şeyi ver.

Mesajına cevap vermiyorum çünkü öncelikle kabalık! İkincisi, bir şans verse chartreuse rengini seveceğine dair bir his var içimde. Çok mutlu bir renk ve eğer bu adamın bir şeye ihtiyacı varsa, o da ruh halinin yükselmesidir.

ON ALTI

Ben

Güne başlamadan önce Serafina'nın otoriter bir şekilde söylediği gibi 'ortalığı toparlamak' için bu sabah saat yedide ofisime geliyorum. Böyle saçma bir proje için gereğinden bir saniye bile fazla zaman ayırmayı reddediyorum.

Bu sabah uyandığımda, Ewan'a Many Worlds uzay sitesi için yazdığı makaleyle ilgili notlarımı çoktan vermiş olmam gerektiğini hatırladım. Bilinen en yakın Süper Dünyamız Gliese 486 hakkındaki son tespitler üzerine bir yazı. Tamamen unutmuşum, ki bu hiç bana göre değil. Tabii ki Bayan Lopez'i suçluyorum. O hayatıma girdiğinden beri hayatım alt üst oldu.

Evden getirdiğim kutuları yerleştirirken, kaldırmam gereken her şeye bakıyorum. Gerçek şu ki, alanımı olduğu gibi seviyorum. Gri duvarlar ve floresan aydınlatma değil ama kişisel dokunuşlarım onu gerçekten benim yapıyor. En sevdiğim kitapların yanı sıra boş zamanlarımda yaptığım minyatür roket koleksiyonum da rafta duruyor.

Serafina, ulusal televizyonda ambiyansı önemsemediğim konusunda kopardığım yaygaradan sonra bunları göremez. Roketlerime bir baksa ne kadar büyük bir yalancı olduğumu anlar. Bunlardan otuz sekiz tane var.

Eğer roketler beni inek takımının kaptanı yapmazsa, *Star Trek* aksiyon figürleri koleksiyonumun tamamı (tabii ki orijinal seriden ve hala kutularında) kesinlikle ona ipucu verecektir.

İlk paketlenenler bunlar, ardından Uzay Düşünce Macunum, astronot cep telefonu şarj cihazım, annemin bana verdiği üzerinde "Uyarı: Fizik Hakkında Konuşmaya Başlayabilirsiniz" yazan kupam ve 3D Güneş Sistemi Kristal Kürem (güneş sistemimizin sekiz gezegenini de içeriyor - tabii ki Plüton hariç, çünkü o bir gezegen DEĞİL).

Saat 7:30'da her yer iddia ettiğim gibi bomboş görünüyordu. Masamda kalan tek şey bilgisayarım ve telefonum. Kitaplığımdaki tek şey kitaplar (Carl Sagan'ın en sevilen kitapları dahil). Bilgisayarımı hızlıca açıyorum ve Ewan'ın makalesini getiriyorum ki o gelmeden önce bitirebileyim.

Ekibimdeki erkeklerin ne kadar şaşıracaklarını hayal ettikçe içimi bir korku kaplıyor. Durmadan Serafina'nın ne kadar güzel olduğundan bahsediyorlar. Carla bile bana "ona bayıldığını" söyledi, bu ne demekse artık. Gerçi onun durumunda çok da umursamıyorum çünkü bu, Chewy'nin sindirim sistemi hakkında saçmalamasını duymaktan daha iyi (ama sadece çok küçük bir farkla).

On iki buçukta, Serafina bana mesaj attı.

Lobideyiz. Her şeyi ofisinize taşımamıza yardım etme şansınız var mı?

ObiWan: Tabii. Hemen aşağıya inip kaydınızı yapacağım.

Lanet olsun. Erken gelmiş. Kahve fincanımı ve sandviç paketimi hızla çöpe atıyorum ve koridordan asansöre doğru aceleyle ilerliyorum. İndiğimde onu gördüm, her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. (Neden bu kadar güzel olmak zorunda? Korkunç derecede rahatsız edici)

Kollarında iki kutu var ve yanında genç bir kız var. Kız, geniş gözlerle etrafına bakarken rulo haline getirilmiş bir alan halısının bir ucunu tutuyor.

"Ben, bu Charley," diye sesleniyor Serafina. "Benim komşum, arkadaşım ve en iyi hackerlardan biri."

Kız kızarıyor ve bana utangaç bir gülümseme sunuyor. "Abartıyor."

"Abartmıyorum. Ayrıca Yale'e kabul edildi ve sadece on beş yaşında."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

Charley başını sallayarak, "Önemli bir şey değil." dedi.

"Aynı fikirde değilim," diyorum ona. "Bu çok büyük bir mesele."

Serafina gururlu bir anne edasıyla arkadaşına gülümsüyor. "Charley bir dahi. Uygulamamdaki flört özelliğinin algoritmasının arkasında o var."

"Gerçekten mi? On beş yaşında bir kız insanları tamir etmekten ne anlar?" Sormadan edemedim.

"Hiçbir şey," diyor parlak bir şekilde. "Bilgisayar, katılımcıların kayıt olurken bize verdikleri verilere dayanarak seçimleri yapacak. Siz de denemelisiniz."

Sanki tuhaf bir Oğlak'la çıkmam için daha fazla insanın baskı yapmasına ihtiyacım varmış gibi. Ama aklıma ilginç bir fikir geldi. Sahte bir isim kullanarak bu aptal flört denemesine kaydolsam nasıl olur? Birkaç randevuya çıkabilir ve sonra da ne kadar kötü işlediğini söyleyebilirim. Sonra da dünyaya burcunuza göre randevulaşmanın ne kadar saçma olduğunu anlatabilirim. Hmm, bu kesinlikle düşünülmesi gereken bir şey.

Charley'nin sürüklediği halının diğer yarısını kaldırıyorum ve "Gidelim mi?" diyorum.

Onları asansöre götürüp yukarı düğmesine basıyorum ve beklerken Serafina'ya bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Kapılar açıldığında Charley, "Bu çok havalı. Daha önce hiç NASA'ya gitmemiştim."

"Uzay kampı bile mi?" Adım atarken soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de ailesinin parası yetmiyor olabilir mi diye düşünmeye başlıyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, birinin uzay kampına gitmemesi için aklıma gelen tek neden bu. "Herkesin uzay kampına gitme şansı olmalı - bu hayat değiştirir. Bursları var, biliyorsunuz. İstersen sana formları getirebilirim."

"Çok nazıksınız ama buna gerek yok."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diyorum ona. "Buralarda bulabileceğimiz tüm parlak beyinleri kullanabiliriz. Ve sizi doğru yola sokmanın bir parçası olmak isterim."

Kapılar benim katıma açıldığında Serafina, "Seni, evreni düşünmek gibi faydalı bir şey yapabilecekken beynini zengin olmak için harcayan çılgın burç kadınından uzaklaştırmaya çalışıyor" dedi.

Ona dönüp bakıyorum ve yüzünde alaycı bir gülümseme olduğunu görüyorum. Sonra Charley'e bakarak, "Haksız değil." diyorum.

"Az önce haklı olduğumu mu söyledin?"

Serafina bana soruyor. Kıkırdıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Buna alışma."

Ötegezegen Araştırma Merkezi'ne vardığımızda anahtar kartımı okutuyorum ve kapı açılarak ekibin çoğunun oturduğu geniş bir salona giriyoruz. Duvarları kaplayan ekranlar uzak güneş sistemlerinin görüntülerinin yanı sıra sallantıları, sıcaklık değişimlerini, gölgeleri ve çoğu insanın canını sıkan her türlü şeyi gösteren grafikler ve çizelgelerle dolu, ancak ben bunu olumlu bir şekilde heyecan verici buluyorum.

Tüm ekip o kadar sessiz ki, bir post-it notunun düştüğünü duyabilirsiniz. Hepsi bilgisayar ekranlarının arkasına saklanırken aynı zamanda yeni gelenleri görmek için ekranların üzerinden bakıyorlar. Çoğunlukla sosyal açıdan beceriksiz entelektüellerden oluşan bir oda dolusuyuz ve ben de onların lideriyim. Şapkalarımızı takıp bu işi bitirmeliyiz. Aval aval bakmalarını görmezden gelip Charley ve Serafina'yı ofisime götürüyorum.

Serafina, "Vay canına, dekoru önemsememek konusunda şaka yapmıyormuşsun," diyor.

Omuz silkerek, "Bir sürü *Star Trek* figürü falan mı bulmayı umuyordun?" diyorum. Tamamen zorluyorum ama ofisimin genelde nasıl görüldüğünü bilmesine imkân yok.

"Sen *Uzay Yolu* hayranı bile *değil misin*?" diye sormadan önce bir süre bana baktı.

İki elimi havaya kaldırarak, "Bu bir genç kıza K-Pop'u sevip sevmediğini sormak gibi bir şey" diyorum.

Charley'e *haklı mıyım diye* baktım ve o da başını sallayarak, "Aşk o."

"Sözümü geri alıyorum," diyorum sırtarak. "Dinle, senin çok fazla bu konuda çok fazla sorun var. Zaten ofise ne yaparsan yap tutmayacağım."

"Ne yapacağımı görmeden nasıl biliyorsun?"

"Dikkat dağıtıcı unsurları azaltmam ve her zaman profesyonel bir nezaketi korumam gerekiyor," diyorum. "Alınma ama bana bir sürü parlak renk ekleme konusunda söylediklerine dayanarak, burada işin bittiğinde bir Ukrayna Paskalya yumurtası gibi görünmesini bekliyorum."

"Belli ki alınmak istememişsiniz..." Serafina tek kaşını kaldırarak şöyle diyor. Ahh. Kadınlarla konuşmama izin verilmemeli. "Bu yanlış oldu. Demek istediğim, senin ve Charley'nin kendinizi öldürmenizi istemiyorum. Beni gerçekten tanımıyorsunuz, bu yüzden benim adıma bu tür seçimler yapmanız, başarı olasılığınızın son derece düşük olduğu anlamına geliyor."

"Bana olan inancın çok zayıf," diye adeta homurdanıyor.

"Sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diyorum ona. "Her neyse, bahsetmek istediğin başka bir şey var mı?"

Serafina başını sallayarak, "Bir yolculuk daha." diyor. Saatime bakarak "Hadi yapalım şunu," diyorum.

Film ekibi geldiğinde, dünyanın en ağır kutularını lobiden yukarı taşıdığım için biraz terlemiştim. Makyaj sanatçılarından biri elinde pudrayla üzerime geliyor ve ben ondan kaçmaya çalışıyorum ama sonunda kulağımı pudralıyor. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz" diyor.

Bir an duraksıyorum, ondan farklılıkları sıralamasını istemek geliyor içimden ama başımı sallamakla yetiniyorum, sonra da en kötüsünü yapabilmesi için kıpırdamadan duruyorum. Ekipten biri büyük bir kutu çörek açıyor ve ofisimin hemen dışında kurulmuş bir masanın üzerine koyuyor. Bu, ekibi bilgisayar ekranlarının arkasından dışarı çekecektir.

Ofisimin içinde Serafina ve Waltraut canlı bir sohbete dalmış, ikisi de kutulardaki eşyaları ve odadaki alanları işaret ediyor. Keşke işimiz bitmiş olsaydı diye iç geçiriyorum. İşlerini bitirmiş gibi görünen Charley, çörek masasının yanında garip bir şekilde duruyor ve çok yalnız görünüyor. Makyözün benimle işi bittikten sonra ona doğru yürüyorum. Kollarımı kavuşturarak, "Sence makyajımı yaptırdığımı fark eden olmuş mudur?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Çalışanlarınızdan birkaçının video çektiğine eminim. Daha sonra YouTube'a bakmak isteyebilirsiniz."

"Mükemmel," diye mırıldandım. "Serafina'yı nereden tanıyorsun?"

"Benim apartmanımda oturuyor," diyor Charley. "İnanılmaz biri. Ondan çok şey öğrendim."

Düşmanımdan tam olarak ne öğrendiği konusunda biraz endişeli hissederek yere bakıyorum. "Daha önce burs almana yardım etme konusunda ciddiydim. Ben büyürken annemin beni uzay kampına gönderecek parası yoktu ama fen bilgisi öğretmenlerimden biri formları doldurmama yardım etti ve ben de gittim. Hayatımın en güzel deneyimiydi."

Charley bana fazladan kollarım çıkmış gibi bakıyor. "Teşekkürler, ama gerçekten sorun değil."

"Anlıyorum," diyorum ona. "Gurur duyuyorsun. Ben de öyleydim ama sırf paran yetmediği için utandığın için büyük bir fırsatı geri çevirmemelisin. Eğer öyle yapsaydım, şu anda burada olamazdım."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Serafina kutudan bir çörek alarak soruyor.

"Uzay kampı," diyorum. "Charley'e annemin beni de gönderecek parası olmadığını söylüyordum."

Serafina gözlerini kısıyor, kafası tamamen karışmış görünüyor. "Charley'nin babası bir yargıç ve annesi de bir kalp cerrahı."

Bir an donup kalıyorum, yüzümün her seferinde bir derece ısındığını hissediyorum. "Oh.

Ve *sizin* binanızda yaşıyorlar."

Serafina başını sallayarak, "Sana banka yaptığımı söylemiştim." diyor.

"Doğru." Charley'e dönerek, "Bunu karşılayamayacağını düşündüğüm için özür dilerim. Uzay kampına gitmemeyi tercih eden birini hayal bile edemiyorum. Bu bana kesinlikle hiç mantıklı gelmiyor."

Serafina ve Charley kahkahalarını bastırmaya çalışırken, ben burada durmuş kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Sonunda boğazımı temizledim. "Şu işi bitirelim mi?"

YEDİ

Serafina

Waltraut Ben'le konuşurken Charley fısıldar, "Çok sevimli. Ona kesinlikle dokunmalısın."

"Charley!" Şaşırmış gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum, ama gerçek şu ki, Ben beni çok kızdırsa da, onun için ağzımın suyu akıyor. Daha büyük şeylere inanan zeki adamlardan hoşlanıyorum. Merhemdeki tek sinek, benim bilimsel görüşlerim söz konusu olduğunda açık fikirli olmaması ve bu da bir anlaşma kırıcı.

"Cidden Sera, senin bir sosyal hayata ihtiyacın var" diye ısrar ediyor genç arkadaşım.

"Dinleme olmayacak," diyorum ona. "Ben kişiliğini değiştirmedikçe ve geçimimi nasıl sağladığımı hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmayı bırakmadıkça olmaz. Ayrıca, hatırlarsanız, bu öğleden sonra programınızın benim için ayarladığı bir randevum var."

"Unutmadım ve nasıl gittiğini görmek için çok heyecanlıyım. Ben'den hoşlanıyorum. Uzay konusunda çok tutkulu. Cidden insanların uzay kampına gitmemesinin tek nedeninin paralarının yetmemesi olduğunu düşünüyor. Ne kadar şirin değil mi?"

"Fakir olduğunuzu düşünmesi sizi rahatsız etmedi mi?" diye sordum.

"Hiç de değil. Adamın yobaz olduğunu düşünmüyorum. Aslında, evet düşünüyorum. Astrofiziği sevmeyen insanlara karşı bağnaz ama bu ten rengiyle ilgili bir mesele değil."

Kolumu Charley'nin omzuna atıyorum. "Sen gerçekten olağanüstü bir insansın, bunu biliyor musun?"

Waltraut bana doğru el sallıyor, ben de ayrılmadan önce arkadaşşıma son bir kez sarılıyorum. "Bana şans dile. Görünüşe göre gitme vakti geldi."

Waltraut ve Ben'e gülümseyerek yaklaşıyorum. "Gürlemeye hazır mısınız?" Şakayla karışık soruyorum.

Ben o kadar sert duruyor ki tahtadan oyulmuş gibi görünüyor. Bana hızlıca başını salladı. "Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk biter."

"Neden masana oturmuyorsun Ben, biz de Serafina içeri girerken çekime başlayalım?"

Ben emirlere uyuyor ve ben de arkamı dönüp kapıya doğru yürüyorum. Waltraut bizi sayarken bekliyorum, "Beş, dört, üç, iki, gidiyoruz!"

"Selam, Ben! Bugün nasılsın?" Sanki son otuz dakikadır burada değilmişim gibi ofisine giriyorum.

Ayağa kalkmak için acele ediyor. O kadar uzun ki bana kendimi minyon hissettiriyor. Ben 1.80 boyunda olduğum için çok az erkek bunu başarabilir. "İyiym Serafina, sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Ofisiniz için aklımda ne olduğunu size göstereceğim için çok heyecanlıyım. Başlamaya hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar hazırım sanırım." Hiç de satmıyor.

"Charley, ilk eşyaları getirebilir misin?" diye seslendim. Charley aceleyle odadan çıkmadan önce büyük bir kutu getirdi.

Açıyorum ve "Açık fikirli olmanı istiyorum, Ben" diyorum. Kusacakmış gibi görünüyordu. "Git otur ve gözlerini kapat."

Yerini aldıktan sonra kameraya dönüp "Şuna bakın" diye fısıldıyorum. Sonra uzaya açılan bir duvar çıkartması çıkarıyorum. Bir sandalyenin üzerine çıkıp aceleyle çıkartmayı açıyorum ve ofisinin köşesindeki tavana yapıştırıyorum.

Birkaç dakika sonra Ben, "Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu. "Gözlerini aç," diyorum ona.

Bunu yapar yapmaz etrafına bakıyor ve "Aynı eski oda gibi görünüyor. Ne yaptın sen?"

Tavanı işaret ediyorum ve bana bakmadan önce ağzını açmasını, kapatmasını, başını arkaya eğmesini izliyorum.

"Beğendin mi?" diye sordum. "Tavanınızda uzak bir galaksiyi gösteren bir delik gibi görünecek şekilde tasarlandı."

Bir kez başını sallıyor. "Fena değil."

"Burayı 'küçük çocuk odası' gibi bir şey olarak görmenden endişelendim." "Her astrofizikçi bir zamanlar uzayı hayal eden genç bir insandı.

Çocukken böyle bir duvar resmim olsaydı, odamdan çıkmak isteyeceğimden emin değilim."

"Ben Williams, gerçekten tasarım seçimime iltifat mı ediyorsun?"

"Zodyak saçmalıklarına inanmamam, seninle aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor.

hiçbir yeteneğiniz yok. Tabii ki bu sadece bir şey. Getirdiğin her şeyi görmedim."

Kameraya bakıyorum. "İltifatlara gelince, neredeyse bana bir tane veriyordu, değil mi? Çabuk, biri bu günü takvimde işaretlesin, böylece kanıtımız olur!" Sonra Ben'e dönüyorum. "Beğenmenize çok sevindim ve yepyeni, muhteşem çalışma alanınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Ellerini pantolonunun ön ceplerine sokarak omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, masamı dışarıdaki çöp kutularının yanına koyabilirsiniz. Bilgisayarım için elektrik olduğu sürece üretken olacağım."

Gözlerimi devirerek, "Bu kadar zeki biri nasıl bu kadar yanılabilir?" diye soruyorum. "Kendinden mi bahsediyorsun? Çünkü ben yanılmıyorum.

İş iştir. Önünüzdeki görev her neyse, onu tamamlayana kadar kafanıza

koyarsınız. I

Beni iyi bir astrofizikçi yapmak için ıvır zıvıra, perdeye ya da kutularda ne varsa ona ihtiyacım yok."

"Tamam, Dr. İnatçı. Buradan çıkın da burayı dönüştürebileyim." O itiraz edemedi, "Kışt!" diye ekliyorum.

"Ve kes," diyor yönetmen. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Ben bana döndü. "Gitmemi ve seni serbest bırakmamı mı istiyorsun?"

"Umursamadığımı sanıyordum..." Alay ediyorum.

Waltraut Ben'in yanına gidiyor ve kanalın bu işi bana bırakması gerektiğine karar verdiğini, çünkü büyük bir açıklama olursa televizyonun daha iyi olacağını söylüyor. "Ayrıca, bu bize sizinle röportaj yapmak için zaman kazandıracak, böylece izleyicilerimize ne yaptığınızı gerçekten derinlemesine bir şekilde açıklayabileceksiniz."

Waltraut ile benim aramda bir ileri bir geri bakıyor, görünüşe göre iki kokuşmuş çöp kutusu arasında çalışabilen biri için oldukça sinirli görünüyor. "Peki," diyor gizlice kapıya doğru sürünmeden önce.

Ben gittikten sonra, Charley ve ben cam duvarın perdelerini açmadan önce tüm kutuları aceleyle içeri çekiyoruz. Sonra da Dr. Ben'in iç mekanını dönüştürmekle meşgul oluruz.

Waltraut kafasını tekrar içeri soktu. "İki saatin var, yapabilir misin?"

"Sadece kırk beş dakikamız var sanıyordum." Ben de öyle demişti zaten.

Başını iki yana sallıyor. "NASA, Dr. Williams'ın Dünya İki projesinin bazı lojistiği hakkında bize bilgi vermesini onayladı. Muhtemelen çoğunu yayınlamayacağız, ama onu serbest bırakacağız ve ne isterse konuşmasına izin vereceğiz. Geri dönmek üzere olduğumuzda size mesaj atacağım."

Sonra o gitti; Charley ve ben işe koyulduk. Yaptığımız ilk şey tüm eski mobilyaları çıkarmak oldu, ardından sarı ahşaptan yüzyıl ortası modern bumerang masasının bir kopyasını monte ettik. Yapmamız gereken tek şey ayakları vidalamak. Sonra da koltuk minderiyile uyumlu bir sandalye getiriyoruz.

Boya falan yapacak vaktimiz yok ama Ben'in masasının karşısındaki duvar için harika bir alıntı seçtim. Ben bu odayı İkizler burcu fizikçisinin ruhuna uygun hale getirmek için aldığım bibloları düzenlerken Charley de harf çıkartmalarını asmakla meşgul oluyor.

Hiçbir şey floresan aydınlatmadan daha rahatsız edici olamaz, bu yüzden yanımda birkaç lamba getirdim. Böylece Ben'in hiçbir zaman tepegözü açmasına gerek kalmayacak. Sonra duvarları için çerçevelettiğim iki posteri paketinden çıkardım. Bunlardan biri Neil Armstrong'un Ay'a ayak basışını gösteren ve "İnsan için küçük, insanlık için büyük bir adım" sözünü içeren bir poster. Diğeri ise *Dr. Who*'dan Tardis'in bir resmi. Ondaki alıntı ise şöyle: "İçi daha büyük

..." Ben Tardis ile kumar oynuyorum, ama Dr. Pragmatik zaman yolculuğunun mümkün olmadığını düşünse bile, Dr. *Who*'yu kim sevmez ki?

Şık bir cam konsol masasını monte ettikten sonra, üzerine uzayla ilgili iki sehpa kitabının yanı sıra bir lamba ve çok daha üstün olan ilk seriden birkaç *Star Trek* figürü yerleştiriyorum. Waltraut dönüş yolunda olduklarını mesajla bildirdiğinde Charley duvardaki alıntıyı bitirmek üzereydi.

Ben'in görkemli yeni ofisine son bir kez bakıyorum, sonra Charley'le birlikte hızla oradan çıkıyoruz. Büyük gösteri için kapıyı kapatıyoruz.

Ben yaklaştığında hem heyecanlı hem de korkmuş görünüyordu. "Hazır mısın?" Kameraya göstermek için soruyorum. Bana kalsa, o ne yaptığımı görene kadar diğer yöne doğru koşardım. Eğer Ben'i tanımaya başladığımı düşünüyorsam, yaptığım değişikliklerden nefret etmese bile, sırf beni kızdırmak için öyleymiş gibi davranacaktır. Önemli olan tasarımı arkasında durmak ve Amerikan halkının beğenip beğenmeyeceğine karar vermesine izin vermek olacaktır.

Ben soruma cevap vermedi. Onun yerine eliyle kapıyı açmamı işaret ediyor. Ben açtıktan sonra yanımdan geçip gidiyor - vay canına, ne kadar güzel kokuyor - ve odanın içinde etrafına bakınırken tam bir sessizlik içinde duruyor. "Bu ... Bu ... Bu ..."

"Bu ne?" Kollarımı kavuşturup kendimi bana savuracağı her türlü hakarete hazırlıyorum.

"Bu... gerçekten güzel."

Beni bir tüyle bile devirebilirsin. "Gerçekten mi?" Kulaklarıma inanamayarak soruyorum. "Gerçekten hoşuna gitti mi?"

"Seviyorum." Gülümsemesi o kadar ışıltılı ki, yüzünü tamamen değiştiriyor. Şu yüze bakın. Gülünç derecede yakışıklı, sanki GQ'nun kapağında olması gereken yakışıklılıkta. "Doğum tarihimle bir ilgisi yok ama kesinlikle ilgi alanlarımı yakalamayı ve keyifli bir oda yaratmayı başardınız, çok iyi iş çıkardınız."

"Bu mekândan aldığınız keyfin İkizler burcu olmanızla bir ilgisi olmadığını düşünebilirsiniz ama ben buna katılmıyorum. Dekor seçimlerimle ilgili her şey astrolojik olarak doğru," diyorum ona. "Modern mobilyalar ve renk patlamalarının İkizler burcunun zihnini aydınlanma ve yaratıcılığa açık tuttuğu biliniyor."

"Sanırım benim alanımdaki çoğu insan bundan hoşlanırdı," diyor, bana bir kemik atmaya istekli değil.

"Duvardaki alıntıyı gördün mü?" Charley'nin çalıştığı alanı gösterdim. üzerinde.

Ben dikkatini ona verdiğinde gözleri neredeyse kamaşıyor. O O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bundan nefret ettiği için endişelenmeye başladım. Ama sonra beni yine şaşırtıyor, "Bu benim en sevdiğim Carl Sagan alıntısı" derken sesi sakinleşiyor.

Duvara baktım ve sordum, "Gerçekten mi? Bunu seçtim çünkü her iki bilime de saygı gösterdiğini düşündüm."

"Nasıl böyle düşünebileceğinizi anlayabiliyorum" diyor. Ardından, "Bilim sadece maneviyatla uyumlu değildir; maneviyatın derin bir kaynağıdır. - Carl Sagan."

İşin peşini bırakacak gibi görünmüyorum, bu yüzden "Bu konuda gerçekten kavga etmeyecek miyiz?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Olağanüstü bir iş çıkardınız, teşekkür ederim."

"Havai bir astrolog için fevkalade bir iş çıkardım mı demek istiyorsun?"
Neden ayıyı dürtüp duruyorum bilmiyorum ama yapıyorum.

"Herkes için olağanüstü bir iş çıkardınız. Bu gerçekten bir sanat eseri."

Şimdi ağzı açık kalan benim. Ben'e ne oldu?

Tanıdığım ve sevmediğim Williams?

SEKİZ

Ben

Etrafıma tekrar bakıyorum, ofisimde kendimi ne kadar çok evimde hissettiğime inanmakta güçlük çekiyorum. Kişisel eşyalarımı geri ekleyeceğim, ama şimdi onu bu şekilde gördüğüme göre, eski berbat masamı asla geri istemiyorum. Gözlerim *Star Trek* figürlerine takılıyor ve neredeyse kahkahalarla güleceğim ama yapamıyorum çünkü bu, tüm bunları önemsemişimi itiraf etmek anlamına gelir.

Dışarıda bir kargaşa oluyor ve Waltraut'un ekibimle konuştuğunu ve gelip yeni ofisimi görmelerini işaret ettiğini görüyorum. Bir an sonra hepsi kapıda beliriyor, içeri bakıyor ve "ooh" ve "aah" sesleri çıkarıyorlar.

"İçeri gelin," diyor Serafina sıcak bir gülümsemeyle. Ekibe yer açmak için bana yaklaşıyor ve normalde bu tür durumlarda yaptığım gibi ondan uzaklaşmadığımda şaşırıyorum. Bunun yerine, yanımda dururken ona doğru sıcak bir çekim hissederek olduğum yerde kalıyorum. Derin bir nefes alarak onun özünü içime çekiyorum. Bu sadece ona mı ait yoksa üzerine bir şey mi sıktı bilmiyorum ama bu alışabileceğim bir koku.

Bekle. Ne oldu? Bu doğru değil. Ondan nefret ediyorum. Etmiyorum muyum?

Carla etrafına bakındıktan sonra şöyle diyor: "Bu senin yaptığından çok daha iyi Ben. Yine de kozmik kristal küreni geri eklemelisin. Lambanın yanına çok yakıştırdı."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Kristal kürem hakkında konuşma! Aptal gibi görünmeden buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için olduğum yerde donup kaldım. Serafina'nın bunu anlamamış olma ihtimali var mı? Yakalama ihtimaline karşı ona bakma riskini göze alamıyorum.

Ewan *Star Trek* heykelciklerine bakarak nefesini tuttu ve "Onları kutudan mı çıkardı?" dedi.

"Evet, sorun değil," diyorum gergin bir kıkırdamayla.

"*Star Trek* koleksiyoncu baskısı heykelciklerinizi kutularından çıkaranların anında kovulacağını söylemişsiniz."

"Hayır, yapmadım," diyorum başımı sallayarak. "Belki de son patronunu düşünüyorsun?"

"Hayır, sendin, hatırladın mı?" Alec diyor ki. "Biri onlara dokunursa gün sonuna kadar masalarını toplayacaklarını söylemiştin ve neyi keşfetmek üzere olabileceklerini umursamamıştın bile."

Serafina yüksek sesle bir kahkaha atar. "*Çok fena yakalandın!*"

"Yanılıyorlar. Ben asla böyle bir şey söylemezdim çünkü benim çocuk oyuncaklarım yok. Burası ciddi işler yaptığımız ciddi bir yer."

Şimdi yanaklarından yaşlar süzülüyor.

Hadi ama. O kadar da komik değil.

"Umursuyorsun!"

Gözlerimi devirerek, "Birkaç duygusal eşyam olabilir, evet, ama onlara *ihtiyacım* yok" diyorum.

"Gerçekten mi?" Carla burnunu kırıştırarak soruyor. "Çünkü o astronot cep telefonu standını aldığı anda, bir ay boyunca onun için çıldırmıştın."

"Astronot cep telefonu standı mı?" Serafina gülmekten iki büklüm olduğu pozisyonundan aniden doğrulup soruyor.

"Evet," diyor Carla. "Bir ton inek eşyası var. Bu sabah hepsini boşalttı ve bir dolaba tıktı."

Boğazımı temizleyerek, "Tamam, yeni dekoru görmeye geldiğiniz için herkese teşekkürler, ama gerçekten işe dönmeniz gerekiyor, benim de öyle."

Uzaklaşırken omuzları çöküyor, sanki Noel'i iptal etmişim gibi bakıyorlar.

Kendimi tam bir pislik gibi hissederek Serafina'ya dönüyorum. "Buraya uğradığın ve tüm bunları yaptığın için tekrar teşekkürler. Çabalarınız için gerçekten minnettarım."

"Rica ederim," diyor ve bana bu durum için fazla geniş bir sırtış atıyor. "Keyfini çıkar."

Tıpkı onun benim hakkımda haklı çıkmaktan hoşlandığı gibi...

"Kestik! Harika iş çıkardınız millet," diyor yönetmen. "Hadi buradan çıkalım ve iyi doktorun uzay oyuncaklarıyla oynamaya geri dönmesine izin verelim."

Mükemmel. Bugünün böyle geçmesini umuyordum.

Ofisim boşaldıktan sonra, şu anda konuşmak istediğim son kişiyle baş başa kalıyorum. Serafina'ya dönerek, ikiyüzlülüğümü yüzüme vurması için kendimi hazırlıyorum ama onun yerine bana nazik bir gülümseme veriyor. "Biliyor musun Ben, insanların gerçekte kim olduğumu görmelerine izin vermeye karar verdiğimde hayatımın çok daha kolaylaştığını fark ettim."

Bu konuda daha fazla yanılıyor olamazdı. Ona bir saniye bakıyorum, güzel koyu kahverengi gözlerinin şeklini ezberliyorum, sonra başımı sallıyorum. Bana bir zeytin dalı uzatıyor; ben de kabul edebilirim. "Muhtemelen daha az utanç verici de." İçimi çekerek ekliyorum, "Benim tam bir ikiyüzlü olduğumu düşünüyor olmalısın."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bence sen çok ciddi işler yapan ve insanların onu ciddiye almasına şiddetle ihtiyaç duyan çok ciddi bir adamsın."

"Bu konuda haklısın," diyorum ona, keşke onun gibi bir kadına çıkma teklif edebilecek türden bir adam olsaydım.

Waltraut kafasını tekrar içeri sokarak, "Hey, siz ikiniz, bu harikaydı. Gerçekten harikaydı."

İkimiz de ona teşekkür ediyoruz, sonra bana bakıyor. "Oh, ve harika bir haber! Az önce patronun Dev ile konuşuyordum ve bana gelecek hafta bir konferans için Florida'ya gideceğini söyledi. Bil bakalım seninle kim geliyor?"

Kutsal Kaptan Kirk. Umarım düşündüğüm kişiyi kastetmiyordur.

NINETEEN

Serafina

Asansöre doğru yürürken Waltraut bana Ben'e önümüzdeki hafta Kennedy Uzay Merkezi'nde nasıl eşlik etmemi istediğini anlatıyor. "O toplantılarını yaparken, biz de sizi sergilenen ünlü roketlerin önünde filme çekmeyi düşündük. Sonra, o müsait olduğunda, ikinizin birlikte iş konuşurken görüntülerini çekeceğiz."

"Vay canına, tamam. Sanırım bu iyi olur. Kaç günlüğüne gideceğim?" Bu ek işin gerçek işimden - uygulamamdan - çaldığı tüm zamanı düşünüyorum.

"Üç gün yeter." Sonra sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bu zamanı geleceğine yaptığın bir yatırım olarak düşün" dedi.

"Kesinlikle," diyorum ona. "Uygulamamın flört bölümü için denemelere başlamak üzereyim ve herhangi bir sorun olması durumunda etrafta olmak istiyorum."

"Canlı yayında bahsettiğin o randevuya gittin mi?" diye soruyor lobiye inmek için asansöre adım attığımızda.

"Bugün," diyorum heyecanla. "Adı Howard."

"Sizinle birlikte bir kamera göndersek nasıl hissederdiniz?"

İçimi soğuk bir ürperti kaplıyor. "Belki bir dahaki sefere. Yeni özelliğimizi göstermeden önce programdaki tüm pürüzlerin giderildiğinden emin olmak istiyorum."

dünyaya."

"O zaman bana haber ver," diyor bana. "Kanal, gece magazin programlarından birinde daha büyük bir bölüm yapmak bile isteyebilir."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. EVET! Bu çok harika olurdu, ama bunu söylemek yerine sadece "Emin olabilirsiniz" diyorum.

Aslında Goddard Enstitüsü'nden doğruca Columbia kampüsü yakınındaki bir restorana gideceğim. Garip bir şekilde, randevum orada psikoloji profesörü olan bir İkizler burcuyla.

Charley'i bir taksiye bindirip evine gönderdikten sonra, üç blok ötedeki Kale Cafe'ye gittim, şaşırtıcı olmayan bir şekilde lahana yemeklerinde uzmanlaşmış bir vegan restoranı. Burası açıkçası Howard'ın seçimiydi çünkü ben daha rahat yemek odaklı bir yere gitmemizi önerirdim.

Kafenin içi, bir aşramın nasıl görüneceğini düşündüğüm gibi hissettiriyor. Duvarlar muhteşem parlak, karmaşık desenlerle boyanmış. Tavan yüksek, mekana çok açık ve havadar bir his veriyor ve oturma yerleri aslında sehparların etrafına yerleştirilmiş fasulye torbası tipi sandalyeler. Süper havalı.

İnternette bana verdiği tanıma dayanarak randevum olduğunu varsaydığım bir adam görüyorum - at kuyruğu ve keçi sakalı olan sırık gibi bir entelektüel. Tam olarak benim fiziksel tipim olmasa da, tıpkı uygulamamın bu bölümünü kullanan insanların da yapacağını umduğum gibi, açık fikirli olmaya yemin ettim.

Fasulye torbalarının ve masaların arasından geçerek önünde durdum ve "Howard?" diye sordum.

Bana bakıyor ve başını eğiyor. "Sarah?" Uygulamanın sahibi olarak, gizlilik bir ilişkiye başlamak için en iyi yol olmasa da, kimliğimi gizlemem gerektiğine karar verdim, böylece *flörtlerim* bana gerçekten ne düşündüklerini söylemekte rahat hissedecekler.

"Merhaba," diyorum ona parlak bir şekilde. Sonra karşısındaki fasulye torbasına oturuyorum, daha kısa bir etek giyerken saygınlığımı korumaya çalışıyorum. "Buraya sık gelir misin?" Böyle sevimsiz bir soru sorduğum için kıkırdıyorum.

"Evet, biliyorum." Gülümsemiyor bile. "Ben de bu yüzden önerdim."

Ooooookay. "Burç uygulamasını nasıl duydun?" Bu adam hiçbir şekilde sıcak bir his uyandırmıyor.

"Bir arkadaşımın arkadaşı denememi önerdi. Bir bilim adamı olarak astrolojiye pek ilgi duymuyorum."

"Oh." Hayal kırıklığı, kötü bir gıda zehirlenmesi vakası gibi içime işliyor. "Ama formu doldurmak için zaman ayırdınız, yani bu fikre tamamen kapalı değilsiniz."

"Evet, o konuda." Masanın üzerinde duran sepetten bir lavaş kraker alıp ikiye böldü. "Arkadaşım doldurdu. 'Burcunuza göre tarih' olayının kulağa çok saçma geldiğini düşündüm."

Sinir, önceki iyimserliğimin yerini hızla alıyor. "Sen İkizler burcu musun ki?" Talep ediyorum.

"Evet, ne olursa olsun." Krakeri ısıyor ve ağzı açık bir şekilde çıtırdatıyor.

"Astrolojiyle ilgilenmiyorsan neden bu hizmete kaydolmayı kabul ettin?" Birdenbire aç bile değilim ve yemek yeme fırsatını asla geri çevirmem.

"Arkadaşım, zodyak gibi tuhaf şeylere inanan kızların yatağa atılmalarının oldukça kolay olduğunu söyledi." Ne kadar saldırgan olduğunun farkında bile değil gibi görünüyor. Ya da belki farkında ama umursamıyor.

"Sizi temin ederim ki beni yatağa atmak için bir kase arpa ve lahana salatasından daha fazlası gerekecek," diye tıslıyorum adeta.

"Gerçekten mi? Bu uygulamanın tüm amacının bu olduğunu sanıyordum." Crunch.

Crunch. Crunch.

"Bu bir *tanışma uygulaması*. Asıl amacın çıkacak birini bulmak olduğuna eminim." Bu adam tam bir ezik, ama buraya uygulamam için veri toplama göreviyle geldim, bu yüzden normalde yaptığım gibi hışım la kaçmayacağım.

"Flört ve seks aynı şey değil mi?" Ben cevap veremediğinden garsona el sallıyor. Garson yaklaştığında Howard, "Ben yonca ve patlıcanlı falafel alacağım, kaju yağı da bol olsun" diyor.

Garson siparişı yazıyor ve bana "Ne istersiniz?" diye soruyor.

Dünya barışı ya da herkes için eşitlik diyesim geliyor. Bunun dışında bir çizburgere hayır demezdim ama bunların hiçbirinin burada gerçekleşme ihtimali yok. "Ne tür çorbanız var?"

"Nohutlu köri ya da tofu ve lahanalı Tay zencefilli et suyumuz var."

Evet, hayır. "Ne tür bir tatlıınız var?"

"Bugünkü spesiyalimiz unsuz bitter çikolatalı kek ile servis edilen hindistan cevizli dondurma."

Menümü uzatırken, "Bunu alacağım," diyorum.

Nedense Howard, "Bu muhtemelen bütün bir gün için ihtiyacınız olan kaloriyi ve bir hafta için yeterli yağ gramını içeriyor" deme ihtiyacı hissediyor.

"Olabilir." Bu adamla konuşmak bile istemiyorum. Belli ki ilgilendiğim müşteri o değil.

"Peki, bu burç olayını seks için değilse neden yapıyorsun?" diye soruyor.

Sepetteki tüm krakerleri alıp Howard'ın kafasında parçalamayı hayal etmeye başlıyorum. "Çıkabileceğim kadar hoşlandığım bir erkekle tanışmak istiyorum." Duh.

"Onunla yatacak mısın?"

"Hayır. Ben bekâрім," diye açıkça yalan söyledim. Bu adamdan kesinlikle nefret ediyorum ve onunla konuşmak için daha iki dakika bile harcamadım.

"Ciddi misin?"

"Evet, cidden."

"Bu yanlış reklam. Bunu neden profiline koymadın?" "Muhtemelen sen de aynı sebepten dolayı iğrenç seksi yazmadın. bağımlısı." *Bunu pipona koy, Howard.*

Bu noktada Howard ben orada yokmuşum gibi davranmaya karar veriyor ve telefonunu çıkarıp yazmaya başlıyor. Ben de aynısını yaptım. Charley'e mesaj attım.

LibraGrl: İptal! Uygulamamızda bir sorun var. Özgür dünyanın en büyük eziğiyle randevum var.

BrainyBrain: Howard bir fiyasko mu?

LibraGrl: Homer Simpson'la çıkmayı tercih ederim diyelim.

BrainyBrain: Oh, hayır.

LibraGrl: Az önce bana uygulamamızı sadece astrolojiyle ilgilenen kadınların kolay olduğunu düşündüğü için kullandığını söyledi.

BrainyBrain: İğrenç. Belki de gitmelisin.

LibraGrl: Şu anda bunu tartışıyorum. Daha yeni tatlı sipariş ettim ve yemeden gitmek istemem.

Howard konuşmaya karar verir. "Açık olmak gerekirse, bugün seks yapmayacağız, değil mi?"

"Elbette birbirimizle değil," diyorum ona.

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Anladım. Gidebilir misin o zaman? Kabalık etmek istemem ama sınıfımdan sevimli bir kız içeri girdi. Bana katılmasını isteyebileceğimi düşündüm."

Tiksinti, bu adama karşı duyduğum tiksintinin derecesini anlatmaya yetmez. Ona cevap vermek yerine ayağa kalkıyorum, işaret ettiği kızı görüyorum ve hemen yanına gidiyorum. Yanına vardığımda, "Howard'da uçuk salgını var, bu yüzden bugün kesinlikle onunla yatmamalısın" diyorum.

Sonra, Howard gibi aptallar kaydolursa arkadaşlık uygulamamın başarısının ciddi tehlikeye girebileceğine dair bir korku hissiyle Kale'den çıkıyorum.

YİRMİ

Ben

Serafina'nın saçma yıldız burcu uygulamasında oluşturduğum profile bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gerçek doğum tarihim ve bilgilerimi girdim ama soyadımı değiştirdim. Mr. Spock yanımdaki kanepeye zıplıyor ve yan tarafını bacağıma dayayarak uzanıyor. "Hey, Spock. *Burcuna Göre Flört Etme'yi çürütmek* üzereyim. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Başını pantolonumun paçasına sürtüyor, bunu bana devam etmemi söyleme şekli olarak algılıyorum.

"Bu saçma zodyak düzeneklerinden birkaçına girdiğimde, *Uyan Amerika!* programındaki herkese bu burç saçmalığının tamamen bir aldatmaca olduğunu söyleyeceğim." Kulaklarının arkasına bir çizik atıyorum. "Serafina yeterince iyi biri gibi *görünse de*, bana sorarsanız yaşamamanın en güzel yanı olan kendi başlarına bir şeyler bulmak yerine insanları 'yıldız hayatlarını yaşamaları' için ona para ödemeleri konusunda kandırıyor."

Spock gözlerini kapar ve mırıldanmaya başlar. "Benimle aynı fikirde olduğunu görüyorum."

Tekrar telefonuma baktım. *Annem* bu lanet uygulamaya kaydolmak istiyor, bu da Serafina'ya hiçbir şey karşılığında parasını vermek için kandırılan insanlardan biri olacağı anlamına geliyor. Aslında hiç yoktan da kötü, çünkü başka birini seçerse tekrar tehlikeye girebilir.

Phil gibi bir ezik. Arabasını ve bulabildiği tüm parayı alan adamdı.

İçimi çekiyorum, sonra profil oluştur düğmesine basıyorum ve uygulama cevaplarımı değerlendiriyormuş gibi yaparken arkama yaslanıyorum.

Alec'ten bir mesaj geldi:

Dostum, uygulamadan ilk randevumu aldım. Adı Candy ve cumartesi bowlinge gidiyoruz.

ObiWan: Kulağa korkunç geliyor.

Ciddi misin? Gerçek bir kadınla randevuya çıkacağım.

ObiWan: Sadece onun evine gidip, sana tecavüz etmesine izin vermediğinden emin ol.

Hayal kurmaya cesaret edin. Şimdiden dört kadınla eşleştirdim, ikisiyle sohbet ettim ve bir randevum var. Hepsi bir gün içinde. Bunu gerçekten araştırmalısın.

ObiWan: Ben almayayım.

Alec: Bu tam bir İkizler burcu lafı. ObiWan:

????

Sadece takılıyorum. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

ObiWan: Çok komik. Bir randevu uygulamasına kaydolmuyorum. Kesinlikle buna değil. Randevulara ayıracak vaktim yok, hele delilere hiç yok. Florida için hazırlanmalıyım.

Florida'ya gitme düşüncesi mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Astronominin en büyük beyinleriyle buluşacağım ama ana gemide işi olan son kişiye de yanımda götürmek zorundayım: Serafina Lopez.

Gliese 486 ile ilgili PowerPoint sunumunu açıyorum ve daha fazla slayt oluşturmaya geri dönüyorum. Yaklaşık on beş dakika sonra telefonum çalıyor ve *Yıldız İşareti* uygulamasında bir eşleşme olduğunu görüyorum. "Tamam, işte başlıyoruz," diyorum Mr. Spock'a.

Kadının adı Gwen. Görünüşe göre otuz yaşında, kurtarılmış bir kedisi var ve diş hekimi. Hah. Dişçi mi? Bu aptal uygulamada mı? Bana çoktan bir mesaj gönderdi:

Merhaba Ben, profilini gördüm. NASA için çalışıyor olman çok güzel.

Tuhaf. Kadınlar bunu öğrendiklerinde genelde böyle tepki vermezler. Belki de astronot olduğumu düşünüyordur. Bütün bebekleri sadece onlar alıyor.

ObiWan: Ben astronot değilim.

Biliyorum. Profilinde astrofizikçi olduğun yazıyor.

ObiWan: Sadece emin olmak istedim. Pek çok insan mekişe pilotluk yapmayacağımı öğrenince hayal kırıklığına uğruyor.

Gwen: Gerçekten mi? Bu çok garip. Astronotlar sadece yüceltilmiş pilotlardır. Senin gibi adamlar gerçekten bir şeyler yaparlar.

Bu konuda haksız değil.

ObiWan: Ne tür diş hekimliği yapıyorsunuz?

Gwen: Pediatri. Çoğu insan bunu garip buluyor çünkü çocuklar dişçiye pek sevmez ama ben gerçekten seviyorum.

Ha! Çocuklara işkence etmekten hoşlanıyor. Gördün mü? Uygulama *tam bir* fiyasko. Bana bir sadist ayarladı.

ObiWan: Kulağa zor geliyor.

Gwen: Ben de bunu seviyorum. Genellikle onları sakinleştirebiliyorum ve bunu onlar için eğlenceli hale getirebiliyorum, ki bu gerçekten çok ödüllendirici.

Hmm... bu beni neden bu kadar hayal kırıklığına uğrattı?

ObiWan: Yani kurtarılmış bir kediniz mi var?

Evet. Bayan Pearl (inci gibi beyazlar.
#lamedentistjokes)

ObiWan: Mr. Spock adında kurtarılmış bir kedim var,

yani... Gwen: Gülen emoji suratı. Belki bu çılgın uygulama

işe yarıyordur.

ObiWan: Sence de çılgınca değil mi?

Gwen: Kesinlikle. Astrolojiyle hiç ilgilenmiyorum. Kız kardeşim profilimi koydu ve en az iki randevuya ıkacağıma dair söz verdirdi. Birkaç hafta içinde evlenecek ve hayatımı çaresiz bir kız kurusu olarak geirmeyeceğimden emin olmak istiyor. (TMI? Seni korkuttum mu?)

Tamam, bekle. Belli ki zeki, kedileri seviyor, çocuklarla arası iyi ve astrolojiyle ilgilenmiyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir botla mı sohbet ediyorum?

ObiWan: Hiç de değil. Aslında rahatladım çünkü astrolojinin bir sürü saçmalık olduğunu düşünüyorum.

Hooey?

ObiWan: Bilirsin, saçmalık. Saçmalık.

Gwen: Tamam, eğer saçmalık kelimesini kullanırsan, bu buluşmamız gerektiği anlamına gelir.

ObiWan: Aradaki ilişki nedir?

Gwen: Hooey kelimesini kullanan erkeklerin ürkütücü ucubeler olmadığı sonucuna vardım.

ObiWan: Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar birinin bana attığı en güzel mesaj.

Gwen: Gülen yüz emojişi. Bu gece ne yapıyorsun?

Randevuya mı çıkıyorum?

ObiWan: Bazı işlere yetişmeye çalışıyorum ama bekleyebilir.

Fikrimi değiştirmeden gönder tuşuna basıyorum, sonra onun da bir şeyler yazdığını görüyorum.

Gwen: Umarım çok ileri gitmiyordur ama Hell's Kitchen'da çok sevdiğim küçük bir bar var. Adı The Salty Nuts. Sahipleri İrlandalı ve tam bir cümbüş. Bir şeyler içmek için benimle orada buluşmak istemezsin, değil mi?

Hah. Bir içki. Bütün bir yemekten çok daha az baskı. Eğlenceli bir bar, böylece insanları izleyebileceğimiz için garip sessizlikleri azaltıyor. Dur bakalım. Ne düşünüyorum ben? Uygulamanın çöp olduğu hipotezimi kanıtlamaya çalışıyorum, ruh eşimle tanışmaya değil.

ObiWan: Tabii. Neden olmasın? Bir saat içinde orada buluşalım mı?

Gwen: Mükemmel! Uzun sarı saçlarım var ve pembe bir sundress giyeceğim.

ObiWan: Tamam. Uzun boylu, siyah saçlı, tişört ve kot pantolon giyeceğim.

Tam kırk sekiz dakika sonra, pembe elbiseli güzel bir sarışın taksiden indiği sırada küçük barın kapısına geldim. Durup ona bakıyorum, sonra ikimiz de birbirimizi sorgulayan bir ifadeyle işaret ediyoruz.

başını sallamadan önce baktı. Sonunda ikimiz de gülüyoruz ve tokalaşmak için ellerimizi uzatıyoruz.

"Ben," diye teklif ediyorum.

"Gwen," diyor gülümseyerek. "Oh, Ben ve Gwen. Çok tatlılar."

Kıkırdıyorum, sonra kapıyı onun için açık tutuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Şaşırtıcı derecede kırmızı, dikenli saçları olan ufak tefek bir kadın yanımızdan vızıldayarak geçiyor ve "Tuzlu Kuruyemiş'e hoş geldiniz. Ben bir numaralı fındık Mary. İki numara ise kocam Joe, şuradaki barın arkasında. İstedığınız yere oturun, ben de siparişinizi almak için hemen geliyorum."

Gwen ona sırtıyor, sonra bana bakıyor. "Gördün mü? Eğlenceli."

"Çok iyi." Gwen'i arka tarafa yakın bir kabine kadar takip ediyorum ve hoparlörden The Dubliners çalarken yerimize yerleşiyoruz. "İrlandalı Rover" ile ilgili bölüme her geldiklerinde kalabalık da katılıyor ve kendimi garip bir şekilde heyecanlı hissetmekten alamıyorum.

Mary masamıza geldi. "Dur tahmin edeyim, ilk randevu mu?" Gwen başını geriye atıyor ve sırtıyor. "Nereden bildin?"

"Çünkü çok kibar davranıyor, kabini seçmenize ve önce gitmenize izin veriyor. Bu genellikle iyiye işarettir."

Ona sahte bir kırgınlık ifadesiyle bakıyorum ve "Sanki benden her zaman bir centilmen olmamı beklemiyormuşsun gibi konuştun" diyorum.

Mary bana doğru eğildi ve "Bunu sonsuza kadar sürdüremezsın, aşkım. Güven bana. Bir noktada ona normal bir insan gibi davranman gerekecek, yoksa, söylemeye cüret ediyorum, delireceksin."

Kocasını elinde bir tepsi birayla aceleyle gelir ve söze karışır: "Seni deli eden kibarlık değil, eşin."

"Seni yaşlı pislik!" Mary başını sallıyor. Bize dönerek, "Hanımefendi için beyaz şarap ve Bay Kibar için de bir bardak bira?" dedi.

"O aslında Dr. Polite," diyor Gwen ona.

Mary bana etkilenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Doktorsunuz, değil mi? Ne kadar hoş." Gwen'e dönerek, "Belki de bunun kaçmasına izin vermemelisin. Bir doktorun karısı olmak iyi bir hayattır."

Gwen kıkırdıyor ve ben de ekliyorum: "Aslında o bir diş hekimi, yani belki de iyi bir hayatı olan ben olurdum."

Mary, Gwen'e "Oh, o saklı bir adam olmak istiyor," der. "İlginç... Siz ikiniz düğünü planlarken ben gidip içkilerinizi getireyim."

Bizi garip bir sessizlik içinde bırakıp gitti. Bir dakika sonra, "Kız kardeşin evleniyor mu?" diye sordum.

Gwen başını sallar. "Evet. Lise aşkına." "Bu çok hoş," diyorum, gerçekten hoş olup olmadığını merak ederek. "Öyle. O harika bir adam ve birbirlerini gerçekten seviyorlar." "Bunun evliliklere yardımcı olduğunu duymuştum."

Gwen gülüyor ve birbirimize gülümsüyoruz. O gerçekten çok güzel. Ve zeki. Peki neden burada bir kıvılcım hissetmiyorum? Uygulamanın boktan olduğunu söylemek isterdim, ama beni normal bir insanla buluşturacağını kim düşünebilirdi ki?

Sonraki bir saat şaşırtıcı derecede hızlı geçti. Gwen ve ben, ikimizin de kariyerlerimiz için aşkı feda etmiş olmamız, ikimizin de bir gün evlenmek istememiz ve ikimizin de sonunda Florida'ya gitmek istememiz (ben işim için, o da havası için) gibi pek çok ortak noktamız olduğunu keşfediyoruz. Ondan "hoşlanmam" gerekiyor ama ben sadece hoşlanıyorum.

Aptalca bir nedenden ötürü, kendimi Gwen'e sorduğum sorulara Serafina'nın ne cevap vereceğini hayal ederken buluyorum. Bu ne kadar saçma? Kelimenin tam anlamıyla mükemmel bir kadın karşımda oturuyor ve ben nefret etmeyi sevdiğim kadını düşünmeden edemiyorum. Neyim var benim böyle?

Belki de uygulamanın çalışmamasına çok ihtiyacım olduğu için duvar örüyordumdur? Bu yüzden olmalı. Buna araştırmacı önyargısı deniyor. Uygulamanın çalışmayacağına inanıyorum, bu yüzden de çalışmayacağı koşulları yaratıyorum. Bir pürist olarak, tamamen

şu anda kendimden iğreniyorum. Gwen'de bir sorun olmalı. Sadece ne olduğunu bulmalıyım...

İki saat sonra Mary hesapla geldi ve bize bu gecelik kapattıklarını söyledi. Sonra da ekledi, "Hâlâ burada olduğunuza göre, işler oldukça iyi gidiyor olmalı."

Gwen kızardı ve bana baktı. Oh, hayır. Benden hoşlanıyor. Ve ben... hiçbir şey hissetmiyorum. Ona gülümsüyorum, masadan cüzdanımı alıyorum ve kredi kartımı çıkarıyorum. "İçkileri getireyim."

"Bir dahaki sefere satın alırım," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

"Kulağa harika geliyor." Ama sadece bir dahaki sefere onun sorununun ne olduğunu öğreneceğim ve böylece bu uygulamanın sahte olduğunu kanıtlayabileceğim için...

YİRMİ BİR

Serafina

Charley muz soyarken bana, "Kağıt üzerinde Howard senin için mükemmel bir erkek gibi görünüyor," dedi.

Tüm vücudumu bir ürperti kaplarken ona "Etim hala sürünüyor," diyorum. Yemin ederim ki dünkü öğle yemeği - daha doğrusu öğle yemeği girişimi - beni neredeyse kendi uygulamamdan uzaklaştırıyordu.

"Peki ya bu adam?" Yanımdaki kanepeye oturdu ve dizüstü bilgisayarındaki ekranı işaret etti. "Programımıza göre, sen ve Chaz Parker ideal bir eşleşmesiniz."

Bakmaya cesaret edemiyorum. "Chaz Parker ne iş yapıyor?"

"O bir şef. Bu senin için mükemmel. Çünkü yemek yemeyi seviyorsun."

"Ne tür bir şef?" Talep ediyorum. "Şansıma, sadece nesli tükenmekte olan türlerin servis edildiği bir restoranda çalışıyor."

"Öyle bir şey yok bile," diye alay ediyor Charley. "Bir İtalyan restoranı olduğu yazıyor. Nefis."

"Onun işareti ne?"

"Kova," diyor. "Size göre bir Terazi kadını için en iyi astrolojik eşleşme bu."

Bilgisayarını vermesi için elimle işaret ettim. Sonra Chaz'in biyografisine baktım. Otuz üç yaşında, New York'un yerlisi, partileri, Mets'i ve sokak takolarını seviyor. "Kulağa oldukça mükemmel geliyor."

Telefonumu elime aldım ve Bay Parker'a hızlı bir mesaj gönderdim.

Merhaba, benim adım Sarah. Yıldız Burcunuz için Tarih uygulaması az önce bilgilerinizle bana ping attı.

Chazzzzz: Harika, bana da senin bilgilerini gönderdiler. Geldiğinde işte meşguldüm, bu yüzden kontrol etme şansım olmadı. Terazı burcusun demek?

LibraGrl: Öyleyim ve sen bir Kova burcusun.

Chazzzzz: Cennette yapılmış bir eşleşme! Bu gece çalışmıyorum. Küçük İtalya'daki restoranıma gelme şansın var mı? Sana yemek hazırlayabilirim.

LibraGrl: İzin gününde seni içeri sokmak istemem.

İşimi seviyorum, o yüzden hiç sorun değil. Ayrıca, sizi aşçılık yeteneklerimle etkilemek isterim.

LibraGrl: Etkilenmeye bayılırım. Ne zaman ve nerede? Chazzzzz:

Mulberry Caddesi'ndeki Noodle'da, saat 6:30'da?

LibraGrl: Ben de orada olacağım. Turuncu elbiseli uzun boylu esmer olacağım. Seni nasıl tanıyacağım?

Ben şef olacağım.

LibraGrl: Lol, iyi noktaya değindin. Tamam, akşam görüşürüz,

Chaz. Chazzzzz: Dört gözle bekliyorum.

"Bu akşam Chaz'ın bana yemek yapmasına izin vereceğim," diyorum Charley'ye. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Muzundan bir ısırık daha aldıktan sonra, "Tekrar ata binmenin yolu, Ser. Bence bu gerçekten senin adamın olabilir." diyor.

"Belki, ama yemin ederim Profesör Keçi Sakal beni gerçekten oyundan düşürdü." Esniyorum ve ona diyorum ki, "Sanırım öğleden sonra izin alıp biraz kestireceğim. Uygulama çalışmalarımız ve *Wake Up America!* Böyle devam ederse kendimi klonlamam gerekecek."

"Git biraz uyu," dedi bana. "Ben biraz daha çalışacağım ve sonra kendimi dışarı atacağım. Bu gece bana mesaj at ve nasıl gittiğini haber ver."

Ona bir başparmak işareti yaptım ve kendimi yatağa sürükledim. Daha başım yastığa değmeden bilincimi kaybettiğime eminim. Tam üç saat uyudum ve sadece telefonum bir video oyunu gibi pinglemeye başladığı için uyandım. Ekranı baktığımda Ben'den gelen bir sürü mesajla karşılaşıyorum.

DrBananaPants: Uçağımız pazar günü öğlen kalkıyor. Gösteri bize Cape Canaveral'daki Radisson'da yer ayırttı.

DrBananaPants: Rahat ayakkabılar getirdiğinizden emin olun.

DrBananaPants: Ve güneş kremi getirdiğinizden emin olun.

DrBananaPants: Güneş şapkası da getirmek isteyebilirsiniz.

Görünüşe göre uykum bitmiş. Telefonumu elime alıp mesaj atıyorum:

LibraGrl: Ben Florida'lıyım. Havaya uygun giyinmeyi bilirim.

DrBananaPants: Oh, tamam.

LibraGrl: Pazartesi günü ilk toplantınız ne zaman?

DrBananaPants: Öğlene kadar değil, bu yüzden önce size biraz etrafı gezdirebilirim.

LibraGrl: Ben yolumu biliyorum.

DrBananaPants: Ne? Nasıl?

LibraGrl: Ailem ve ben yıllar boyunca NASA'yı en az yarım düzine kez ziyaret etmiş olmalıyız.

DrBananaPants: Gerçekten mi? Bundan hiç bahsetmemiştin. Uzay kampına mı gittin?

LibraGrl: Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, Ben. Ve uzay kampına hayır.

DrBananaPants: Waltraut arabanın seni sekizde alacağını, sonra da senin beni alacağını söyledi. Bu bize bolca zaman kazandırır.

LibraGrl: Kulağa hoş geliyor. Star Trek figürlerini getiriyor musun? Eğer öyleyse, ben de Harry Potter Lego koleksiyonumu getiririm ve uçakta bir savaş yaparız.

DrBananaPants: Ha ha.

LibraGrl: Hadi ama. Bu komikti. Neyse, gitmeliyim, bu gece bir randevum var.

DrBananaPants: Gerçekten mi, kiminle?

LibraGrl: Onu tanımadığına eminim.

DrBananaPants: Kim olduğunu söylemezsen nereden biliyorsun?

Adı Chaz ve bir şef. Onu tanıyor musun?

DrBananaPants: Hayır.

LibraGrl: Al bakalım. Pazar sabahı görüşürüz, Ben.

DrBananaPants: Bu gece güç seninle olsun.

LibraGrl: Güzel Star Wars göndermesi. Gördün mü, göründüğün kadar çamura saplanmamışsın.

DrBananaPants: Ben çamura saplanmış bir sopa değilim.

LibraGrl: Onlar da Dee. Ama cidden, uçakta kavga etmek için bolca vaktimiz olacak. Pazar günü görüşürüz.

Yatakta yatarken Ben'e mesaj atmak içimi lezzetli bir sıcaklıkla dolduruyor. Bunu düşünür düşünmez ayağa fırlıyorum. Kendimi azarlıyorum, "Serafina Lopez, dşmanına karşı hisler geliştiremezsin. Yapamazsın. Olmaz. Hayır."

Aceleyle kalkıp Chaz'le randevum için hazırlanıyorum. Duş alıp saçlarımı fnledikten sonra makyajıma ekstra zen gösteriyorum. Gözlerimi kocaman gösteren bir rimel bile kullanıyorum. Turuncu elbisem bronz tenimle güzel bir uyum sağlıyor ve aynaya baktığımda kendimi onaylıyorum. Kalbini ye, Eva Mendes.

Normalde yürüyeceğim bir mesafe olmasına rağmen Noodle'a taksiyle gidiyorum. O kadar çalıştıktan sonra ter içinde görünmek istemiyorum. Ben ne kadar iyi grnrsem grneyim, terli ve seksi görünümü sadece Eva yakalayabilir. Restoran tıklım tıklım dolu ve hostes standına gitmek için neredeyse savaşmam gerekiyor. "Merhaba. Chaz Parker'la buluşacağım," diyorum hostese.

"Sen Sarah olmalısın." Marilyn Monroe'nun eteğinin havaya uçtuğu o fotoğrafta giydiği elbiseyle büyük benzerlik gösteren katil bir askılı elbise giymiş iri göğüslü bir sarışın. "Lütfen beni takip edin. Sizi Chaz'in masasına götüreceğim."

Yarım ay şeklindeki bir kabinin önünde durmadan önce masalar, sandalyeler ve cesetlerden oluşan bir labirentin içinden geçiyoruz. Gerçekten muhteşem sarışın bir adam ayağa kalktı ve "Sarah?" diye sordu.

"Merhaba," diye bağırıyorum etrafımızdaki konuşmaların arasından duyulabilmek için.

şef Hotty diyor ki, "Lütfen oturun. Angelina bize bir şişe Masciarelli Montepulciano d'Abruzzo getirecek. Yirmi altı," diyor.

Karşısına oturduğımda, yan yana olabilmemiz için yana kayıyor. "Birbirimizi duyabilmemizin tek yolu bu," diyor bana.

"Burada oldukça hareketli bir yeriniz var."

"Beş yıl önce açıldığımızdan beri böyle." Yastık gibi yumuşak dudakları ve göz kamaştırıcı beyaz dişleriyle gülümsemesi gerçekten harikulade. Bu adamla turnayı gözünden vurmuş olabilirim. Charley bir *dahi*.

Angelina elinde şarap şişesiyle tekrar ortaya çıkar ama şişeyi açmak yerine Chaz'in önüne bırakır ve "Bırakayım da sen aç" der. Sonra Chaz'in önüne eğilip onu öpüyor. Bu dostça bir öpücük de değildir. Adama resmen bademcik ameliyatı yapıyor ve adam onu itmiyor.

Neee...?

O gidince, Chaz şarabı açıp bizim için doldurdu. Burada öylece oturup hiçbir şey söyleyemem. O çılgın öpücüğün neyle ilgili olduğunu bilmem gerekiyor. Şarabımdan bir yudum alıyorum ve "Angelina iyi birine benziyor." diyorum.

"O en iyisi," diye övünüyor. "Ona bayılıyorum." "Ben de öyle bir izlenim edindim."

Chaz kadehini kaldırır ve kadeh kaldırır, "Buradaki en güzel kadına."

Sıcaklığıma hürmeten bir yudum daha alıyorum. Ama yine de, az önce en iyi ev sahibesiyle olanlardan sonra kendimi çok garip hissediyorum. Garson kız geliyor, Chaz ayağa fırlıyor ve "Sophia, bu akşam yemeği ben pişiriyorum, o yüzden siparişimizi almana gerek yok" diyor. Sonra, Tanrı şahidim olsun, onu yanına çekti ve gözümün önünde adeta ırzına geçti.

Burada olduğumu biliyor, değil mi?

Ona tam neler olduğunu soracaktım ki, "Gidip aperiiflerimizi hazırlayayım, hemen dönerim" dedi. Chaz iyi bir önlem için ürpertici bir göz kırpmaya ekledi. Arkama yaslanıyorum, şimdi mi kaçsam yoksa önce bedava yemeği mi yesem diye karar vermeye çalışıyorum. Oldukça açım, bu yüzden bedava yemek düşünüyorum. Ayrıca bu şarap çok lezzetli, bu yüzden intikam almak için bütün şişeyi içeceğim. Randevum yirmi dakika içinde gelmeyince ayağa kalkıyorum ve kadınlar tuvaletini arıyorum.

Tam o sırada Chaz'in *başka bir* kadını öptüğünü fark ettim. Bu bir müşteri gibi görünüyor. Sevgilim beni görmedi bile ve o zaman fark ettim ki

Ben biraz doluyum. Lezzetli İtalyan yemekleri yemek için bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim. Tanrı aşkına, burada kalıp bu erkek fahişenin maskaralıklarına maruz kalmamın hiçbir yolu yok. Masaya geri dönmüyorum bile; sadece arkamı dönüp Noodle'dan sendeleyerek çıkıyorum, ama yanından geçtiğim her masaya "Bayanlar tuvaletinin yanında bir fare gördüm" demeden önce değil.

Yüce Tanrım, son katıldığımдан bu yana flört dünyasına tam olarak ne oldu?

YİRMİ İKİ

Ben

Wake Up America'nın arabası beni almadan önce ona etrafı gezdirmek için tam zamanında gelen Alec'e "Mr. Spock çenesinin altını ovmaya çalışmanızdan nefret eder - tepkisi hem ani hem de şiddetlidir, bu yüzden bunu tavsiye etmiyorum" diyorum.

Sevgili tekirime bakacak birine ihtiyacım vardı ve Alec'in pek de aşık olmadığı iki kadın ev arkadaşı olduğundan, bende kalmayı memnuniyetle kabul etti. Tüm bu ev arkadaşı olayı daha fazla kadınla tanışma çabasıydı ama ne yazık ki Cheryl ve Laya'nın onu tanıştırdığı tek karşı cins anneleri oldu.

Son on dakikadır Mr. Spock tarafından pençelenmemek için kuralların üzerinden geçiyorum. Alec'in burada kalmakla ilgili tereddütleri olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum, bu yüzden ona "Mr Spock'ın önceki hayatında başına bir şey gelmiş olmalı ki bu kadar hassas." diyorum.

Alec bana endişeli bir bakış attıktan sonra kanepenin arkasına tünemiş olan Mr. Spock'a bakıyor.

"Ayrıca, insanların kanepenin sağ tarafına oturmasından hiç hoşlanmıyor. Orası onun yeri, unutma."

"Anladım. Şimdi, tekrar üzerinden geçmeme izin verin - ani hareketler yok, ayaklarımı karıştırmak yok, onu kaldırmaya çalışmak yok, çene kaşımak yok, kanepenin sol tarafına oturmak yok-"

"Sağ taraf," diye düzeltiyorum.

"Lanet olsun. Tamam," diye cevap veriyor. "Her sabah bir kutu Fancy Feast ve akşamları kuru mama yiyor. Ve kum kabının her gün temizlenmesini istiyor yoksa halıya kaka yapıyor."

"Aynen öyle. Bu konuda onu gerçekten suçlayamazsın. Biri sizden eski dışkınızın üzerinde yürümenizi isteseydi, muhtemelen siz de bundan hoşlanmazdınız."

"Muhtemelen hayır, ama ben de kutuya kaka yapmam, yani..."

Gözlerimi devirerek, "Anlıyorum. Çok özel ihtiyaçları var ama kurtarılmamanın getirdiği bir şey bu. Geri verdiği sevgi astronomik boyutlarda."

"Beni sevdiğini nasıl anlayacağım? Belki mısır gevreğime tükürmez diye tahmin ediyorum?"

"Ha ha." Saatimi kontrol ediyorum ve ekliyorum, "Unutursan diye her şey çıktıda. Otelimin numarasını da ekledim, yani herhangi bir nedenle bana cep telefonumdan ulaşamazsanız, oraya mesaj bırakın."

"Onun bir kedi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kazıyı görmezden gelerek bavulumu aldım ve ön kapıyı açtım. "Hoşça kal dostum. Seni özleyeceğim."

"Ben de... seni özleyeceğim?" Alec diyor ki.

"Mr. Spock'la konuşuyordum." Kedime "*Uzun yaşa ve başarılı ol*" diyorum.

ve o da miyavlıyor. Bu bizim olayımız.

Kaldırıma ulaşır ulaşmaz, zaten yakıcı olan sabah güneşinden uzak durmak için gölgede bir yer buluyorum. Manhattan'da Temmuz ayı, tüm betonun sıcağı emdiği bir ay... yani, sıcak. Telefonum çalışıyor ve Serafina'nın geç kaldığını varsayıyorum. Muhtemelen Terazilerin hep geç kaldığını okumuştur, o yüzden bunu bahane olarak kullanacaktır. Gwen'miş.

Florida'da iyi eğlenceler! Ben burada palyaço burnu takıp minik dişlerimi kazıyacağım.

ObiWan: Ha! Teşekkürler. Umarım çocuklarla harika bir hafta geçirirsiniz.

Yapacağım. İstedığım şeye hayır demekte özgürsün ama önümüzdeki Cumartesi kız kardeşimin abartılı nişan partisine gitmem gerekiyor. Artı-birim olmak istemezsin, değil mi? 'Ciddileşiyoruz' anlamında değil, 'June Teyzem beni yine masörüyle tanıştırmaya çalışacağı için yalnız gelme düşüncesine dayanamıyorum' anlamında.

ObiWan: Masör mü? Yeesh. Dünyanın sözde doktorları.

Gwen: Değil mi?

Mesajını tekrar okudum, gerçekten umduğum kadar sıradan bir şekilde mi demek istediğini merak ediyorum. Bizim bir çift olduğumuzu düşünemez. Sadece bir randevu ve birkaç flört mesajından sonra olmaz. Ama bir aile etkinliği... hmm.

Bekle. Aslında, belki de geleceğini varsaydığım çılgınlık budur. En iyi ihtimalle, çocuklarımızın neye benzeyeceğine dair bir albüm yapmış ve yanında getirmiştir. Kesinlikle gidiyorum.

ObiWan: Gerçek tıp uzmanları adına orada olacağım.

Şehir arabası yanıma yanaşıyor ve arka koltukta güneş gözlüklü Serafina'yı görüyorum. Şoför arabadan inerken bana küçük bir el sallıyor ve

çantalarımı bagaja götürüyor. Koşarak diğer tarafa geçiyorum ve Serafina'nın yanına biniyorum, kalbim biraz çarpıyor. Umarım bugün gökbilimcilerin Mekke'sine gideceğim içindir, yoksa yol arkadaşıma aşık olduğum için değil.

"Her şey hazır mı?"

diye sordu. "Evet, sen?"

"Umarım. Bu sabaha kadar toplanmaya başlamadım, o yüzden sadece birkaç dakikam vardı," diyor esneyerek.

İnanamayarak bakıyorum. Üç gündür bavulumu hazırlıyorum, plaj kıyafetleri ve smokin de dahil olmak üzere olası her senaryo için ihtiyaç duyacağım her şeyin ayrıntılı listesini çıkardım (üst düzey yetkililerle resmi bir etkinliğe katılmam istenirse diye - burada biraz hayal kuruyorum ama izciler hazırlıklı olma konusunda haklılar). "Tüm olasılıklara karşı hazırlıklı olmak isterim."

"Siz İkizler çılgınca organize olmuşsunuz. Bir şey unutursam, her zaman oradan alabilirim diye düşündüm. Cape Canaveral'da mağazaları var." Başını koltuğa yaslamış, uykulu görünüyor. Ve gerçekten güzel. Bu sabah çok fazla makyaj yapmamış ve saçlarını arkadan at kuyruğu yapmış. Çok da önemli değil.

"Randevun nasıldı?" Araba havaalanına giden bir otoyoldan sağa dönerken ona soruyorum.

Serafina gözlerini devirir. "Berbat. Apatiflere bile yetişemedim."

"Gerçekten mi?" Bu haber beni son derece memnun etti, ama sadece beni haklı çıkarıyor. "Uygulamada bir sorun mu var?"

"Hayır, kağıt üzerinde benim için mükemmeldi. Ama uygulamanın adamın, başka bir kadınla randevusu olsa bile hareket eden her şeye asılan yırtıcı bir narsist olduğunu bilmesine imkân yoktu."

"Belki de bunu sorularından biri yapmalısın," diyorum alaycı bir sırıtışla.

Serafina kıkırdayarak, "Kesinlikle" der. Sonra da bir iş insanı gibi konuşarak ekliyor: "Randevularında birden fazla kadını öpen ve elleyen ürkütücü bir seks manyağı mısınız?"

Ondan hoşlanmamam gerektiğini hatırlamadan önce bir kahkaha attım. Boğazımı temizledikten sonra, "Kennedy'ye geldiğimizde, ne iş yaptığından bahsetmenin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diyorum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü muhtemelen orada çok sıcak bir karşılama bulamayacaksın." Ayrıca, kaçık, zodyak seven... muhteşem, muhteşem bir kadınla geldiğim için çok utanıyorum. *Kes şunu, beyin! Kes şunu artık.*

"Eminim Cape Canaveral'a birlikte gitmek isteyeceğiniz son kişi benimdir," diyor.

Aklımı mı okuyor? Tanrım, umarım okumuyordur. O zaman onu ne kadar çekici bulduğumu bilir. Ve bunun için kendimden ne kadar nefret ettiğimi. Neyse ki ben de zihin okuyuculara inanmıyorum. "Durum ideal olmasa da, eminim her şey yoluna girecektir."

Başını sallıyor, hafifçe incinmiş görünüyor, bu da garip bir şekilde fasulye torbalarına bir yumruk gibi hissettiriyor. "Aslında gitmek bile istemiyorum," diye yanıtlıyor. "Bu her ne kadar harika bir tanıtım olsa da, ben hâlâ flört uygulamamdaki kırıksıklıkları gidermeye çalışıyorum. Bu çok büyük bir iş ve zamanlama çok yanlış çünkü beta modunda kaldığımız her gün binlerce potansiyel müşteriyi kaybettiğim anlamına geliyor."

"Uygulamanın nesi var?" Elbette bariz olanın dışında, ki o da her şeyin saçmalık üzerine kurulu olması.

Bir şeyler söylemeye başlıyor ve bana güvenmek üzere olduğunu anlayabiliyorum, ama sonra benim düşman olduğumu fark eden bir ifade yüzünü kaplıyor. "Sadece algoritmaları tam olarak doğru yapıyorum. Yüzde yüz hazır olduğunu bilmeden fırlatmak istemiyorum."

"Akıllıca," diyorum ona, gerçekten neler olduğunu merak ederek. Eğer onun arkadaşı olsaydım, uygulamanın beni oldukça iyi biriyle tanıştırdığını söylerdim.

Benim için mükemmel. Ama ben onun arkadaşı değilim. Ben insanları onun tarafından dolandırılmaktan kurtarmaya çalışan adamım.

"Yine de Florida'da olmak güzel olacak. Güneş, eğlence ve çekmecelerinizde kum," diyor gülümseyerek.

"Kum kısmını atlamak için elimden geleni yapacağım. Özledin mi?"

"Ailemi özlüyorum," diyor Serafina, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle. "Annem, babam, büyükannem, büyükbabam ve kız kardeşlerim Miami'de yaşıyor ama ben New York'u seviyorum. Tam bana göre - çok fazla enerji ve hareket var."

Şehirde olmayı ne kadar sevmediğimi düşünerek başımı sallıyorum. Yıldızları göremiyorsun. Anamlı bir şekilde değil. "New York'un uzun vadede bana göre olduğunu sanmıyorum. Hayalim bir gün Cape'te bir takıma katılmak."

"Gerçekten mi?"

"Gece gökyüzünü en iyi şekilde görebileceğim geniş açık alanlarda olmam gerekiyor."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor." Bana acıyıp acımadığını anlayamıyorum.

"Yalnız olmak ille de yalnız olmak anlamına gelmez," diyorum ona. "Dışa dönük insanlar biz içe dönüklerin bir sorunumuz olduğuna inanma eğilimindedir çünkü partinin neşesi olmak, hatta partiye katılmak istemeyiz. Ama gerçek şu ki, yalnız olmak bana teori üretmek ve hayal kurmak için alan sağlıyor, ki bu da zaman geçirmenin en sevdiğim yolu."

"Sanırım hiç bu şekilde düşünmemiştim. İnsanlarla birlikte olmayı o kadar çok seviyorum ki, bu kadar yalnızlığı hayal bile edemiyorum."

"Bir insan kendi başına mutlu olabilir."

Serafina bana düşünceli bir bakış atıyor. "Sonunda biriyle birlikte olmak istemiyor musun? Romantik bir şekilde?"

Yüzümü bir sıcaklık kaplıyor ve nedense ona şöyle diyorum: "Sanırım kendi hayatı olan ve arada bir teleskopumu alıp bir gece yıldızları seyretmek için şehir dışına çıkmamı sorun etmeyen biriyle evlenmek hoşuma giderdi."

"Ya o da seninle gelmek isterse?" diye soruyor.

Bir an duraksıyorum ve Serafina'nın benimle birlikte bir battaniyeye uzanıp sıcak içkilerimizi yudumlarken Perseids meteor yağmurunu izlediğimizi hayal ediyorum. Görüntünün hoşluğu beni şaşırtıyor. "Sanırım bu o kadar da kötü olmazdı. Tabii gerçek bir geveze değilse."

Serafina bir kahkaha atar. "Geveze bir böcek mi?"

"Evet, bilirsin işte, çok konuşan biri," diyorum ona, bana güldüğü için biraz sinirlenmiş hissederek.

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece... bazı şeyleri tanımlamak için farklı bir yönteminiz var."

"İnek yolu mu demek istiyorsun?"

Başını sallayarak, "Benzersiz ve canlandırıcı bir yol" diyor.

Oh, şey... bu birinin bana söylediği en kötü şey değildi. Belki de bu yolculuk tam bir felaket olmayacak.

YİRMİ ÜÇ

Serafina

Kural olarak, kendi yatağım dışında hiçbir yerde iyi uyuyamam. Sorun şu ki, dün gece neredeyse hiç uyuyamadım çünkü tüm hafta sonu boyunca düşüncelerim sürüngenlerin adi niyetleri için uygulamamı kullanmalarını nasıl engelleyeceğimi bulmaya çalışıyordu. Ben iffetli biri değilim. Aslında, insanların eşleriyle buluştuklarında eğlenmelerini umuyorum, sadece erkek-fahişe aramayan birinin Howard ya da Chaz ile bir randevuya çıkmasını istemiyorum.

Ben ve ben sıramıza doğru yürürken, "Cam kenarı mı yoksa koridor mu istersin?" diye sordu.

Waltraut bize, programın ev sahibi olduğumuz için birinci sınıfta uçacağımızı söyledi. Sadece misafir olsaydık, ekonomi sınıfında uçmak zorunda kalacağımızı varsayıyorum - ki şu anki uygulamam bu kadar iyi gitmeye başlamadan önce uçtuğum tek şey buydu.

"Pencere lütfen," diyorum ona. "Başımı duvara yaslayıp biraz kestirmeye çalışacağım."

"Aferin sana," diyor. "Ben uçakta hiç uyuyamadım."

Birinin kafama kızartma tavasıyla vurması dışında, gerçekten bayılma şansımın çok düşük olduğunu ona söyleme zahmetine girmiyorum.

oldukça ince. El çantamı başımın üstüne atıp bir battaniye alıyorum. Sonra koltuğuma geçiyorum.

Mucizelerin mucizesi, uçak daha kalkmadan mışıl mışıl uyuyorum. O kadar rahat ve konforluyum ki nerede olduğumu tamamen unutuyorum. Uyku sersemliği içinde farkında olduğum tek şey birinin kollarında olduğum ve o her kimse, kesinlikle yenilebilir koktuğu! Böyle gerçekçi rüyalara bayılıyorum. Bu kadar az ve nadir olmaları çok kötü.

Gerçekten yaramaz bir rüya dikkatimi çekene kadar eterde mutluluk içinde süzülüyorum. Parmaklarımın beni tutan adamı incelemesine izin vermek üzereydim ki kabaca itilip kakılarak uyandırıldım. Altımdaki beden kaskatı kesilmeden önce birinin yüksek sesle "Oha!" diye bağırdığını duyuyorum.

Gözlerim yavaşça açılıyor ve yatakta harika bir rüya gören yalnız olmadığımı fark ediyorum. Gerçeklik bana bir tren gibi çarptı. Orlando'ya giden bir uçaktayım. Ben'in yanında otururken uyuyakaldığıma göre, üzerinde yattığım kişinin o olma ihtimali oldukça yüksek. Gah! Ondan nasıl uzaklaşabilirim ve hala saygınlığımı nasıl koruyabilirim?

Hâlâ uyuyormuşum gibi davranıp kendimi ondan uzaklaştıramadan, "Uyanık olduğunu biliyorum," diyor.

Drat! Yavaşça doğruluyorum ve gözlerimi tekrar tekrar kırıştırıyorum. "Ben? Neredeyiz biz?" Terbiyemi korumak istiyorsam aptalı oynamak tek seçeneğim. Adamı resmen taciz *ediyordum*.

"Florida'ya giden bir uçaktayız. Yoğunluk irtifamız değişti."

Göz kırp, göz kırp, göz kırp. Tanrım, dalgalı siyah saçları ve yosun yeşili gözleriyle çok tatlı. Cevap vermeyince, "Bir hava boşluğuna çarptık." dedi.

"Yoğunluk yüksekliğinin ne olduğunu biliyorum," diyorum ona (ki bu tam olarak doğru değil, ama bir kızın yüzünü kurtarması gerekir, özellikle de kendini ekstra aptal hissederken).

Ben boğazını temizledikten sonra benden uzaklaşıyor. "Küçümsemeye çalışmıyordum."

"Oraya varmamız ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

Önündeki koltukta bulunan ve uçağın bir harita üzerinde uçtuğunu gösteren ekranı işaret ediyor. "Her an alçalmaya başlayabiliriz."

Ve sonra, sihirli bir şekilde, pilot interkomdan gelir ve şöyle der: "Bayanlar ve baylar, Florida'ya hoş geldiniz. Bugün hava 89 derece ve hafif rüzgarlı. Orlando Uluslararası Havaalanı'na inişe geçmek üzereyiz, lütfen kemerlerinizi bağlayarak oturmaya devam edin, yaklaşık on dakika içinde iniş yapacağız."

Ben göz teması kurmaktan kaçınarak, "İyi uyudun," diyor. Biraz gergin görünüyordu, ki onu resmen taciz ettiğim için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Gerçekten uyuyakalacağımı düşünmemiştim," diyorum koltuğumun yukarıda olduğundan emin olmak için yer değiştirirken. "Özür dilerim, bilirsin işte..." Kucak bölgesini gösteriyorum.

"Sorun değil." Hala bana bakmıyor.

Garip.

Uçak aşağı inerken haklı bir takırtıya başlıyor ve Ben'in elinin kolunun bağlı olduğunu fark ediyorum. "İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Ayrıntıya girmiyor.

Yere indiğimizde, Space Mountain'a ayakta binmiş gibi görünüyordu. "Ben," diye uzanıp koluna dokunuyorum ve bu da zıplamasına neden oluyor.

"Dünyanın en iyi uçucusu değilim," diye itiraf ediyor. "Bu yüzden astronot olmayı hiç denemedim."

"İyi karar," diyorum ona. "Uçak yolculuğunun araba kullanmaktan daha güvenli olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Evet, çoğu insan uçaktan paraşütle atladığında da ölmüyor ama ben bunu yapmak için sırada beklemiyorum."

Yolcular etrafımızdan dağılırken biz kıpırdamadan oturuyoruz. Ben'in korkuları olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Bir şeyden korkuyor olmasından zevk almıyorum,

Ama artık bir şeylere karşı savunmasız olduğunu bildiğim için bir şekilde daha insani görünüyor.

Uçaktan iner inmez Ben yine kendisi gibi davranmaya başladı. Dik ve uzun duruyor ve her şey yolunda gibi görünüyor. "Waltraut'a bizi alması için bir araba gönderip göndermeyeceklerini sormayı unuttum," diyorum ona.

"Sanırım öyle olacak."

Telefonumu çıkarıp Waltraut'a kısa bir mesaj gönderiyorum. Sonra Ben'i havaalanında güçlü adımlarla yürürken takip ediyorum. "Bagaj teslim noktasına gidelim. Genelde şoförler tabelalarıyla orada bekler."

Otomatik geçide geldiğimizde yavaşlamasını söylemek üzereydim. Biter bitmez tekrar koşmaya başlıyor. Yürümeyi bir olimpiyat etkinliği gibi görmüyorum, bu yüzden bagaj teslim noktasına vardığımızda memnun oluyorum. Etrafa baktığımızda ellerinde isimlerimizin yazılı olduğu tabelalar tutan kimseyi görmüyoruz.

"Taksiye binebiliriz," dedim Ben'e.

O cevap veremedi, birinin seslendiğini duydum, "Serafina! Buraya gel!!" Hayır, bu olamaz.

Arkamı dönüyorum ve büyükannemin neredeyse seksen yaşındaki bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde bana doğru geldiğini görüyorum.

"Abuela?" Tam bir şok içinde sordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parlıyor. "Annen bize ne zaman ineceğini söyledi, biz de Abuelo'yla seni almaya karar verdik."

"Buradan iki yüz mil uzakta yaşıyorsun," diyorum. Onu gördüğüme sevinmedim değil ama beklediğim son kişi oydu.

"Bilmez miyim. Abuelo'n neredeyse dört kez ölümümüze sebep oluyordu. Adam şerit değiştirmek istediğinde sinyal vermek ya da bir açıklık beklemek zorunda olmadığını düşünüyor. Sanki bizi İsa'yı görmeye götürüyor."

Yüce Tanrım. "Umarım bugün eve gitmiyoursundur," dedim ona.

Ben'e sanki ekvatorda güneşlenen bir buzlu şekermiş gibi baktığını görüyorum. "Merhaba, Dr. Muz Pantolon," diyor göz kırparak. "Sizi ve

torunumu televizyonda izlemeyi seviyorum."

"Merhaba, Bayan Lopez?" Ben beceriksizce söylüyor. Büyükanmem gerçekten de Ben'in üzerine bir metre fırlatacakmış gibi görünüyor.

"Bana Maria diyebilirsin," diyor, ismindeki 'r' harfini gerçekten yuvarlayarak. Sonra bana bakıyor ve ekliyor: "Abuelo ve ben sen buradayken seninle kalabileceğimizi düşündük."

"Ne güzel! Aynı otelde oda bulabildiniz mi?"

"Tabii ki," diye avuçlarını birbirine sürtüyor. "Çünkü seninle birlikte odanda kalıyoruz!"

Ne?! Gülümsemeye zorladım ve "Umarım iki yataklı bir odam vardır." dedim.

"Olmazsa Abuelo'yu tekerlekli yatağa koyabiliriz."

Başka bir şey söyleyemeden telefonum çalıyor. Waltraut'tan bir mesaj.

Waltraut: Hey, üzgünüm, mesajınızı yeni aldım. Stajyerimiz işi tamamen batırmış. Görünüşe göre seni almak için bir araba sipariş etmemiş ve otelde iki oda bulamamış, bu yüzden seni ve Ben'i bir süite yerleştirmiş. Gerçi iki yatak odası ve iki banyo var, yani sorun olmaz, değil mi?

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Sadece ikimiz olsaydık muhtemelen sorun olmazdı ama büyükanmem ve büyükbabam bizimle kalırken nasıl olacak hiçbir fikrim yok. Bunu Ben'e nasıl söyleyeceğim?

YİRMİ DÖRT

Ben

Eğer uzay yolculuğunun kulağa ürkütücü geldiğini düşündüysem, Lorenzo Lopez direksiyon başındayken arka koltukta olmanın yanında hiçbir şey. Sanki Ölüm Yıldızı'yla savaşan Luke Skywalker'mış gibi çılgınca direksiyon kırıyor ve trafiğe girip çıkıyor. Otoyoldan çıktığımızda, korkunç derecede midem bulanıyor ve kaslarım o kadar sıkı kasılıyor ki, bir tür nöbet geçirmeme ramak kaldığından oldukça eminim.

Odama gidip biraz uzanmak için sabırsızlanıyorum, böylece vücudum *ölmek üzere olmadığım* normal ayarına geri dönebilecek. Yanımda oturan Serafina tüm bu olanları son derece eğlenceli buluyor gibi görünüyor. Abuelo'su neredeyse bir tıra yandan çarptığında bile çıldırmadı. Ancak ben çığlık attığımda (o kadar yüksek bir ses tonuyla ki ulaşabileceğimden haberim yoktu) ve ardından "Hepimiz öleceğiz!" diye bağırduğımda yanaklarından yaşlar süzülene kadar güldü.

O küçük andan önce, aslında Serafina için biraz üzülüyordum. Bir otel odasını büyükanne ve büyükbabanızla paylaşmak zorunda kalmak kulağa korkunç geliyor. Büyükannemi ve büyükbabamı sevmediğimden değil, çünkü kesinlikle seviyordum. Harikaydılar ve eğer hala hayatta olsalardı, büyük bir mutlulukla

her şeyim onlarla birlikte. Ama yine de, naçizane fikrime göre, otel odaları bir kişi için ancak yeterince büyük.

Maria terminalden ayrıldığımızdan beri beni soru yağmuruna tutuyor.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır."

"Neden?" "Çok meşgulüm."

"Neyle?"

"İşimle."

"Siz aptal gençler, kariyerleriniz hakkında bu kadar endişeleniyorsunuz. Bu da aynı şekilde," diyor Serafina'yı göstererek. "Ona her zaman 'Sera, işin seni geceleri sıcak tutmayacak ya da hasta olduğunda çorba içmeni sağlamayacak' diyorum."

Serafina *evet der* gibi başını sallıyor, *bunu bana her zaman söylüyor*.

Kocası bir motosikletin şeridimize girmesini engellemek için hızlanırken koltuğunda geriye doğru oturan Maria'ya gülümsüyorum. "Ama yeterince para kazanırsan, evini yeterince ısıtabilirsin ve çorba *sipariş edebilirsin*."

Maria bana yatıştırıcı bir bakış attı. Buna inanmıyor.

"Hiç evlendin mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Öncekiyle aynı cevap. Meşgulüm."

Daha fazla kafa sallama. "Kaç kardeşin var?" "Hiç yok."

"Ailen sana neden hiç kardeş vermedi?"

"Babam bizi terk etti ve annemin o günden sonra erkeklerden yana şansı hiç yaver gitmedi."

"Ne tür bir baba oğlunu terk eder?" Maria'nın nefesi kesilir.

"Kötü bir tane."

Serafina araya girer, "Büyükanne, şimdilik bu kadar soru yeter, tamam mı?"

"Neden? Ben insanları böyle tanıyorum."

"Herkes özel hayatıyla ilgili ayrıntıları paylaşma konusunda kendini rahat hissetmiyor" diyor. "Oh, işte otelimiz!"

Lorenzo frene basıyor, arkamızda onlarca araba olmasını zerre kadar umursamıyor.

"Tam şurası," diyor Maria ona, yüzüne doğru uzanıp işaret ederek.

Gaza basıyor ve karşıdan gelen trafiğe doğru sola kırıyor. Gözlerimi kapatıp irkiliyorum ve UPS kamyonunun hayatımı sona erdirecek çarpışmasını bekliyorum. Ama sonra Serafina'nın elimi okşadığını hissediyorum. "Geçti artık. Başardık."

Lorenzo'nun arabayı durağa çektiğini görmek için tam zamanında bir gözümü açıyorum, sonra frene basıyor ve Serafina ile benim neredeyse yüzüstü koltuk arkalıklarına düşmemize neden oluyor. Ufak tefek ve çelimsiz görünmesine rağmen Maria'nın çelik gibi karın kasları olmalı çünkü yerinden kımıldamadı.

Arabadan indiğimizde, kaldırımı öpmekten vazgeçiyorum çünkü bu sadece iğrenç değil, aynı zamanda oldukça utanç verici olurdu. Bugüne kadar hayatta kaldığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum ve kendime bir daha asla o adamla bir araca binmeyeceğime söz veriyorum. Asla. Bavulları bagajdan çıkardıktan sonra Serafina'nın büyükanne ve büyükbabasına gülümsüyorum. "Getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. İkinizle de tanışmak çok güzeldi."

"Rica ederim," diyor Lorenzo.

Serafina'ya gülümsüyorum ve devam ediyorum, "Kennedy'ye gitmek için bir zaman ayarlamak üzere daha sonra birbirimize mesaj atalım. Arayı kapatmak için harika bir gece geçirin."

Fındık. Onların da giriş yapması gerektiğini unutmuşum. Hepsi arkamdan girişe doğru ilerlerken, otoparkta onlarla vedalaşmak için bu kadar uğraşmamam gerektiğini fark ettim.

Serafina büyükanne ve büyükbabasına, kendisi girişlerini yaparken

palmiye ağacı desenli koltuklardan birine oturmalarını söyler. Sonra da aceleyle

beni sıraya soktu.

"Umarım sıra kesen biri değilsindir," diye takılıyorum. "ünkü buraya ilk ben geldim." "Ha! Pek sayılmaz," dedi. "Olay şu..."

Biraz gerilmeme yetecek kadar uzun bir süre duraklıyor ki geçirdiğim günden sonra buna hiç ihtiyacım yok. Bir şey söylemek yerine bana telefonunu uzatıyor ve ben okurken bekliyor. "Hayır... nononononono. Bu kesinlikle kabul edilemez. Benim ev arkadaşım yok. Asla. Hayır. Olmaz."

Telefonunu ona geri veriyorum ve özür dileyen bir ifade takındığını görüyorum. "Geldiklerinden haberim yoktu."

"Bunu anladım." Gözlüklerimin altından burnumun köprüsünü ovuşturuyorum. "Önemli değil. Resepsiyonda hallederim. Otelde yer kalmamış olmasına imkân yok. Kalmış olsa bile, eminim bir yerlerde bir oda bulabilirim."

"Doğru," diyor Serafina. "Aslında bu harika olur, çünkü o zaman benim de kendi yatak odam ve banyom olur, büyükanne ve büyükbabamın da."

"Sıradaki," diye bağılıyor masanın arkasındaki kadın. Şimdiye kadar gördüğüm en koyu bronz ten rengine sahip ve ağarmış saçları karşısında oldukça şok edici.

Adımımı atarken şaşırmış görünmemek için kendimi zor tutuyorum. Gülümsüyorum ve isim etiketine bakıyorum. "Merhaba Bonnie. Ben Ben Williams ve bu da Serafina Lopez. Biz iş arkadaşınız, sayılır ve korkarım bir karışıklık olmuş. Aynı odaya yerleştirilmişiz."

"Korkarım bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Hafta boyunca tamamen doluyuz."

Duraksıyorum ve birkaç kez göz kırpıyorum, sonra gülümsüyorum. "Sorun değil. Bana yakınlarda bir otelde oda bulabilir misin?"

Bonnie başını sallayarak, "Cuma gününe kadar sürecekt büyük bir estetik cerrahi kongresi var. Şehirdeki bütün odaları tutmuşlar." Serafina'ya bakarak sesini alçaltıyor, "Doktorlardan birine ücretsiz bir yükseltme verdim. Karşılığında yüzüme öyle bir dolgu yapacak ki aylarca hareket ettiremeyeceğim." Sesi kesinlikle baş döndürücü.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve şimdi ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Cazibemi kullanmaya karar verdim, böyle bir manevrada o kadar da tecrübeli olduğumdan değil. Bir dirseğimi tezgâha yaslayarak gülümsüyorum. "Bonnie, *çoğu* insana handa yer olmadığını söylemek zorunda olduğunu biliyorum ama aramızda kalsın, bir şeyler olmalı." Cebimden bir yirmilik çıkarıp tezgâha doğru uzatıyorum. "Tekrar kontrol etmeye ne dersin?"

"Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" Bonnie soruyor.

"Hiç de değil," diyorum ona. "Onu yerde buldum."

Bonnie parayı alıp sütyeninin içine koyduktan sonra, "Size daha önce de söylediğim gibi, hiç odamız yok. Zaten rezervasyon yaptırdığınız odayı istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Çünkü eğer istemiyorsanız, eminim sahip olduğunuz odayı güzel bir ben aldırma işlemi için takas edebilirim. Omzumda büyüyen ve sağlıklı görünmeyen bir şey var."

Gerçekten parayı alıyor ve hayır mı diyor? New Yorkluların sert olduğunu sanırdım.

Sera, "Elimizdeki süite kesinlikle ihtiyacımız var." diyerek sözü devralıyor.

Arkamı döndüğümde Maria ve Lorenzo'nun bize sırtıttığını görüyorum. Bana heyecanla el sallıyorlar ve ben de onlara zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Olanları anlatmak gerekirse, bir astrologla hayatımın en önemli konferanslarından birine gitmek üzereyim ve şimdi iki gece boyunca onunla ve büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte kalacağım. En azından daha kötüsü olamaz. Değil mi?

YİRMİ BEŞ

Serafina

"Bir süit!" Üçüncü kattaki havadar, okyanus manzaralı odamıza girdiğimizde Abuela sevinçten havalara uçuyor. "Ne kadar heyecan verici!"

Büyükbabam onu yolundan çekerek aceleyle yatak odalarına doğru ilerliyor ve "Öğle yemeğinde o pizzayı yememeliydim" diye mırıldanıyor.

"Sana söylemiştim." Abuela onu takip etmeye başlar. "Biz bu odayı alacağız, siz de diğerini alın." Ağzını açıp bize abartılı bir şekilde göz kırpmıyor ve ekliyor: "Renzo ve benim ağır işitiyor olmamız iyi bir şey, değil mi?"

Hayır, yapmadı. "Abuela, Ben ve ben iş arkadaşıyız. Biz bir çift değiliz."

"Şimdiki zaman gibisi yok." Yine göz kırpmıyor. Bu çok utanç verici.

"Bence şu portatif yatak için resepsiyonu aramalıyız. Böylece sen benimle uyuyabilirsin ve Abuelo da tekerlekli yatakta yatabilir." Aceleyle telefonu açıp operatöre sıfır tuşluyorum. Bonnie'yle tekrar konuştuktan sonra tüm karyolaların çoktan rezerve edildiğini öğreniyorum. "Yatak yok," diyorum Abuelo ve Ben'e. Telefonu kapatırken ikisi de beklentiyle bana bakıyor.

Abuela elini yüzünün önünde sallıyor. "Birine ihtiyacımız yok. Renzo Ben'le yatabilir, ben de seninle yatarım."

Ben aşk koltuğuna doğru koşar ve minderleri kaldırır. Bunu neden düşünemedim ki? Eminim uyuyordur. Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi beni bu düşüncemden vazgeçirdi.

"Abuelo loveseat'te uyusa nasıl olur?" Cevabın hayır olacağını zaten bildiğim için soruyorum. Kısa boylu ama aynı zamanda seksenli yaşlarında, yani...

Büyükannem bir kulak kurdunu yerinden oynatmaya çalışır gibi başını sallıyor. "Onun sırtı dışarı çıkar. Adamın bir yatağa ihtiyacı var." Takım için bir tane almalıyım ve aşk koltuğunu alacağımı söylemeliyim, ama uyumamın hiçbir yolu yok. Uçaktaki küçük şekerlememin de açıkça gösterdiği gibi ben yayılan biriyim. Hemen düşerim.

Ben sonunda homurdandı, "Benimle uyuyabilir." Sonra büyükbabamın girdiği odaya doğru yola çıktı. "Urgh!" diye bağırdığını duyuyorum. Bu koku da ne?"

Abuela bana "Abuelo'nun bazı sindirim sorunları var. Laktoz intoleransı olduğundan eminiz ama süt ürünlerini o kadar çok seviyor ki doktora gitmeyi ve teşhisimi doğrulatmayı reddediyor."

Ben hemen odasından çıkıyor ve öldürücü bir bakışla bana bakıyor. Ona özür dileyen bir ifade takındıktan sonra büyükanneme odamıza gidip yerleşmesini söylüyorum.

İkimizin arasına baktı ve *cık cık diye bir* ses çıkardı. "Eğer ikiniz de yatay cha cha yapmak istediğinizi kabul etseydiniz, bir sorun olmazdı."

"Abuela!" Neredeyse ona bağıracaktım.

"Ne? Televizyonda ikinizin nasıl seviştiğini tüm dünya görüyor. Böyle bir tutku çarşafı yakar." Beni ve Ben'i böyle bir açıklamanın sonuçlarıyla baş başa bırakarak diğer yatak odasına doğru yürüdü.

"Çok özür dilerim," dedim Ben'e. "Bunu bir şekilde telafi edeceğim."

"Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?" Ses tonunun apkın mı yoksa kızgın mı olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisi de?

"Normalde size ücretsiz bir doğum haritası vermeyi teklif ederdim ama bunun size göre olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, olmaz." Tüm söylediği bu ama bana o kadar yoğun bakıyor ki istemsizce geriye doğru bir adım atıyorum.

"Burada olduğumuz sürece tüm yemeklerinizi ben ödeyeceğim," diye önerdim. "Bunun için bir harcırahımız var."

"Tamam, peki," diye kabul ediyorum. "Sana bir borcum olacak. Ne istersen, istediğin zaman arayabileceğin bir chit'in var."

Düşünüyormuş gibi tavana bakıyor, sonra beni tedirgin eden yarım bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bu bilette herhangi bir kısıtlama olmadığı sürece..."

Yüzündeki ifadeden korkmalı mıyım yoksa heyecanlanmalı mıyım bilemiyorum. Korkuyorum, değil mi? Muhtemelen canlı yayında inançlarımdan vazgeçmem gerektiğini söyleyecek. Hayır demeliyim. Ama adamı önümüzdeki birkaç gece bağırsak sorunu olan büyükbabamla yatırmak üzereyim.

Başımı salladım. "Güzel. Eşyalarımızı yerleştirip akşam yemeği için aşağı inmeye ne dersin? Saat altı olmuş olmalı ve ben acıkmaya başladım."

Ben dönüp yanımdan uzaklaşıyor, bunu pazarlık yaptığımız anlamına alıyorum. Büyükannemin peşinden koşuyorum, lütfen önerilerinde bu kadar müstehcen olmayı bırakması için ona yalvarma düşünceleriyle, ama yatak odamızın kapısını açtığımda onu yatakta mışıl mışıl uyurken buluyorum.

Yüzüme biraz soğuk su çarptıktan sonra Ben'i beklemek için oturma odasına geri dönüyorum ama o çoktan koltuklardan birine oturmuş. "Çok hızlıydı," diyorum ona.

Dehşete düşmüş olmasa da perili bir ifadeyle bana bakıyor. "Büyükbaban şekerleme yapıyor ve neredeyse çıplak."

"Ne?" *Yüce Tanrım.*

"Üzerinde iç çamaşırı var ama hepsi bu. Ayrıca oda çok kokuyor, oksijen seviyesinin güvenli seviyelerin ötesinde azaldığından eminim."

"Annemle babamı bu konuda azarlayacağım," diyorum ona. Sonra da bir umut ışığı bulmak umuduyla, "En azından onlar da gelmedi," diye ekliyorum.

Ben'in yüzündeki dehşet ifadesi beni kahkahalarla güldürdü.

"Aklından bile geçirme!"

"Büyükannen ve büyükbabanla yakın mısınız?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Babamın ve annemin ailesini tanımıyorum, ikisi de ben üniversitedeyken öldü. Seninkiler hâlâ buralarda olduğu için şanslısın."

"Görüyorum. Keşke onları daha sık görseydim."

"Neden Florida'ya geri dönmüyorsun?" diye soruyor koridora açılan kapıyı açarken.

"New York'u seviyorum," diyorum arkasından gelirken. "Ayrıca, çocuklarım olduğunda muhtemelen Miami'ye geri taşınacağımı düşünüyorum. Çocuklarımla aile çevresinde büyümesini istiyorum."

"Bu güzel bir düşünce." Sesi dalgın geliyor.

Birinci kata geri dönene kadar sessiz kalıyoruz, ikimiz de görünüşte kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz. Restoranın tabelalarını takip ediyoruz ve bir hostes bizi tropik bir avluya bakan bir verandaya götürüyor. Menülerimizi köşedeki iki kişilik bir masaya bırakıyor, ardından masadaki mumu yakıyor ve sunucumuzun birazdan bizimle olacağını söylüyor. Kararmaya başlayan gökyüzüne karşı sallanan palmye ağaçlarına bakıyorum ve tropik havanın kokusunu içime çekiyorum. Eğer burada beni görmeye dayanamayan bir adamla olmasaydım, bu gerçekten romantik olurdu.

Garson, ev sahibesi çıkarken gelir. "İyi akşamlar. Başlangıç olarak size bir içki getireyim mi?"

Ben başını sallam. "Evet, lütfen. Bir Corona almayı düşünüyorum." Bana bakarak ekliyor: "Tabii bir şişe şarabı bölüşmek istemezsen."

"Senin biran var. Ben Florida'dayken sadece piña colada içerim," diyorum ona.

İsim etiketinde Ricardo yazan garson, içkilerimizi hemen getireceğini söyleyip bizi yine yalnız bırakıyor.

Ben bana küçük bir sırtış attı. "Piña colada mı? Bu bir Terazı olayı mı yoksa memleketini özleyen bir kız olayı mı?"

Benimle dalga geçip geçmediğini merak ederek bir an ona bakıyorum, ama yüzündeki ifade rahat ve... neredeyse alaycı, bu yüzden samimi olduğuna karar veriyorum. "Ya ikisini de söylersem?"

"Bunun mantıklı olduğunu söyleyebilirim."

"Sen iyi bir adamsın Ben," diyorum daha iyi düşünmeden.

Menüsünden başını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Bu bir ilk."

"Seninle tartışmayı seviyor gibi görüldüğümü biliyorum ve bilim hakkındaki katı görüşlerinle beni kesinlikle çıldırtıyor olsan da, aynı zamanda gerçekten iyi bir adamsın. Seni Charley ile gördüğümde bundan şüphelenmiştim ama bugün bunu doğruladım. Çoğu erkeğin benimle yatmayı kabul edeceğini sanmıyorum.

Büyükbaba."

Omuz silkiyor. "Başka ne seçeneğim vardı ki?"

"Onları Miami'ye geri gönderebilirdin" dedim.

"Bunu yapmak için oldukça kalpsiz olmam gerekir. Özellikle de onca yolu seni görmek için geldikten sonra."

"Ama yine de. Bu senin sorunun değil ve iş için buradasın, bu yüzden anlaşılabilir bir durum olurdu."

"Hayatın bana öğrettiği bir şey varsa, o da yumruklarla yuvarlanmaktır," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Baban gittiği için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyor iç çekerek. "Dürüst olmak gerekirse, annemin aşık olduğu son ezik babam değildi. Ve her biri onu eskisinden daha kötü durumda bıraktı. Çok da istikrarlı bir çocukluk geçirmemiş."

"Özür dilerim," diyorum, onu kendisinin çok daha küçük bir versiyonu olarak hayal ediyorum - hala gözlüklü, belki biraz daha küçük *Star Wars* pijamaları giymiş

uzun bacakları için çok kısa. Birdenbire neden bu kadar huysuz bir dış görünüşü olduğunu anladım. "Büyümek için zor bir yol olmalı."

Acıma duygularımı elinin tersiyle itiyor. "Bu uzun zaman önceydi ve ben bunu yaşadığım için daha iyi bir adamım."

"Nasıl yani?"

"Çünkü insanları okumayı öğrendim, bu da hayatta son derece değerli oldu," diyor Ben başını sallayarak. "Ayrıca, artık çok uzakta yaşadığım için zor olsa da annemi benzer durumlardan korumak için elimden geleni yapıyorum."

"Nerede o?" Geceyi abuelo'mla geçirmek üzere olan adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ederek soruyorum.

"Astoria, Oregon. Büyüdüğüm yer."

Garson içkilerimizle geldi. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Ben bu soru karşısında biraz şaşırılmış görünüyor. "Menülerimizi açmayı tamamen unuttuk."

"Merak etme," diyor Ricardo. "Birazdan geri geleceğim."

Menülerimizi incelediğimiz süre boyunca vücudum her türlü hafif, havadar, harika mutlu duyguyu hissediyor. Masaya doğru eğilip parmaklarımı Ben'inkilerin arasından geçirme isteğimle savaşmak zorundayım. Çok erkeksi eller bunlar. Tenimde hissetmek isteyeceğim türden. Aslında, onun yanına kaymak ve kucağına tırmanmak hiç de fena olmazdı.

Ben menüsünü kapatıp "Ben çizburger ve patates kızartması alacağım" diyerek beni hayallerimden koparıyor. Havaalanından buraya kadar hayatta kaldıktan sonra kendimi şımartmam gerektiğini düşündüm."

Biraz irkildim, sonra kıkırdadım. "Abuelo'nun arkadaşları ona Mario Andretti Lopez der."

"Bu konuda. Bence büyükbabanın artık araba kullanmasına izin verilmemeli. Sadece onun iyiliği için değil, yoldaki diğer herkesin iyiliği için."

"Dürüst olmak gerekirse, ben çocukluğumdan beri bu şekilde araba kullanıyor ve hiç kaza yapmadı."

"Bu şaşırtıcı. Ama belki de büyükannen devrilmeli."

"Hiç sanmıyorum," diyorum ona. "Abuela üç kazaya sebep oldu. Ehliyetini yenilemeye gittiğinde onu ehliyet sınavına soktular ve geçmeyi reddettiler."

Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Buradayken tüm sürüşü bizim yapacağımızdan emin olalım. Belki de bir araba kiralamalıyız."

İçimi bir hayranlık dalgası kaplıyor. "Gerçekten çok nazıksın, Ben." "Ölmek istemeyen birinin yapmayacağı bir şey değil," diye cevap veriyor alaycı bir gülümsemeyle. Sonra birasını kaldırıyor ve "Kadeh kaldıralım - istediğin kadar yaşa ve yaşadığın kadar asla isteme." diyor. İkimiz de içkilerimizden birer yudum aldıktan sonra Ben, "Bunu geçen gece çılgın bir küçük İrlanda barı."

"Eğlenceli bir yere benziyor."

"Öyleydi. Bir ara gitmeliyiz." Biraz paniklemiş görünüyor, sonra

"Yani... eğer başka bir iş toplantısı yapmamız falan gerekirse" diyor.

"Doğru. Ne demek istediğini biliyordum," diyorum, tamamen hayal kırıklığına uğramış hissederek.

bunu bir randevu olarak söylemedim.

Aklıma beni derinden sarsan çılgınca bir düşünce geldi. Ben Williams süper tatlı bir İkizler erkeği ve astrolojik olarak benim için gerçekten iyi bir eşleşme. Gerçek şu ki onu son derece çekici buluyorum ve şimdi büyükannem ve büyükbabamla ne kadar iyi olduğunu görünce ona daha da bağlandım. Ben ve benim aramda bir şeyler olabilir mi? Onun da benimle ilgilenmesi mümkün mü?

YİRMİ ALTI

Ben

Yatak odamın kapısında durmuş, yatak arkadaşımın çekiç sesi gibi gelen horlamasını dinliyorum. Akşam yemeği için ayrıldığımızdan beri kalktığını sanmıyorum çünkü hala iç çamaşırlarıyla, yorganın üstünde soğuktan donmuş durumda. Saat geç oldu ve bu kadar uzun bir günün ve Serafina'yla uzun bir akşam yemeğinde içtiğimiz üç biranın ardından yorgun olmam gerekirdi ama değilim. Şu anda kesinlikle gerginim.

Koku ve horlama arasında, Serafina'nın büyükbabasıyla aynı odada uyumamın imkânı yok. Gece çantamı alıp banyoya götürüyorum, sonra hızlı bir duş alıp dişlerimi fırçalıyorum ve mümkün olduğunca sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum. (Gerçi Lorenzo muhtemelen boğazından çıkan sestten hiçbir şey duyamıyordur).

Yatağa doğru gizlice ilerleyip yastığımı alıyorum. Koridorda, içinde battaniyeler ve fazladan yastıklar olan küçük bir dolap görüyorum. Oturma odasının zemininde kendime bir yatak yapmak için birkaç battaniye alıyorum. Çocukluğumdan beri yerde uyumadığıma eminim ve rahat olmasa da en azından sessiz olacak.

Uzanır uzanmaz aklım Serafina'yla ilgili düşüncelerle dolmaya başlıyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama uçakta onun uykusundan çok keyif alıyordum. Onun sıcaklığı ve kokusu kesinlikle büyüleyiciydi. Serafina'nın

Günün olayları beynimde bir slayt gösterisindeki fotoğraflar gibi canlanıyor ve her biri onun gülümsediği ya da güldüğü fotoğraflar.

Fındık. Ona karşı hislerim var. Gerçek duygular. Bu *hiç de* uygun değil çünkü biz sadece iş arkadaşı değiliz, aynı zamanda temel inançlarımız söz konusu olduğunda birbirimize zıt kutuplarız. Aramızda bir şey olabileceği düşüncesini aklımdan bile geçiremiyorum. Tanıdığım en güzel kadınlardan biri olsa bile. Sadece sözlü atışmalarımız ... şey ... ön sevişme gibi. Maria aramızdaki kıvılcım konusunda haksız değildi. Benzin ve kibrit gibiyiz.

Dikkatimi dağıtmak için sehpadan telefonumu alıyorum ve bekleyen birkaç mesaj olduğunu görüyorum.

Merhaba Fıstık, uçuşun nasıldı? Oteline yerleştin mi? Seni seviyorum!

Ee? Mekke'de işler nasıl gidiyor? Doğrudan Kennedy'ye mi gittin yoksa yarını mı bekliyorsun? Ayrıca, Serafina ile aranızda bir şeyler var mı? Bazen bu tropik yerler kadınları gerçekten havaya sokabiliyor, ne demek istediğimi anlıyorsan...

Merhaba Ben, umarım harika bir yolculuk geçiriyorsundur. Benimle partiye gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür etmek istedim. Teyzem bana masörünün bir fotoğrafını gönderdi ve ... yikes. Üst düğüm ve dağınık sakal. Sen kesinlikle benim kahramanımsın.

Tam cevap vermek üzereydim ki koridorda bir hareket fark ettim. Başımı kaldırdım ve Serafina'nın elinde bir yastıkla bana doğru geldiğini gördüm. Dizlerinin hemen üstünden kesilen bir gecelik giymişti ve elinde bir

uyku maskesi altında dinleniyor. Beni görünce kısa bir süre durdu. "Oh, lanet olsun. Benden önce davrandın."

"Maria da horluyor mu?"

"Sanki biri içeride bir kızıla acı kesiyor." "Bakalım onu döndürebilecek miyim?" demeden önce garip bir şekilde yer de i tiriyor. Seni sıkıştırmak istemem."

"Hayır, sorun değil," diyorum ona. " stersen yeri payla abilirsin. Küçük yuvamı buraya kurmak için dolabı bo alttım." Birden benimle yatmasını istediğimi fark ediyorum. "Ya da a k koltu unu alabilirsin? Ya da battaniyelerin bazılarını alıp bir yerde kendi yatağını yapabilirsin... ya da sen bunu alabilirsin ve ben de başka bir yere gidebilirim?" Sa malıyorum ama kendime engel olamıyorum.

Alt duda ını dişlerinin arasına sıkı tıran Serafina kahkahasını tutuyor. "Sorun değil, Ben. Beni yatağa atmaya çalışan bir tür  apkın olduğunu d   nmeyece im."

" yi çünkü ben hiçbir şekilde  apkın değilim," diyorum ona. "Ayrıca seninle yatmak gibi bir niyetim yok. Hem de hiç."

Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.

"Bunu açıklığa kavu turdu umuza sevindim," diyor ve yastı ını benimkinin yanına bırakıyor.

"Güzel, evet, ben de," diyorum ona, kendini yere bırakıp içine kapanırken onu izlememeye çalışarak.

Kutsal protonlar, tüm pratik amaçlar için, Serafina ve ben birlikte yataktayız ve üzerimde boxer'ımdan başka bir şey yok. En azından bir ti  rt giymeliydim ama ti  rtle uyumaya dayanamıyorum. Ayrıca, misafir beklemiyordum. Ama  imdi kesinlikle misafirim var. Güzel, son derece zeki bir kadınla yataktayım ve tüm vücudum bu düşünceye tepki veriyor.

Göz ucuyla bakıyorum ve Serafina'nın sırtı bana dönük bir şekilde kıvrıldı ını, ay ışığında oldukça çekici bir görüntü olu turdu unu görüyorum. Ergenlik  a ında hissettiklerinize rakip olacak kadar güçlü bir  zlem dalgası üzerime geliyor. Neydim ben

O buraya gelmeden önce ne yapıyordun? Evet, ben de dışıye mesaj atacaktım. Adı neydi?

Tanrım, fark etmez, değil mi? Çünkü başka bir kadına karşı hislerim varken onu oyalayamayacağım çok açık. Sırt üstü uzanıyorum, başımın üzerinde yavaşça dönen tavan vantilatörüne bakıyorum ve kendime sadece uyumamı söylüyorum. Hiçbir şey olmayacak, birçok iyi nedenden dolayı da olmamalı. Gerçi şu anda hiçbirini düşünemiyorum.

Birbirimizle bir ilişki sürdürmememiz için tüm nedenlerin bir listesini yapmalıyım. Bu, dikkatimi onun ne kadar güzel koktuğundan başka bir şeye odaklamama yardımcı olur.

Bir numara: Büyükannesi ve büyükbabası akşam altıda uyudular, bu da kahvaltı için muhtemelen ne kadar sonra kalkacakları anlamına geliyor? Bir saat mi? Ya içlerinden biri bizi yakalarsa ve kalp krizi geçirip ölürse?

Güzel, Ben. Kalp krizi geçiren yaşlı insanları düşünmek hiç seksi değil. Böyle devam et.

İki numara: İş arkadaşı meselesi. Durumumuz yeterince karmaşık. Buna ekleme yapmama gerek yok.

Üç numara: Astrolojiye inanıyor. Şimdi düşündüm de, bu muhtemelen bir numara olmalıydı.

İki saat sonra hâlâ uyanık, Serafina'nın nefes alışının sakinleştirici ritmini dinliyorum. O kadar hipnotik ki beni hemen uyutması gerekirdi ama çıkmamamız için yirmi dokuz neden düşündükten sonra (dürüst olmak gerekirse, yirmi dördü "kedileri sevmeyebilir bile" gibi oldukça ezikti) yuvarlandı ve bacağını göbeğimin üzerine, kolunu da göğsüme koydu. Ben burada korkunç gerçeğe yüzleşirken o uzun bir süre bana sarıldı. Büyük ihtimalle bu kadına aşığım. Derin, gülünç, korkunç, harika, saçma bir şekilde ona aşığım. Ve daha kötü bir şey düşünemiyorum.

YİRMİ YEDİ

Serafina

Hayatımda gördüğüm en tahrik edici rüyayı görüyorum. Yanımdaki adamı tamamen hissedebiliyorum ve tıraş losyonunun kalıcı kokusunu alabiliyorum. Fantezimde, kollarım ve bacaklarım sanki o bir ağaçmış ve ben de ona tırmanmaya çalışan bir ayıymışım gibi ona sarılmış durumda. "Serafina..." diye duyduğumda bu muhteşem hissiyata kendimi tamamen kaptırmıştım.

Aman Tanrım, tırmanmaya çalıştığım adam Ben! Bilinçli olsaydım, oraya gitmeme kesinlikle izin vermezdim, ama bu bir rüya olduğu için, tüm suskunluk masadan kalktı. Yardımcı sunucumdan hoşlanıyor olsam da gerçek hayatta ona asla asılmam, rüyamda ne gördüğümü asla bilmek zorunda değil. "Ben ..." Ben de karşılık olarak mırıldanıyorum. Sonra dişlerimle kulak memesini buluyorum ve şakacı bir şekilde çekiştiriyorum.

Boynu sıcak ve baharatlı kokuyor. Vücudumun hareket ettiğini hissediyorum, bu yüzden ona biniyorum, bana daha iyi erişim sağlıyor. Altımdan gelen inilti Dream Ben'in de en az benim kadar bu işin içinde olduğunu doğruluyor. Birden o kadar sıcakladım ki sanki alevler beni yalıyor. Aşağı uzanıp geceliğimin eteğini tutuyorum ve başımın üzerine çekiyorum. Woohoo, şimdiye kadarki en gerçekçi seks rüyasını görmek üzereyim!

Ta ki beynimin derinliklerinde bir yerlerde "Bin şu boğaya!" sesini duyana kadar.

Bu benim büyükannem mi? Rüyaların çılgınlığı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Fıstık galerisinden gelen tezahüratları görmezden gelmeye çalışırken, büyükbabamın çılgık attığını duyuyorum, "Dios mio! Kör oldum!"

Yere sabitlediğim beden sarsılarak ayağa kalkıyor ve ben keskin bir gümbürtüyle yana savruluyorum. Bu rüya artık hoşuma gitmiyor. Uyandığımda dirseğimdeki acının dineceğini umarak gözlerimi zorla açıyorum.

Ben çok konuşan bir insanım. Konuşkanım, insanların ilgisini çekerim. Kural olarak, ilgi odağı olmayı severim. Ben'i ve her iki büyükannemle büyükbabamı bana bakarken gördüğüm anda her şey değişti. Aman Tanrım, rüya görmüyordum, aslında bir dinleyici kitlesiyle "bunu taklit etme" sürecindeydim. Hiç kelime yok. Hiç kelime yok.

Yine de kimse bir şey söylemediğinde, "Rüya görüyordum" diye açıklama yapma ihtiyacı hissediyorum.

Abuela aynı anda hem başını sallıyor, hem kaşlarını silkiyor, hem de göz kırpmıyor. Onu daha iyi tanımasaydım, felç geçirdiğini tahmin ederdim. "Bu gece abuelo'nun yanına taşınacağım ve siz ikiniz gerçek bir yatağa sahip olacaksınız."

"Abuela, rüya görüyordum."

Büyükbabam haç işareti yapıyor ve mırıldanıyor, "İsa, Maria ve José! Bu dünya ne hale geliyor?"

Ben garip bir şekilde yanımda sessiz duruyor. Aşırı utancın sıcaklığı beni tüketirken ona dönüyorum. "Özür dilerim, rüya görüyordum," diye tekrarlıyorum, sanki bu bir şekilde sihirli bir şekilde tüm sahneyi daha az utanç verici hale getirecekmiş gibi.

Öyle değil.

Bir battaniyeyi göğsüme bastırarak büyükanne ve büyükbabama döndüm ve "Bir dakikalığına gidebilerseniz, burada kendimi toparlayacağım" dedim.

"Kahvaltı için aşağı ineceğiz," diyor Abuela. Sonra büyükbabamın

elinden tutuyor ve onu sürükleyerek götürüyor.

Onlar gittikten sonra, "Çok üzgünüm." diye tekrarlıyorum.

Özrümü kabul etmek ve bu korkunç şey hiç olmamış gibi davranmak yerine Ben sadece "Değilim" dedi.

Bekle, ne?

"Aslında," diye devam ediyor, "Artık büyükanne ve büyükbabanız gittiğine göre, tekrar uyumanıza ve fantezinize devam etmenize izin vermekten mutluluk duyarım."

Ben Williams benimle flört mü ediyor? "Ben, şey..."

Beni kancadan çıkardı. "Sadece şaka yapıyorum. Neden kalkıp kahvaltımızı kendimiz yapmıyoruz? İlk toplantım başlamadan önce Uzay Merkezi'nde biraz vakit geçirmek isterim."

Battaniye hala üzerimdeyken, "Evet, tabii..." diye cevap veriyorum. Sanki artikülasyon polisi gelmiş ve İngilizce kullanımımı iptal etmiş gibi.

"Devam et," diyor.

"Önce sen gir," dedim ona. "Ben biraz, bilirsin, çıplağım."

"Etrafta dolaşacak durumda değilim." Gözleri alt yarısında geziniyor.

"Oh!" Bu daha garip olamazdı. "Gözlerini kapat," dedim ona, "ben de kaçmaya çalışayım."

"Kaçmak zorunda değilsin." Komik mi yoksa flört mü ediyor?

"Gözlerini kapat," diye tekrarladım. Sonra ayağa fırlayıp koridordan aşağı, büyükanneyle paylaşmam gereken odaya koşuyorum. Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde, az kalsın başıma gelecekleri yeniden yaşıyorum. Büyükanne ve büyükbabam bizi bastığı için çok utanmış olsam da, az kalsın başıma geleceklerden dolayı en ufak bir üzüntü duymuyorum.

Duş alırken, Ben ve benim bir çift olabileceğimiz fikrini düşünmeye başladım. Birbirimizden hoşlandığımız ve birbirimizden etkilendiğimiz açık. Benim açımdan tek sorun, onun astrolojinin tamamen bir aldatmaca olduğunu düşünmesi. Ve astroloji benim işim olduğuna göre, benim şarlatan olduğumu düşünen biriyle gerçekten birlikte olabilir miyim?

Büyükannem ve büyükbabam, Ben ve ben gitmeye hazır olmadan önce odaya geri döndüler. Onlar içeri girdiğinde ben mutfakta bir fincan kahve içiyordum. "Bu sabah için tekrar özür dilerim," diye söze başlıyorum ki büyükannem beni başından savıyor.

"Lütfen. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

"Bugün bizimle NASA'ya gitmek ister misiniz?" Bunu geride bırakmanın en iyi yolunun hiç olmamış gibi davranmak olduğunu düşünerek soruyorum.

"Azıcık bile değil," diyor Abuela. "Renzo ve ben otelde kalıp siz çocukların dönmesini bekleyeceğiz."

"Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum," diyorum ona. "Emin misin?"

"Kablolu yayınları olduğu sürece, Abuelo cüce tag team güreşi ya da bugünlerde hangi saçmalıkla ilgileniyorsa onu izlerken ben de telenovelalarımı izleyeceğim."

Büyükbabam homurdanıyor, "Önce biraz kestirmem lazım."

"Arabanızı almamızın bir sakıncası var mı?" O gittikten sonra büyükanneme soruyorum. "Ben ve ben bir tane kiralamayı düşünüyorduk ama sizinkini kullanmayacaksanız bunu da kullanabiliriz."

Abuela çantasından anahtarları çıkarıp göz kırparak bana uzatıyor. "Büyükbabanla evlenmeden önce seks yaptığımızı biliyorsun."

Söyleyecek sözüm yok.

"Bu hayatın doğal bir parçası, *nieta*. Bunda utanılacak bir şey yok."

O sırada Ben içeri girince Abuela dikkatini ona çevirir. "Ben de tam Sera'ya evlenmeden önce ilişkiye girmenizi desteklediğimi söylüyordum."

"Ah... teşekkür ederim?" demeden önce bakışları gergin bir şekilde onunla benim aramda gidip geliyor.

Abuela ona doğru yürür, parmak uçlarında durur ve "Aileye hoş geldin Ben" demeden önce onu yanağından öper. Sonra da koridorda yürüyerek Abuelo'ya katılıyor.

Bu dünyada Ben'le aramızı tekrar nasıl normale döndürebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Kelimenin tam anlamıyla adamın kemiklerini kırmakla kalmadım, büyükannem yakında nişanlanacağımızı ima etti.

Ben, "Sanırım bugün Uzay Merkezi'nden ayrıldıktan sonra gidip yüzük seçmeliyiz" diyor.

Ne?!?

Gözleri neşeyle parıldıyor ve ekliyor: "Sanırım bu sabahki sahne senin evlenme teklif etme tarzındı?" Bir an ciddi bir ifadeyle bana bakıyor, sonra da gülerek beni rahatlatıyor.

"Oh, ha ha!" Tezgâhtan bir avuç peçete alıp ona fırlatıyorum. "Bu sabah hayatım boyunca yaşadığım en utanç verici anlardan biriydi."

Yüz hatlarını abartılı bir kaş çatmaya zorluyor. "Bu çok kötü oldu. Ben de bunun benim için önemli bir nokta olduğunu söyleyecektim." Yerdeki peçeteleri topluyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

Arabanın anahtarlarını önüne bıraktım. "Büyükannemle büyükbabamın arabasını alırız diye düşündüm. Böylece bugün araba kullanmayacaklar."

"Kahvaltıyı orada yapmanın bir sakıncası var mı? Ana gemide olabildiğince fazla zaman geçirmek istiyorum."

Ona gülümseyerek, "Şekerci dükkanına girmiş küçük bir çocuk gibisin, ha?" dedim.

"Bu benim her şeyim" diyor, sesi en sevdiği rock yıldızından bahseden genç bir kız gibi çıkıyor.

Cape Canaveral'a giderken pek konuşmuyoruz, ama bu sabah kendimi ona attıktan sonra beklediğiniz gibi garip bir sessizlik değil. Bunun yerine, birlikte olmanın tadını çıkarıyormuşuz gibi hoş bir sessizlik.

Park ettikten sonra ana girişe doğru yürüyoruz. Buraya gelirken çocukken yaşadığım heyecanın aynısını yaşıyorum. "Keşfet" yazan dev harflerin altında yürürken, geçmiş roket gemilerinin bir dizisi

hemen ötesindeki roket bahçesi varlığını yıldızlara dair öyle bir umut ve heyecanla dolduruyor ki, buna zar zor dayanabiliyorum.

Ben, bankonun arkasındaki kadına isimlerimizi verdiğinde, kadın bilgisayarında bir şeyler yazıp "Ah, evet, Dr. Williams, birkaç dakika içinde sizi karşılamaya biri gelecek" diyor.

Onu kolundan dürtüyorum ve "Burada VIP'sin, değil mi? Ne kadar havalı değil mi?"

"Bunun benden çok *Wake Up America!* ile ilgisi olduğuna eminim."

Sonra ikimiz de bir ses duyduk, "Benjamin Williams, yaşadığım ve nefes aldığım gibi!"

Hoş görünümlü bir adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize yaklaşıyor. Tam ona el sallamak üzereydim ki Ben içinden mırıldandı: "Onun dışında herkes..."

"Arkadaşın mı?" diye
sordum. "Yakın bile
değil."

YİRMİ SEKİZ

Ben

Bu mükemmel. Patrick Ennis, Obi Wan'ımın Darth Maul'u, burada. Onunla birlikte MIT'ye gittik ve her zaman sınıf birinciliği için mücadele ettik. Bu adama karşı öyle büyük bir nefret besliyorum ki, MIT yıllığı editörüne Patrick'in resminin altına sadece adının baş harfini yazması için yüz dolar ödedim, böylece "P. Ennis" yazıldı. Çocukça biliyorum, ama çıkmaya çalıştığım bir kıza sadece bir testisim olduğunu ve bunun erkek gibi davranmamı engellediğini söylemişti, yani...

Her neyse, üç yıl önce ikimiz de Kennedy'de baş araştırmacı pozisyonu için yarışıyorduk ve ne yazık ki o gün şeytan kazandı. Buradayken ondan uzak durmayı *gerçekten* umuyordum çünkü onun hayatının benimkinden ne kadar daha iyi olduğuna dair bir başka "dostça" sohbete daha katlanamam. Astrofizik forumlarının her yerinde "Florida'daki Yıldız Hayatı" hakkında konuşup duruyor.

"Patrick," diyorum hızlıca başımı sallayarak. "Seni gördüğüme sevindim." Bilgin olsun, bunu "Yaşasın, sıcak şekerlemeli dondurmamda ciğer ve soğan var" derken kullandığım tonda söylüyorum. Ona nasıl olduğunu sormuyorum çünkü gerçekten umurumda değil ve ayrıca ona böhürlenme fırsatı vermek de istemiyorum.

"Sen de," diye cevap veriyor. "Görüyorum ki seni sabah televizyonunda bir köpek ve midilli şovuna çıkarmışlar." En iyi şaka buymuş gibi kahkahayı patlatır.

hayatında duymadığı bir şey. Ama sanırım bir bakıma öyle. Beni muzlu pantolonumla gördüğünü fark ettiğimde yüzüm ısınıyor. *Tanrım, beni hemen öldür. Ciddiyim. Hemen. Şimdi.*

"Sadece NASA'nın kamuoyu nezdindeki itibarını artırmak için üzerime düşeni yapıyorum."

"Bundan emin misiniz, Dr. Banana Pants?" diye soruyor, sonra da dalga geçtiğini anlatmak istercesine koluna bir tokat atıyor.

Bu adamın yanında bir saniye daha durursam kendimi kaybedebilir ve boynuna karate bıçağı saplayabilirim. "Her neyse, kaçmamız gerekiyor ama sen... tam olarak hatırladığım gibisin," diyorum ona donuk bir ifadeyle.

Onu başından savma çabamı görmezden gelerek, "Senin çirkin suratını burada, Kennedy'de göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ne yani, tatilde misin de gezmeye geldin?" Ben onun yavaş ve acılı parçalanışını düşünürken o kendi şakasına gülüyor.

"TRAPPIST-1 Konferansı için buradayım."

Zaten o kadar sıkılmış ki bana bakmıyor bile. Onun yerine, Serafina'yı sanki dondurulmuş somon balığıymış ve kendisi de Bay Spock'mış (televizyon karakteri değil, benim kedim) gibi süzüyor. "Güzel," diye cevap veriyor, daha az umursamadığı belli olsa da. "Bu sevgili yardımcı sunucunuz Serafina Lopez olmalı."

Serafina'nın elini tutuyor ve Rico Suave gibi parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor. Serafina tiksinti dolu bir bakışla elini çeker. Ona şöyle der: "Oh, televizyonda olduğun kadar gerçekte de alıngansın. Bu hoşuma gitti."

Ben onu yere yatırıp kafasını duvara vuramadan Serafina kolunu benimkine doladı ve "Benim Benny'm de öyle" dedi.

Yüzü düşüyor ve aramızda bir ileri bir geri işaret ediyor. "*Onunla birlikte olduğuna* inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığınız umurumda değil," diyor. "Her sabah bu damızlık kekin yanında uyandığım sürece, gerçekten önemli olan tek şey bu." Bana bakıyor ve ona dönmeden önce gözlerini kırıştırıyor. "Ona doyamıyorum. Aslında dün gece yatak odasına bile giremedik, değil mi şeker dudaklar?"

Bunun için onu öpebilirdim. Bunun yerine, dikkatimi Patrick'e çevirmeden önce ona gülümsüyorum. "Bu doğru. Geceyi süitimizdeki oturma odasının zemininde geçirdik."

"İğrenç," diyor ama ifadesinden kıskançlıkla dolu olduğunu anlayabiliyorum. Serafina, "Onu istediğimde, hemen o anda ona sahip olmalıyım."

Nerede olduğumuzun bir önemi yok."

Patrick kesinlikle mide bulandırıcı görünüyor ve Serafina "Bugün ofisinizi kullanmamızın bir sakıncası yoktur herhalde?" diye eklediğinde yüksek sesle gülmek için kendimi zor tutuyorum. Ben'in konferansa ara verme ihtimaline karşı?"

"Ben... hayır... ew... yapamazsın... Ofisimde bu tür şeylere izin vermiyorum." Patrick ekliyor, "Ofisimde seks yok. Yani, ofisimde seks yapabilecek tek kişi benim. Yalnız ben." Tam bunu söylediği sırada boyunlarında NASA kordonları olan iki kadın yanlarından geçiyor. İkisi de kıkırdamaya başlıyor ve Patrick kıpkırmızı oluyor.

"Bir partnerle çok daha eğlenceli oluyor," diyorum ona.

"Çok daha eğlenceli," diyor Serafina, başını omzuma yaslayarak. "Her neyse, açlıktan ölüyorum bebeğim ve işe gitmeden önce bana kahvaltı sözü vermiştin."

"Doğru," diyorum ona. "Sonrası için enerjisini yenilemesi gerekiyor. Görüşürüz, Pat. İyi günler."

Bununla birlikte Serafina'nın elini tutuyorum ve kafeteryaya doğru ilerlemeye başlıyoruz, ikimiz de duyma mesafesinden çıkana kadar gülmek için umutsuzca çabalıyoruz. Onun elini tutmak bana soğuk bir kış gününde sıcak kakao içmek gibi sıcak bir his veriyor. Tanrım, başım belada.

Köşeyi döndüğümüzde, bırakmam gerektiği halde onu bırakmıyorum. "Bunun için teşekkür ederim," diyorum ona kısık bir sesle.

Serafina bana sırtlıyor. "Bir şey değil. O adamın bir ya da altı basamak aşağı indirilmesi gerekiyordu."

"Bunu hızlı ve etkili bir şekilde başardınız."

"Bu Terazî usulüdür." Bana doğru bir adım atıyor ve bir an için Orbit Kafe'nin önünde öpüşeceğimizi sanıyorum ama bir aile dışarı çıkıyor ve neredeyse bizi eziyor. Tam bir oyunbozan.

Elimi Serafina'nın sırtına koyarak onu restorana götürüyorum. Çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmekten oluşan hızlı bir kahvaltının tadını çıkarırken, Patrick'e yapışırken yaşadığımız eğlenceyi yeniden konuşuyoruz.

Tostunun üzerine biraz çilekli jöle sürerken, "Sence binadaki herkesin onun ofisinde kendisiyle seks yaptığını öğrenmesi ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Umarım öğle yemeğine kadar," diyorum ona sırtarak.

"Parmaklar çapraz." Tostundan bir ısırık alıyor.

"Bütün gün burada ne yapacaksın?" Ona soruyorum.

"Film ekibiyle birlikte dolaşacağım ve astronomi ile astroloji arasındaki ilk bağlantılar hakkında konuşacağım," diyor, yüzü endişeye dönüşüyor.

Benden alaycı bir yorum beklediğinden eminim ama şu anda onu karanlık taraftan uzaklaştırmaya çalışmak gibi bir niyetim yok. "Bu izleyiciler için gerçekten büyüleyici olacak."

"Kaçık olanları kastediyorsun, değil mi?"

"Hayır, millet. Eminim astrolojik bağlantılar hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsunuzdur," diyorum. "Keşke kendi işimi bırakıp seninle dolaşabilseydim." Garip ama bu doğru.

"Gerçekten mi?" Serafina bana şüpheci bir bakış atarak soruyor.

"Gerçekten mi?" Evet, kötü durumdayım çünkü bu şimdiye kadar söylediğim en mantıksız şey.

"Bunun sabah erken saatte uyandırılmamızla bir ilgisi var mı?"

"Bu çok hoş *olsa* da, aslında söyleyeceklerinle ilgileniyorum." Sırtarak ekliyorum, "Ama... bu sabahki... faaliyetler meseleleri incitmedi."

Serafina bana gülümsüyor ve biraz kızarıyor, sonra dikkatini tekrar toplamaya çalışır gibi başını hafifçe sallıyor. "Tamam, film ekibi her an gelebilir, o yüzden onları karşılamak için ön tarafa gitsem iyi olacak."

"Doğru, evet," diyorum ona, gözümü kaçıramadan. "Buraya gelme sebebim olan şeye de gitmeliyim..." Yine ne var? Tamamen boşluğa düştüm.

"TRAPPIST-1 Konferansı mı?"

"İşte o."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve ben tepsilerimizi çöpe götürüyorum. Her şeyi boşalttıktan sonra dışarı çıkıyoruz ve birbirimize dönüyoruz. Nerede olduğumu ve birbirimiz için gerçekte kim olduğumuzu tamamen unutuyorum ve kendimi yakalamadan önce neredeyse dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Sera alt dudağını ısıırıyor. "İşin bittiğinde bana mesaj at, nerede buluşacağımızı kararlaştıralım."

Sessizce başımı sallıyorum. Onu öpmek istiyorum. Hem de çok. Ama şimdi ne yeri ne de zamanı. Uzaklaşmasını izlerken ona "İyi günler," diyorum.

Birdenbire, Florida'dan ayrılmadan önce bu kadını doğru dürüst öpeceğime dair en ufak bir şüphem kalmadı.

YİRMİ DOKUZ

Serafina

Sabahı ve öğleden sonrasının ilk bölümünü yerel bir kanaldan ödünç aldığım bir yapımcı ve kameramanla geçiriyorum. Farklı burçları yöneten gezegenlerden ve bunların gökyüzündeki konumlarının burçlarda doğan insanların kişilik özelliklerini nasıl etkilediğinden bahsediyorum. Zodyak ile bağlantı kurmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu paylaşıyorum çünkü bu sadece kendinizi anlamınıza yardımcı olmakla kalmıyor, bir insan olarak büyümenize de yardımcı oluyor. Öğleden sonra ikiye kadar Ben'den haber yok.

DrBananaPants: Hey, bitiriyorum. Benimle Saturn V roketinin yanında buluşsanız ve ben de izleyicilerimize bu kadar büyük bir roketi uzaya nasıl fırlatabileceğimizin ayrıntılarını anlatsam nasıl olur?

LibraGrl: Kulağa harika geliyor, orada buluşuruz.

Şortlu ve at kuyruklu yapımcı Drake'e planın ne olduğunu söylüyorum ama heyecanlı görünmek yerine, "Esneme. Kimse sabah televizyonunu bir konferans dinlemek için açmaz."

Bir an etrafına bakınıyor ve gözleri ailelerin uzay kıyafetleri giyip yeşil ekran karşısında fotoğraf çektiği alana takılıyor. "Bu!" diyor, "Seyirciler için eğlenceli olacak."

Haksız değil. Bunu daha önce de yapmıştım ve çok eğlenceliydi. Yeşil ekran görüntüsü uzay fonuna aktarılıyor. Bir sahnede sizi mekikte gösterecekler; bir diğesinde Amerikan bayrağıyla ayda duracaksınız ve hatta uzayda yüzdüğünüz bir sahne bile eklediler.

Ama zavallı Ben hayal kırıklığına uğrayacak. "Drake, sadece jet itiş gücüyle ilgili bölümü çeksen ve ne kullanacağına Waltraut karar verse nasıl olur?"

"Film israfı gibi bir şey."

"Denemeden nasıl bilebilirsin ki?"

Bu işe yaramış gibi görünüyor çünkü bana evet anlamında bir omuz silkme hareketi yapıyor. Birkaç dakika sonra Ben ortaya çıktı ve çok güzel görünüyordu. Gözleri öyle parlıyor ki NASA'da değil de Disneyland'de olduğunu sanırsınız. Yine de sanırım onun için burası herhangi bir lunaparktan daha iyi. "Selam," diyor elini yapımcı ve kameramana doğru uzatarak. "Ben Ben."

"Drake," diyor yapımcı kameramana doğru işaret etmeden önce. "O Tizz, ama bunu bilmene gerek yok. Sadece kameraya bak ve onunla annenmiş gibi konuş."

"Tamam o zaman," diyor Ben Saturn V roketinin altına yerleşirken. "Biraz etki kuvvetine karşı tepki kuvveti hakkında konuşacağım ve sonra belki balistik eğrilere girerim."

"Otuz saniyenin altında yapabilir misin?" Drake soruyor. "Çünkü daha uzun sürerse insanların kanalı değiştireceğini garanti edebilirim."

"Hayır, bu karmaşık bir konu ve insanlara düzgün bir şekilde anlatmak için en az birkaç dakikaya ihtiyacınız var."

"O zaman yolumuza devam edelim, tamam mı Beck?"

"Ben, *Wake Up America!* programında bulunmamın tüm amacının Amerikan halkını uzay yolculuğu konusunda heyecanlandırmak olduğunu düşünmüştüm."

Ahh. Zavallı Ben hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Uzay yolculuğu konusunda onları neyin heyecanlandıracağını biliyor musunuz?" Drake sorar. Ben'in gözleri parlar. "Newton'un üç hareket yasası mı?"

"Hayır," diyor Drake, sanki Abuelo banyodayken içeri girmiş gibi burnunu kırıstırarak. "Seni ve Serafina'yı astronot gibi giyinmiş görmek. İkinizi uzayda hayal edebilirlerse, kendilerini de hayal etmeye başlayabilirler. NASA'ya ilgiyi artırmanın yolu budur."

"Giyinme oyunu oynamamızı mı istiyorsun?"

"Bir hundo p, dostum. Gitmenin yolu bu."

Ben bana bakıyor ve fısıldıyor, "Bu ne anlama geliyor?" "Yüzde yüz," diye fısıldıyorum.

"Giyinip süslenmek mi? O çocuklar için."

Elini tutuyorum ve onu devasa binanın diğer tarafına doğru çekiyorum.

"Hadi, eğleneceğiz, söz veriyorum!"

Drake diyor ki, "Bekle. Tizz, onlar oraya yürürken filmi sar. NASA'da olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu gerçekten hissedelim."

"İnsanlar buraya öğrenmek için geliyor," diyor Ben ona bir öğretmen edasıyla.

"Yanlış," diyor Drake. "İnsanlar buraya hayal etmeye geliyor. Bu merak duygusunu beslemelisin, dostum."

Ben ona karşı çıkamadan, çünkü inanın bana, yüzündeki ifadeden gürlmeye hazır olduğu anlaşılıyor, elini hafifçe çekiştiriyorum ve fotoğraf alanına doğru ilerliyorum. "Hadi, Dr. Muz Pantolon," diye takılıyorum ona. "Amerikan halkına ne kadar iyi bir sporcu olduğunuzu gösterelim." Çekingen görünse de yolu göstermeme izin veriyor.

Gideceğimiz yere vardığımızda Drake oradaki görevlilerle konuşuyor ve bizi sıranın önüne geçiriyor. Aralarından seçim yapabileceğimiz kostümlü uzay giysilerinin bulunduğu bir alana yönlendiriliyoruz. Ben tamamen dehşete düşmüş görünüyor. "Bunları giyemeyiz. Bunları kaç kişinin giydiğini biliyor musun?" Sonra yardımcısına baktı ve "Bunları ne sıklıkla temizliyorsunuz?" diye sordu.

Çocuk omuzlarını silkiyor. "Anladım. Ama hiç kirlenmiyorlar ki. İnsanlar içinde sadece birkaç dakika kalıyor."

Çoktan bir tulum seçtim ve kıyafetlerimin üzerine giyiyorum. "Hadi, Ben; eğlenceli olacak."

"Ama mokasen ayakkabı giyiyorum. Hiçbir astronot mokasen ayakkabı giymez."

"Sandalet giyiyorum," dedim ona. "Otantik görünmek konusunda endişeleniyorsan, benden ışık yılı ileride olacaksın."

"Uzayda sandalet giyemezsin," diye bağılıyor resmen. Bu arada kameraya bakıyorum ve Tizz'in tüm bunları filme aldığını görüyorum. Ben'i dürtüyorum ve kamerayı gösterip el sallıyorum. "Bunu hayranların için yap, Ben."

Gülümsemeye zorlayıp "Tamam... Önümüzde eğlenceli zamanlar var" demeden önce nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Beyaz uzay giysisini giyerken gerçekten acı çekiyor gibi görünüyor. Yardımcı bizi yeşil ekrana götürüyor ve şöyle diyor: "İlk çekimde uzanmanızı ve birbirinizin elini tutmanızı isteyeceğiz. Bu sizin mekikten atlama resminiz olacak."

"Aslında kimse uzay mekiğinden atlamaz," diyor Ben çocuğa. "Önce gemiye bağlı bir halata bağlanırsınız ve sonra yavaşça uzaya adım atarsınız. Atlamak diye bir şey yok."

"Dostum, her neyse." Çocuk belli ki bu bilgiden etkilenmemiş.

Ben ve ben bize emredilen pozisyonu alıyoruz, bu sırada yardımcı sunucum şikayet ediyor, "Uzay kasklarımız bile yok. Uzayın derinliklerine maruz kalırsak saniyeler içinde ölürüz."

Fotoğrafımız çekilmeden önce çocuk "Bir, iki, üç..." diye bağılıyor. Bir sonraki çekim için bize güneş gözlüğü veriliyor ve kol kola durmamız söyleniyor. "Bu senin ay fotoğrafın."

Drake sesleniyor, "Durun! Serafina'yı ay boyunca taşırken çekilmiş bir fotoğrafın olsa eğlenceli olmaz mıydı?"

"Bu neden eğlenceli olsun ki?" Ben soruyor. "Sadece deneyelim."

Ben beni kucağına aldı ve sanki plütonyum bombasıymışım gibi tuttu. Drake'in Ben'in gevşemesini sağlamaya çalıştığını biliyorum, böylece gerçekten eğleniyormuşuz ve aslında bir mikrop fobisi kongresinin ev sahipleri değilmişiz gibi görünüyoruz.

"Ben," diye eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Evet..." korkudan felç olmuş gibi görünüyor.

"Bu sabah otel odamızı hatırlıyor musun?"

Gözleri donuklaşıyor ve belli belirsiz başını sallıyor.

"Boynunu nasıl dişlediğimi hatırlıyor musun?"

Yutkunduğunu duydum.

"Bunu hemen şimdi yapmak istiyorum. Aslında, o uzay giysisinin içinde o kadar seksisin ki, onu hemen üzerinden çıkarmak ve kaldığımız yerden devam etmek istiyorum."

Bir süre sonra artık o n u yaptığımız şeyden uzaklaştırarak rahatlatmaya çalışmıyorum. Ciddiyim.

"Serafına..." Ben yüzünü benimkine yaklaştırırken homurdanıyor.

"Evet?"

Kelimelerle cevap vermiyor. Onun yerine, uzayın derinliklerindeki tek oksijen kaynağına bağlanır gibi beni öpüyor. Beden ve ruh olarak kaynaştık ve bu şimdiye kadarki en inanılmaz harika duygu. Ben sanki benim için yaratılmış gibi öpüyor. Dilinin ucunun dudaklarımı ayırdığını hissettiğimde, ona tamamen açılıyorum. Ne kadar öpüştüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok. Bir dakika mı? Beş dakika mı? Üç saat mi?

Tek bildiğim, bir erkeği öperken hiç bu kadar tahrik olmadığım. Ben'e o kadar odaklanmış durumdayım ki ne yapıyor olmamız gerektiğini unutuyorum. Drake'in "Bitti!" diye seslendiğini duyana kadar ilk öpüşmemizin ulusal televizyon için filme alındığını fark etmiyorum.

Ben beni yere bıraktı, benim hissettiğim kadar şok olmuş görünüyordu. O öpücük tüm gezegeni ekseninden fırlatacak kadar güçlüydü. İşte o zaman onları fark ettim. Sabırla sırada bekleyen aileler, üzerlerini örten anne ve babalar.

küçük çocuklarının gözlerine bakarken, kendileri de ters ters bakıp başlarını sallıyorlar.

"Tanrım," diye mırıldandı Ben. "Bunun için üzgünüm, millet. Bir uzay filmi için.

Artık çocuklarınızın gözlerini açabilirsiniz."

"Evet," diyorum kalabalığa tiz bir sesle. "Hepsi tamam."

"Şimdilik," diyor Ben, bana seksi bir sırıtış atarak.

OTUZ

Ben

Saat 17:00 ve Şu anda Maria ve Lorenzo ile birlikte acı verici bir Şekilde erken bir akşam yemeği için The Fondue Factory'deyiz. Otele döner dönmez arabanın arka koltuğuna atladılar ve bana adresi verdiler. Serafina'nın büyükanne ve büyükbabasıyla yalnız kalmasına izin vermek adına bundan kurtulmaya çalıŐtım. Ama burada oturmuş, peynir fondüsünün bunaltıcı ilk yemeğini yiyordum. Cidden, hava doksan beş dereceyken kim fondü yer ki? Ayrıca, bunun yankıları hakkında endişelenen tek kişi ben miyim?

Serafina ve büyükannesi, söylediklerinden bir çeşit hipofiz sorunu olduğunu anladığım erkek kardeŐi Zay hakkında uzun bir sohbete dalmışlar. Görünüşe göre otuz iki yaşında ilk kız arkadaşını bulmuş. Ve ikisi de onun için çok heyecanlanmış. *Ama burada daha acil meseleler var hanımlar.* Kaşık kaşık sıcak peynir yiyen laktoz intoleransı olan yaşlı bir adamımız var. Sürekli daha fazlası için geri dönüyor. Peynire batırılmış domuz pastırması, elma dilimleri, ekmek küpleri, eri domatesler. Lorenzo bunları dünyanın son termit kolonisini bulmuş bir karıncayiyen gibi emiyor.

Serafina ve ben bu gece arabada uyumak zorunda kalacağız. Aslında, tahmin ediyorum ki oteldeki misafirlerin çoğu

Bu yemek bağırsaklarına ulaştıktan sonra temizlenecek.

"Pastırmayı henüz denemedin Ben," diyor Maria, tabağıma bir parça atarken. "Çok güzel."

"Teşekkürler," diye başımı sallıyorum. Bıçağı saplayıp ortak tencereye daldırıyorum, sonra dudaklarımı haşlayıp "Mmm... çok lezzetli" diyorum.

Bana memnun bir şekilde başını sallıyor. "Yani, ikinizin bir sorunu var. Aşkınızı ifade etmek istiyorsunuz ama oturma odasında yerde uyurken bunu yapamıyorsunuz. Yani, bu sırtlarınıza ne yapacak?"

"O sadece bir rüyaydı, Abuela," diyor Serafina uyarıcı bir tonda.

"Ama hayaller gerçek olabilir. İşte bu yüzden Renzo'nun ve benim mutlu evliliğimizin sırrını paylaşarak size yardımcı olacağım. Zaten altmış bir yıldır birlikteyiz," diyor bana.

"Altmış bir mi?" Bu insanlar kaç yaşında?

Maria bir zihin okuyucu olmalı çünkü "*O kadar da* yaşlı değiliz. On beş yaşında çıkmaya başladık ve on yedi yaşında evlendik." Tabağıma birkaç parça daha domuz pastırması ve biraz ekmek koyuyor ve yemem için eliyle işaret ediyor. "Evlilik kolay değildir, özellikle de başlangıçta. Bazen Renzo evden çıktığında, ona bir otobüs çarpmasını ve ŞAK! Bitti."

Lorenzo diyor ki, "Bu doğru. Sabahları kapıdan çıkarken bana bunu söylerdi. 'Umarım sana otobüs çarpar' diye bağırırdı."

İkisi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor ve olduklarından şüphelenmeye başladığım çılgın insanlar gibi gülüyorlar. Ama sonra Renzo uzanıp elini Maria'nın elinin üstüne koyuyor ve sıkıyor. "Dios mio, seni seviyorum. Barışmak için çok iyi zaman geçirdik, değil mi?"

Maria kıkırdar. "Sana bir piyanonun üzerine düşmesini umduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Serafina ve ben bakarken deli gibi gülüyorlar. Maria'nın kana susamışlığının keyifli anısını paylaşmayı bitirdiklerinde, ciddi bir ifadeyle bize geri dönüyor. "Duygularımız hakkında açıkça konuşmayı öğrendik.

Onun hatalarını kabul ettim ve ölmesini dilemekten vazgeçtim," diyor Maria bilgece. "Çiftler hiçbir zaman her konuda aynı fikirde olmayacaklar. İkinizi televizyonda izlerken Ben'in astroloji konusunda ne kadar dar görüşlü olduğunu öğrendim, sanırım hayaletler ve din konusunda da öyle."

Serafina başını sallayarak büyükannesinin şüphelerini doğruluyor. Bunun için teşekkürler. Haklı olsa bile. "Mantıklı terimini dar görüşlü terimine tercih ederim," diyorum ona.

"Farklı kelime, aynı şey," diyor Maria bana. "Zihninizi torunumun inançlarına açmanız gerekiyor. Bu onunla aynı fikirde olman gerektiği anlamına gelmiyor; sadece onu susturmadan dinlemeye istekli olmalısın. İkiniz de insanlara yardım etmek istiyorsunuz - sen Ben, uzay konusunda ve Serafina'm da insanların bu gezegende daha iyi bir yaşam sürmelerine yardım etmek istiyor. İşinin bu kısmına odaklanırsanız iyi olacaksınız. Fikirleri biraz uçuk olsa da kalbi doğru yerde."

Ben sırtıırken Serafina yüzünü buruşturuyor. "Hey, Büyükanne, astroloji dışarıda değil, üzerinde çalışıldı-"

Maria elini kaldırarak torununun yaklaşan nutkunu susturur. "Bana zaten söyledin, *corazoncita*. Senin sorununun bir parçası da bu. Dünyayı her konuda haklı olduğuna ikna etmen gerektiğini düşünüyorsun ama değilsin. Her şeyi bilmiyorsun. Kimse bilemez."

Söyle ona, Maria.

"Sen de öyle Ben. Kimse tüm cevaplara sahip değil, bu yüzden gerçeklere odaklanmak ve birbirinize asla kanıtlamayacağınız şeyler için kavga etmek yerine, *niyetlere* odaklanın. İkiniz de insanlara yardım etmek istiyorsunuz ama bunu farklı şekillerde yapıyorsunuz. Birbirinizin *nedenlerine* saygı gösterin ve eğer 'nasıl' konusunda anlaşılamıyorsanız, bu konuyu kendi haline bırakın."

Sanki randevu öncesi fondü danışmanlığı falan yapıyoruz.

Lorenzo bir geçirti çıkarır ve karnını ovuşturur. "Biraz abartmış olabilirim." Keşke biri bunu tahmin edebilseydi...

Akşamın geç saatleri, ama Serafina ve ben yatmak yerine balkonda battaniye ve yastıklarla birbirine itilmiş iki şezlonga uzanıyoruz. Buranın daha güvenli olacağına karar verdik çünkü Lorenzo'nun peynir bağımlılığı geri döndüğümüzde onu çok kötü etkiledi. İçeride ışıklar kapalı, bu yüzden Serafina'nın büyükanne ve büyükbabasının çoktan yattığından eminim. Benim alıngan Terazî'm bu gece burada uyumamızı önerdi. Bu kadar spontane olmasına bayılıyorum. Her şey gibi seksi ve harika öpüşmesinden bahsetmiyorum bile. Fotoğraf çekiminde ya da bu sabah erken saatlerde kaldığımız yerden devam etmeyi gerçekten çok istiyorum ama Maria'nın aşk hakkındaki dersinden sonra her şey çok ciddi geliyor ve tüm farklılıklarımız zihnimin önünde pekişiyor.

Okyanustan ılık bir esinti esiyor ve otel arazisinden gelen çok sayıda ışık olmasına rağmen, suyun üzerindeki bazı yıldızları seçebiliyoruz. "Bunu neden dün gece yapmadık?" Ona soruyorum.

"Sanırım bunu hiç düşünmemiştik. Ama şimdi buradayız, acı verecek kadar açık görünüyor, değil mi?"

"Bazen en bariz şeyleri gözden kaçırmak en kolaydır," diyorum ona. "Nedenmiş o?" Serafina başını bana doğru eğerek soruyor.

"İnsanlar tuhaftır. Çoğu zaman pek bir anlam ifade etmiyoruz," diyorum. "Ama büyükanne ve büyükbabanız her şeyi çözmüş gibi görünüyor. Kendilerini fazla ciddiye almıyorlar ve çoğu ilişkiyi bitirebilecek şeylere gülebiliyorlar."

Serafina kıkırdar. "Yapabilirler. Ben uzun bir mutlu evliler soyundan geliyorum ve şimdi bu konuşmanın Abuela'nın *büyükannesinden* aldığı bir konuşma olup olmadığını merak ediyorum."

"Olabilir," diyorum, tamamen zıt bir aileden geldiğimi düşünerek. "Keşke biri annemle babama nasıl mutlu olunacağını gösterseydi," diyorum hiç düşünmeden. "Gerçi babam söz konusu olduğunda hiçbir tavsiyenin işe yarayacağını sanmıyorum."

"Onu hatırlıyor musun?"

"Birazcık. Bir keresinde onunla arka bahçede top oynadığımızı hatırlıyorum." "Kulağa hoş geliyor."

İçimi çekiyorum ve ruhumu boşaltırken göz temasından kaçınmak için gece gökyüzüne bakıyorum. "Pek sayılmaz. Bu işte iyi değildim ve o da pek sabırlı sayılmazdı."

Serafina uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bu kadar kötü bir baban olduğu için üzgünüm."

"Ben de öyle. Ama annem harika biri ve onun yokluğunu fazlasıyla telafi etti." Serafina'ya küçük bir gülümseme sunuyorum. "Annem için her şeyi yaparım," diyorum ona, annemin flört uygulaması yayınlandığında onu denemek istediğini ve erkeklerle olan sorunlu geçmişini düşününce bunu yapmasını ne kadar istemediğimi düşünüyorum. Ama bunu Serafina'ya söylersem benden nefret eder. Bu da ona uygulamanın fiyasko olduğunu kanıtlamak için nasıl kaydolduğumu anlatamayacağım anlamına geliyor.

Seçeneklerimi düşünürken bir an için alt dudakımı çiğniyorum. Aklıma Gwen geliyor ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Manhattan'da, çıktığımızı düşünen mükemmel bir kadını var. Ve ben burada olmam gereken en son kişiye aşık oluyorum. Ama bu oluyor, istesem de istemesem de.

New York'a döner dönmez hesabımı iptal etmek zorunda kalacağım ve Gwen'e nişan partisine onunla gidemeyeceğimi söyleyeceğim. Bu ne ona ne de Serafina'ya haksızlık olur.

Serafina nazik bir ses tonuyla "Çok uzakta görünüyorsun," diyor. Bana doğru eğiliyor, sonra bir eliyle yüzümü kendi yüzüne çeviriyor ve bana yumuşak, yavaş bir öpücük veriyor. Birdenbire tüm planlarımı ve endişelerimi unutuyorum ve kendimi bu ana, şu anda onunla birlikte kaybolmaya bırakıyorum.

OTUZ BİR

Serafina

Büyükannemin bana ve Ben'e açık fikirli olmamız konusunda verdiği öğütler onun tarafından çok iyi karşılanmış görünüyor. Abuela'nın konuşmasından beri uygulamamı bir kez bile kötülemedi. Hatta bana bazı sorular sordu ve cevapları yüzünde acı dolu bir ifade olmadan dinledi.

Neredeyse bütün gece balkonda oturduk, birbirimizi öpüp kokladık ve çocukluklarımızdan rüyalarımıza ve en sevdiğimiz mısır gevreklerine kadar her şeyi konuştuk. Ben açıkçası bir Fruit Loops kızıyım ve Ben her sabah çelik kesilmiş yulaf yiyor ama bir kase Frosted Flakes olmasını diliyor çünkü *onlar ggrrrrreeeattt*. Eğlenceli bir tarafı var. İyi saklıyor ama orada.

New York'a dönüş uçuşumuz çok keyifliydi. El ele tutuştuk, öpüştük ve konuşmaya devam ettik. Beni en iyi arkadaşlarımdan daha iyi tanıyormuş gibi hissediyorum. Büyük şeyler, küçük şeyler, hepsini paylaştık. Örneğin, bana kedisi Bay Spock'tan bahsetti (ne kadar sevimli bir ineklik değil mi?) ve ben de ona sirk fıstığı sevgimden bahsettim - gerçek fıstık değil, lastikli, turuncu şeker versiyonu. Çok güzel.

Wake Up America'da bu hafta sabah bölümümüzü atladık! çünkü Florida'daydık, bu yüzden tüm ülkeden önce bir ertelememiz var

dudak kilitlememize tanıklık ediyor. Waltraut'a o kısmı gösterip gösteremeyeceğini sormak için mesaj attım ama kaçamak bir yanıt verdi. Kesinlikle anlıyorum. Yani, kanala verdiğimiz şey reyting açısından altın değerindeydi, özellikle de şimdiye kadar Ben ve ben yayındayken kavga etmekten başka bir şey yapmadığımız için. İlişkımız çok yeni olduğu için, kalıcı olup olmadığımızı öğrenmeden tüm ülkeye açılmak istemiyorum.

Ben bu akşam geliyor, bu da bana dairemi onun gözünden görmem için koca bir gün veriyor. Biraz gerginim. Aşırı doldurulmuş mobilyalarım ve eklektik biblolarım mükemmel olmadığından değil; öyleler. Sadece Ben'in dairesinin steril ve hayal gücünden yoksun olduğunu hayal ediyorum. Bu da Kızılderili rüya yakalayıcılarımdan oluşan geniş ürün yelpazemi ya da dekoratif nargile koleksiyonumu takdir etmeyeceğine inanmama neden oluyor. Hatta kısa bir süre banyo kapısı yerine kullandığım boncuklu kristal perdeyi indirmeyi bile düşündüm.

Ön kapım büyük bir gürültüyle açılıyor ve Charley sanki ben bir boğa güreşçisiymişim ve o da savaşıma hazırmış gibi üzerime atılıyor. "Evdesin! Bana her şeyi anlat!"

"Ne bilmek istersiniz? NASA gerçekten harikaydı, hatta emekli bir uzay mekiğinin içine bile girebildim."

"Kimin umurunda? Ben'le aranız nasıldı?"

Yaşından büyük olsa da genç arkadaşım henüz on beş yaşında, bu yüzden fazla detaya girmeyeceğim. Cevap veriyorum, "Beni ulusal televizyonda öptü. Muhtemelen Pazartesi günü yayınlanır."

"Ne!?" Yanımdaki kanepeye uzandı. "*Seni öptü* mü yoksa sadece öptü mü?"

"Farkı ne?" Farkı bildiğimden oldukça eminim, ama dediğim gibi, hiçbir şey için gönüllü olmayacağım.

Charley ayaklarını sehpa vuruyor ve alay ediyor. "Elini mi öptü yoksa ağzını mı?"

Ağzımı işaret ediyorum ve zıplayıp etrafta dans etmeye başladığında gülüyorum. "Aman Tanrım, çıkıyor musunuz? Aşık mısın? Ne?"

"Sanırım çıkıyoruz," diyorum ona. "Açıkçası, yeni çıkmaya başladığımız için birbirimize aşık değiliz..."

Elini kaldırdı. "Dur. Ben ilk görüşte aşka inanan biriyim. Romantik komediler benim hayatım. Daha ilk randevuma bile çıkmadan anlık aşk büyüsünü küçümsemene izin vermeyeceğim."

Kahkahalarımı tutamıyorum. "Anında aşkın vudu büyüsü mü?"

Başını sertçe sallıyor. "Yetmiş beş IQ'ya sahip olmak beni romantik düşüncelerden alıkoymuyor. Aslında, tüm gerçek verileri dengelemek için *daha fazla* büyüye ihtiyacım olduğunu iddia edebilirim. Bir Terazî olarak bunu anladığınızdan eminim."

"Evlat," dedim ona. "İstediğin kadar sihre inan. Ben tam bir hayranınım." "Dün ne yaptığımı asla tahmin edemezsin," diyor Charley.

"Coney Island'a gittin ve aşırı dozda sosisli sandviç yedin."

"Keşke. Tekrar dene," diye emrediyor.

"Bushwick Sokak sanatını görmek için Brooklyn'e tek başına yürüdün."

Yine yanıldığımı belirtmek için zilin çalması gibi uzun bir ses çıkarıyor. "*The Post*'la röportaj yaptım!"

"Ne? Zay bana hiç söylemedi. Nasıl gitti? Ne zaman yayınlanacak? Bana her şeyi anlat."

Charley önümdeki tabaktan bir çörek alıyor ve şöyle diyor: "Harikaydı. Shelby'nin annesi çok havalı. Okulumdan insanlarla röportaj yapmış ve hepsi de benim ne kadar harika olduğumu düşündüklerinden bahsetmiş olabilir."

Kaşlarını kaldırıp soruyorum: "Güzel. Ne tür şeyler söylediler?"

"Bana bunu söylemedi. Sadece beni gerçekten seviyor gibi göründüklerini söyledi." Charley istemsiz bir sevinç ürpertisi geçirir. "Eğer bu doğruysa, geri dönebilirim."

ve mezun olmuş olmama rağmen bazı dersler alabilirim. Tiyatro ya da çömlekçilik yapabilirim, hatta belki başka bir dil bile öğrenebilirim."

"Ne müthiş bir fikir," dedim ona. "Gitmeden önce olabildiğince sosyal olman Yale'e daha iyi alışmana yardımcı olabilir."

"Bir itirafım var," diyor sessizce.

"Neymiş o?"

"Bazen keşke normal bir IQ'ya sahip normal bir çocuk olsaydım da normal bir eğitim deneyimi yaşayabilseydim diyorum. Çoğu zaman farklı olmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Anlıyorum," diyorum ona. "Ama farklı olmak seni özel yapan şeydir. Lisede mi zirveye çıkmayı tercih edersiniz yoksa yetişkin olduğunuzda mı?" "Bu adil olmayan bir soru. Açıkçası, başarılı olmak istediğim sürece

ki bu da beklemek anlamına gelir. Ama aynı zamanda normal lise deneyimleri de yaşamak istiyorum. İlk öpücüğümü almak istiyorum, baloya gitmek istiyorum, bir yere ait olmak istiyorum." Sesi çok yenik geliyor.

Charley'i yanıma çekiyorum ve ona şöyle diyorum: "Deneyiminiz ne olursa olsun, her zaman farklı olmasını dilediğiniz şeyler olacaktır. Hayat böyledir. Kontrol edebileceğiniz tek şey tutumunuzdur. İyi bir tutumla dayanıklılığınızı artırır ve bakış açınızı değiştirirsiniz."

Gözlerini devirirken başını öne arkaya eğiyor. "Tamam, *anne*."

Günün geri kalanını uygulamamızın neden benim için etkili olmadığını araştırarak geçiriyoruz. Charley'e göre, mükemmel bir noktaya kadar ayarlanmış. Yine de, son başarısız tanışma randevumdan bu yana, hepsi de tam bir ezik gibi görünen üç erkekten daha mesaj aldım. İçlerinden biri kendi tercihiyle dört yıldır işsiz ve beni yemeğe götürecek parası olmasa da, dışarı çıkmaktan ve benim ödememe izin vermekten mutlu olacağını iddia ediyor.

Bir sonraki kişi sabun alerjisi olduğunu paylaşan bir lise biyoloji öğretmeniydi. Vücudunda gerçek bir temizlik maddesi kullanmayalı yirmi yıl olmuş. İnsan vücudunun organik kokusundan gerçekten hoşlandığını itiraf ettiğinde, ben dışarıdaydım. Temizliğin kokusunu *gerçekten* seviyorum.

Üçüncü adam bir borsacıydı ve borsanın onun hayatı olduğunu iddia etti, bu yüzden en iyi getirili hedge fonları konusunda hızlandırılmış bir kurs beklemeliydim. Esnedim ve geçtim.

Ben'le aramızdaki şeyler değiştiğine göre artık biriyle çıkmak istediğimden değil, ama yine de uygulamamın neden çalışmadığını bulmam gerekiyor. Yaptığı eşleşmelerin arkasında durabileceğimi bilene kadar bunu

halka açıklayamam ve bunu yapmanın tek yolu da arıyormuşum gibi davranmak. Charley bugün için ayrıldığında, hızlı bir duş almak için acele ediyorum ve sonra paket servis menülerini inceliyorum. Ben ve ben bu akşam evde yiyeceğiz, bu da romantizmin kesinlikle bir olasılık olduğu anlamına geliyor. Bu nedenle yemek seçimimin romantik bir seçim olduğundan emin olmak istiyorum. Caddenin aşağısındaki bir Japon restoranından suşi ve bir İtalyan restoranından meze almaya karar veriyorum. Sonra sipariş verdim.

Sunshine Bakery'den tatlı.

Ben'in gelmesine yirmi dakika kala, süper yumuşak bir kapri pantolon ve önden bağlanan kolsuz pamuklu bir bluz giyiyorum. Sonra büyük gümüş halka küpelerimi, narin bir bileziğimi ve ruh halimi yansıtan yüzüğümü takıyorum. Aynada kendime baktığımda karnım sanki Meksika fasulye turnuvasına ev s a h i p l i ğ i yapıyormuş gibi zıplamaya başlıyor. Öpücük işareti yapıyorum.

sadece pratik yapmak için yüzleşin, sonra mumları yakmak için oturma odasına gidin.

Heyecan ve endişe doluyum. Bu gecenin iyi geçmesini gerçekten çok istiyorum. Uzaktayken biriyle bağlantı kurmak bir şeydir - yani, "Vegas'ta olan Vegas'ta kalır" sözünün bir nedeni vardır. Ama asıl sınav kendi alanınıza dönmektir.

Bunu söyledikten sonra, Florida'ya gitmeden önce Ben'in olağanüstü bir adam olduğunu zaten biliyordum (her ne kadar onu aşırı derecede sinir bozucu bulsam da). Ama tüm o kafa tokuşturmalar geride kaldı. Bundan sonra yolumuz sorunsuz bir şekilde devam edecek.

OTUZ İKİ

Ben

"Merhaba! Büyük yolculuk nasıldı?" Gwen soruyor.

Ona söylemeyeceğim onca şeyi düşündükçe midem sıkışıyor. Onu aldattığım için falan değil. Sadece bir kez çıktık ama yine de daha fazla çıkmayacağımızı bilmesini sağlamam gerekiyor. "İyi, evet. Sen nasılsın?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz stresliydi" diyor. "Dokuz yaşındaki bir şeker bağımlısının beş dişini çekmek zorunda kaldım. Beş tane. Düşünebiliyor musunuz? Zavallı küçük çocuğun anestezi için yüksek riskli bir durumu var, bu yüzden uyanık olması gerekiyordu. *Hiç* eğlenceli değildi. Ayrıca, kız kardeşimin iki nedimesi dün annemlerin evinde misafir hediyeleri üzerinde çalışırken büyük bir kavgaya tutuştu."

"Gerçekten mi?" Kalbim biraz sıkışarak soruyorum. Cumartesi günü gelemeyeceğimi ona nasıl söyleyeceğim?

"Oh, evet, çok hoştu. Onları ayırdığımızda mutfak zemininde birkaç tutam saç bile vardı. Ve sonunda gözüm morardı, yani bu çok hoş."

"Bu korkunç. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, beni ayakta tutan tek düşünce partide yanımda olman. Bunun için teşekkürler bu arada. Sen benim

parlayan bir uzay giysisi içinde şövalye."

Başımdaki basınç artarken burnumun kenarını ovuşturuyorum. Saatime baktığımda çoktan Serafina'ya doğru yola çıkmış olmam gerektiğini görüyorum. Sadece söylemem gerekiyor. "Gwen, sana söylemem gereken bir şey var..."

Şu anda bir taksinin içinde Serafina'nın SoHo'daki evine gidiyorum. Ona yedi dakika geç kalacağımı mesajla bildirdim bile (aslında benim kitaplarımda on dokuz dakika geç ama o benimle aynı zaman algısını paylaşmadığı için yedi diyorum). Gwen ile konuşmam düşündüğümünden çok daha iyi geçti. Haberi tam bir şampiyon gibi karşıladı. Aslında o da bana karşı romantik bir şeyler hissetmediğini ama beni arkadaş grubuna eklemek istediğini söyledi ki bu çok büyük bir rahatlama oldu. Hatta Serafina ile aramızda bir şeyler olup olmadığını merak ettiğini de itiraf etti.

Serafina'yı bir akşam benimle birlikte Gwen'le tanışması için Salty Nuts'a getirmeye karar verdim (ve belki yeni dostum için dördüncü bir tane getirebilir miyiz diye bakabilirdik). Merhemdeki tek sinek, Gwen'le nişan partisine hala gidiyor olmam, ama sadece bir arkadaş olarak. İşgüzar teyzesinin bizim sevgili olduğumuzu düşünmesine izin verebilir ama bunun dışında bir şartım yok. Tabii ki Serafina'ya söylemenin bir yolunu bulmak dışında, ki bunu dört gözle beklemiyorum.

Binasının önüne geldiğimizde dışarı çıkıp iyice bakıyorum. Kocaman pencereleri olan on katlı modern bir yapı ve eminim buna uygun bir fiyat etiketi vardır. Buraya parası yettiğine göre benden on iki kat fazla kazanıyor olmalı.

Serafina beni zile basıyor ve bir yük asansörüne biniyorum, sonra da üçüncü kata çıkarılıyorum. Kapı açıldığında kapıda duruyordu.

Asansör kapısı açılır. "Selam yakışıklı," diyor sırtarak, her erkeğin karşısında olmaktan onur duyacağı bir sırtışla.

"Hey sen," dedim ona. Gördün mü? Flört edebilirim. Evden getirdiğim Sancerre şişesini ona uzatıyorum ve beni dairesine çekip kapıyı ayağıyla çarpmadan önce birbirimize "Seni çok özledim, sadece birkaç saat olmasına rağmen" öpücüğü veriyoruz. Tam girişte duruyoruz ve biri uzayda birkaç ay geçirdikten sonra bir çiftin yapacağını hayal ettiğim gibi öpüşüyoruz.

"Vay canına, ne merhabaydı ama," diyorum ona. "Umarım tüm akşam yemeği misafirlerini bu şekilde karşılamazsın."

"Sadece sıcak olanlar," diyor boştaki elini göğsümde tutarak. "Akşam yemeği her an gelebilir."

"Fondü, umarım," diyorum alaycı ve umutlu bir ifadeyle.

Gülüyor, sonra yüzünü ekşitiyor. "Bir daha asla." Şarap şişesini kaldırarak, "Beklerken bu bebeği açalım mı?" diye soruyor.

"Kulağa hoş geliyor." Dairesine ilk kez gerçek anlamda bakıyorum - burası gerçek bir renk cümbüşü, tablolar, fasulye torbası sandalyeler ve şimdiye kadar gördüğüm en rahat görünümlü kanepe ile dolu. Baktığım her yer aydınlık ve mutlu, tıpkı Serafina gibi.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor kendi evine göz gezdirirken. "Senin için çok mu fazla?"

"Bayıldım. Bana seni hatırlatıyor," diyorum daha ne diyeceğimi düşünmeden. Yanaklarım ısınıyor ve hafif bir panik hissediyorum. *İptal! İptal! Bunun için çok erken. Onu korkutacaksın.* "Yani, senin gibi parlak ve mutlu

... ki bu ... çok misafirperver."

Serafina şişenin mantarını çıkarırken güler. "Sakin ol. Az önce beni sevdiğini söylediğini sanmıyorum."

Nefesimi tutarak ona, "Tanrıya şükür, çünkü seni korkutup kaçırmış olabilirim" dedim.

İkimize de birer bardak doldurdu, sonra bana doğru yürüdü ve bir tane de bana uzattı. "Beni korkutamazsın. Ben bir Terazî burcuym. Bizler çok dayanıklı yaratıklarız."

Kıkırdıyorum. "Bunu görmeye başlıyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, kaşlarını heyecanla kaldırarak.

"Gerçekten mi?" diyorum, onu kendime çekerek ve dudaklarımı boynunda gezdirerek. "Eğer tipik bir Terazî kadınıysan, o zaman bu burca tamamen ikna oldum." Sonra parmağımı abartılı bir Dr. Evil edasıyla ağzıma götürüyorum ve ekliyorum, "Yine de, iki küçük seksenlik insanın sana patronluk taslamasına izin verdiğini gördüm."

"Bu sayılmaz. Onlar benim büyükannem ve büyükbabam," diyerek kollarını boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bana patronluk taslamalarına izin vermek zorundayım. Ama korkarım *sen* aynı ayrıcalıklara sahip olmayacaksın."

"Sana ne yapacağını söylemeyi asla aklımdan bile geçirmem." Tekrar öpüşüyoruz ve içimde bu gecenin hayatımın en güzel gecelerinden biri olacağına dair çok iyi bir his var.

"Bunu anladığımıza sevindim," diyor. Tam biraz daha lezzetli öpüşmeler yapmak üzereyken zil çalıyor. "Akşam yemeği geldi."

Serafina kapıya yöneliyor ama onu geri çekip hızlıca bir öpücük daha veriyorum. "Aslında tatlı için daha heyecanlıyım."

"Oh, biraz tatlı olacak. İnanın bana."

OTUZ ÜÇ

Serafina

Öp ve anlat türünden bir kız değilim, ancak şunu söylemem yeterli, eğer olsaydım, Ben'in ve benim son faaliyetlerimize dayanan gerçekten buharlı bir aşk romanı yazabilirdim. Evimde kaldı ve neredeyse hiç uyumadık. Hatta uçakta mikrop kapmış olabileceğini iddia ederek işe hasta olduğunu söyledi. Ertesi günün tamamı uyuklayarak ve birbirimizde ortaya çıkardığımız yeni hislerin tadını çıkararak geçti. Bunu Ben'e asla söylemesem de, Charley'nin anlık aşk büyüüne inanmaya başlıyorum. Yeni tanıştığımızdan değil ama bir aydan kısa bir süre oldu ve bu sürenin çoğu tartışarak geçti.

Ben bu sabah kalkıp işe gittiğinde, bu akşam Bay Spock'la tanışmak için onun evine gideceğime söz verdim. Tekirinin savaş sebebi olarak algılayacağı yaklaşık yedi yüz davranış olduğu konusunda uyarıldım, bu yüzden biraz gerginim. Bu yüzden cebimde küçük bir poşet öğle yemeği eti bulundurmayı planlıyorum. Bu kedinin beni sevmesine ihtiyacım var.

Charley ve ben tüm günü teste katılanların uygulamamız hakkında bize gönderdikleri geri bildirimleri inceleyerek geçiriyoruz. Çoğu son derece olumlu. Bu arada, potansiyel bir talipten bir e-posta daha aldım. Bob bir proktolog ve bana insan rektumunun insan vücudunun en az değer verilen kısmı olduğunu söyleme ihtiyacı hissetti. Bu doğru olabilir ama

Ayrıca pek romantik bir giriş olmadı. Ona burun deliği kızı olduğuma dair bir mesaj attım, bu yüzden işe yarayacağını sanmıyorum.

Dairemdeki üç metrelik pencerelerden birinin önünde yüzükoyun yere uzanmış, "Nasıl oluyor da herkes bizim flört uygulamamızı severken ben metro bölgesindeki her tuhaf tipin ilgisini çekebiliyorum?" diye yakınıyorum.

Charley gülüyor, "Belki de sorun uygulamada değil sizdedir." Bilgisayarında bir şeyler tıkladıktan sonra, "Burada açık fikirli olduğunuz yazıyor. Bu da sorunun bir parçası olabilir."

"Açık fikirli olmak hiçbir şekilde kolaycı olduğumu, seks partilerine düşkün olduğumu, tüm faturaları ödemekten mutlu olduğumu ya da göt deliği saplantılarını teşvik ettiğimi göstermez. Açık fikirli olmak iyidir. Hoşgörülü olduğum ve hemcinslerimi önemsemişim anlamına gelir..."

Düşüncemi tamamlayamadan, Charley araya girdi, "Oh, bak. Az önce bir mesaj daha aldın." Tık, tık. "Profilini okuyan bir kadından. Bu çok garip." Sonra genç arkadaşım gülmeye başlıyor. "Senin onun ruh eşi olabileceğini düşünüyor."

"Ben eşcinsel değilim!" Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece kadın aramıyorum.

"Şimdi de 'açık fikirli' ifadesini kaldırmamı mı istiyorsun?"

"Lütfen," diyorum ona, insanların açık fikirliliğin gerçekten de her şeye davetiye çıkarmak olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ederek.

Charley gittikten sonra, Ben'le randevum için kendimi güzelleştiriyorum. Saçlarımı plaj dalgaları şeklinde kıvrıyorum, bu da tropik bir tatilde ne kadar eğlenebileceğimizi hayal etmeme neden oluyor. Sonra en iyi kırmızı rujum olan Rus Kırmızısı'nı sürüyorum ve onun üzerinde iz bırakabileceğim her yeri hayal ediyorum.

Bir taksiye binip şehir merkezine doğru yola çıktığımda, akşam yemeğiyle uğraşmak istediğimden emin değilim. Yeni erkek arkadaşımın yatak odasında, oturma odasında, mutfak tezgahında bir tur atmayı tercih ederim ...

Ben'in Columbia kampüsü yakınındaki binasına varana kadar Mr. Spock'ın ikramlarını unuttuğumu fark ettim. Uygun bir şeyler bulma

umuduyla aceleyle birkaç bina ötedeki bir şarküteriye gittim. Dükkanın arkasındaki kadının tavsiyesi üzerine

karşı, bir kutu Cheez Whiz alıyorum. Ona göre kediler buna doyamıyormuş. Sokağa geri dönene kadar, Ben fark etmeden gizlice bir kutu işlenmiş peyniri nasıl çıkaracağımı ve Bay Spock'a nasıl ikram edeceğimi düşünmüyorum.

Oraya vardığımda Ben binanın önünde durmuş etrafa bakıyordu. "Bir şey mi kaybettin?" Yaklaşık bir metre uzaktayken seslendim.

Bana doğru koşuyor. "Seni taksiden inerken ve caddede yürürken gördüm. Kaybolduğundan korktum."

"Benim için pencereden dışarı mı bakıyordun? Bu çok hoş." Ona doğru bir adım attım. Sonra uzanıyorum ve eminim birçok ruj izinden ilkinin onun üzerinde bırakıyorum.

Ayrıldığımızda, "Seni özledim." dedi.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım. "Şimdi içeri girelim de teşhircilikten tutuklanmayalım." Şaşkın bakışları beni "Seni daha az kıyafetle görmek istiyorum" diye eklemeye itiyor.

Elimi tutan Ben, beni neredeyse kendi binasına çekiyordu. Benim çatı katım kadar etkileyici değil ama savaş öncesinden kalma sağlam bir cazibesi var. Asansörden indiğimizde, gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başlamıştım bile. Öyle bir ihtiyaç sisi içindeyim ki, bir tüy yumağı odanın öbür ucuna fırlayıp Ben'in kafasına düşene kadar dairesine bakmıyorum bile.

"Merhaba Mr. Spock," diye selamlıyor turuncu ve kahverengi gülleyi. "Serafina'yla tanışmanı istiyorum."

Mr. Spock bana sadece küçümseme olarak yorumlayabileceğim bir bakışla bakıyor. Yanlış bir hareket yapmıyorum ve bunun yerine fısıldayarak, "Bay Spock, benim için bir zevk." diyorum. Bir yerde, bir hayvanla ilk karşılaştığınızda yüksek sesle konuşmamanız gerektiğini duymuştum. Bu tamamen saçmalık olabilir, ama şu ana kadar Mr Spock bana tıslamadı, o yüzden... "Neden ben bir kitap açarken sen de gidip kanepede oturup Spock'la takılmıyorsun?"

bir şişe şarap," diye öneriyor Ben.

Cheez Whiz'in hâlâ orada olduğundan emin olmak için çantama uzanıyorum. Sonra topuklarımda bir tekirle küçük yaşam alanını boydan

boya geiyorurur. Bunlar

İkinci Dünya Savaşı öncesi binalar açık konsept değildi, bu yüzden Ben'i mutfakta göremiyorum. Bu sayede Mr. Spock'ın ödül mamasının kapağını açıp parmağıma az miktarda püskürtebiliyorum. Sıcak şekerlemeli dondurmaya saldırdığım gibi saldırıyor. Güzel.

Kucağıma tüneylene ve bu dünyada en sevdiği kişi benmişim gibi mırıldanana kadar birkaç damla daha sıkıyorum. Ben içeri giriyor ve ıslık çalıyor, "Vay canına, ikinize de bakın. Şimdiden hızlı arkadaş olmuştunuz."

"Kediler benim doğuştan gelen dengemi takdir ediyor," diyorum ona. *Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.*

Ben yanıma oturdu ve bana bir kadeh şarap uzattı. Kadehi havaya kaldırıp kadeh kaldırıyor, "Terazi kadınının mükemmelliğine." İçim erimiş lav haline geliyor. Zodyak'a inanmadığını bilsem de, artık bundan rahatsız olmuyormuş gibi görünmesini yine de sevimli buluyorum.

Kadeh kaldırıp yudumladıktan sonra beni öpmek için eğildi. Dudaklarımız birbirine değdiği anda o kadar yoğun bir kokuyla sarmalanıyoruz ki hemen öğürmeye başlıyorum. Ben arkasına yaslanıp endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Bunu benim yaptığımı mı düşünüyor? "Öyle mi?" Karşı çıkıyorum.

İkimiz de Mr. Spock'a baktık. "Spock, o sen miydin?" Ben soruyor. Kedi kucağıma uzanıyor ve daha fazla zehirli duman salmadan önce yuvarlanıyor.

"Bunu sık sık yapar mı?" Dehşet içinde sordum.

"Sadece süt ürünleri aldığı anda. Büyükbaban gibi onun da laktoz intoleransı var."

Vay canına. Lanet olsun. Bu küçük kediyi yarım fincan Cheez Whiz ile besledim ve laktoz intoleransı mı var? Bunun sonu iyi olamaz.

Suçumu itiraf etmek üzereyken, Bay Spock kucağımdan atlıyor ve banyo olduğunu tahmin ettiğim yere (ya da insanların çöp kutularını koydukları yere) doğru koşmaya başlıyor. Ben, "Gidip onu kontrol etsem iyi olacak." diyor. Ben, "Hayır, Spock, halıya değil" diye bağırdığında başaramadığını anladım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ben'in teklifimi geri çevirmesini umarak sesleniyorum.

"Hayır! Yani, hayır, teşekkür ederim, küçük adamımı burada böyle görmenizi istemiyorum." Keşke sorumlu tarafın ben olduğumu bilseydi.

Ben'in telefonu çalmaya başladığında uzanıp şarap bardağımı alıyorum. Açık olmak gerekirse, ben meraklı biri değilim. Herkesin mahremiyet hakkı olduğuna kesinlikle inanıyorum, ancak altıncı ping'de acil bir durum olabileceğini düşünmeye başladım, bu yüzden telefonu açıp bir göz attım.

Hey, Ben, az önce teyzemle konuştum ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.

Kendime iyi bir adam bulma zamanımın geldiğini söylüyor. -
gülen surat-

Gwen: Bu hafta sonu nişan partisinde çok eğleneceğiz.

Gwen: Yine de uyarayım, ailem büyük günümüzün ne zaman olduğunu bilmek isteyecek. -Siz ne düşünüyorsunuz, kış düğünü sizin için uygun olur mu?

Gwen: ...

Burada ne haltlar dönüyor? Ben başkasıyla mı görüşüyor? Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki biriyle görüşüyor ve görünüşe göre adı Gwen ve düğünlerini planlıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Ben bir dolandırıcı. Ve *beni aldatıyor!* Bu da beni *diğer kadın* yapar. Bunu kabul etmemin imkanı yok. Bu durum hassas dengemi çılgın atacak kadar bozdu. Ama onu uyarmak yerine, çantamı aldım ve hışımla ön kapıya gittim.

Gitmeden önce sehpayı geri dönüp Cheez Whiz'i çıkarıyorum ve her tarafına sıkıyorum. Bu ona benimle uğraşmaması gerektiğini gösterecek. Çıkarken kapıyı çarpmak istiyorum ama Ben'in peşimden koşmasını istemiyorum. Şu anda büyük bir olaya ihtiyacım yok. Sadece eve gidip kocaman bir ağlamaya ihtiyacım var.

OTUZ DÖRT

Ben

"Zavallı Mr. Spock. Sana ne oldu dostum?" Kedim göz temasını koruyarak işini yapmak için sırtını eğerken soruyorum. Tavana bakıyorum ve bunun benim için olduğu kadar onun için de garip olup olmadığını merak ediyorum. Zamanlama gerçekten daha kötü olamazdı. Sanırım bu doğru değil. Bundan yaklaşık iki saat sonra olsaydı daha kötü olurdu.

"Üzgünüm, Serafina!" Koridordan sesleniyorum, bir yandan da kokuyu dışarı atmak için banyonun penceresini açıyorum. "Korkarım kendini gerçekten iyi hissetmiyor."

Aceleyle ecza dolabına gidip, böyle bir durum için acil durum kaolin-pektin şişemi çıkarıyorum. Küçük bir plastik tabağa biraz döküyorum ve kum kabında işi bittiğinde kucaklaması için yere koyuyorum. Sonra lastik eldivenlerimi giyiyorum ve kumunu değiştirmeye hazırlanıyorum. Kokunun kalıcı olmasını engellemek için hemen yapılması gerekiyor. Muhtemelen on dakikadır banyodayım. Serafina'ya bağırarak özür diliyor ve mümkün olan en kısa sürede orada olacağımı söylüyorum. "Akşam yemeği için dışarı çıkmamız gerektiğini sanmıyorum!" Diyorum ki. "Mr. Spock'ın bana ihtiyacı olursa diye."

Serafina cevap vermiyor, ki bunu biraz garip buluyorum. Sessiz bir insan sayılmaz, bu yüzden neler olduğundan emin değilim. Yemeğe çıkmadığımız için kızmış olabilir mi?

Sonunda, Spock iyi görünüyor. Serin fayans zemine uzanıyor ve yüzünü banyo paspasına yaslıyor. Çömelip onu birkaç kez kaşıyorum. Sonra, kum kabını yeniledikten sonra çöp torbasını bağıyorum, ellerimi yıkıyorum ve torbayı mümkün olduğunca kendimden uzak tutarak koridorda aceleyle ilerliyorum. "Bunu çöp kanalına atıp hemen döneceğim."

Geri döndüğümde doğruca oturma odasına gittim ama boş olduğunu gördüm. "Serafina?" Mutfığa doğru yürürken seslendim. "Nereye gittin?"

Cevap yok.

Daireyi hızlıca kontrol ettikten sonra çantasının ve kendisinin de olmadığını fark ediyorum. Numarasını arıyorum ve telefon çalıp telesekretere düşerken ayağımı parke zemine vurarak bekliyorum. Kapattım ve ona mesaj attım.

ObiWan: Hey, neredesin? Umarım bize yemek almak için dışarı çıkmamışsındır. Bu gece sana gerçekten ikram etmek istedim.

Suyun kaynamasını bekler gibi telefonuma bakıyorum ama hiç kabarcık çıkmıyor ve bunun nedenine dair hiçbir fikrim yok. Tam o sırada sehpanın üzerinde turuncu garip bir şey görüyorum. İğrenç, bu nedir ve oraya nasıl gelmiş?

Bir çeşit peynir ürünü gibi kokuyor. Beklerken sildim. Sonra Serafina'ya tekrar mesaj attım.

ObiWan: Paket servis yapan bir yerde misin? Eğer öyleyse, seninle orada buluşabilirim, böylece birlikte yürüyebiliriz. Mr. Spock ilacını aldı ve şimdilik iyi görünüyor.

On beş dakika sonra...

ObiWan: Sen iyi misin? Acil bir durum mu çıktı? Çünkü hiçbir şey söylemeden gitmen için başka bir sebep düşünemiyorum. Bana mesaj at ki iyi olduğunu bileyim.

İki saat ve üç cevapsız aramadan sonra...

ObiWan: Umarım iyisindir. Lütfen en kısa zamanda bana ulaş, gece yarısı bile olsa. Senin için gerçekten endişeleniyorum ve polisi aramak üzereyim.

Ertesi gün.

Kız arkadaşınız akşam yemeğinden önce dışarı çıktığında polisin kırmızı alarmla geçmediği ortaya çıktı. Zavallı Bay Spock'ın mide rahatsızlığına gülmeleri bittiğinde Memur James, "Belki de kız arkadaşın kedileri sevmiyordur." dedi. *Sanki öyle.*

ObiWan: Uygulamanızda bugünün ay konumu ve hava durumu hakkında paylaşım yaptığınızı görüyorum, bu yüzden iyi olduğunuzu ancak açıklanamayan bir nedenden dolayı benimle konuşmadığınızı tahmin ediyorum. Lütfen beni ara da her ne olduysa konuşalım. Hala her pazartesi görüşmek zorundayız.

Telefonumu sehpanın üzerine koyuyorum ve dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için Netflix'te gezinmeye başlıyorum. Yağmurlu bir Perşembe ve Bay Spock'ın bugün yine alevlenme ihtimaline karşı burada kalıyorum. Telefonum çalıyor ve ona uzanıyorum ama Serafina yerine annem arıyor. "Selam anne."

"Selam, tatlım! Serafina'yla işler nasıl gidiyor?"

Ona görüştüğümüzü söylemek gibi bir hata yaptım ve şimdi keşke söylemeseydim diyorum. "Umm... Bunun işe yarayacağından emin

değilim, açıkçası

dürüst."

"Senin ne kadar kapalı fikirli olduğunu anlayamadığı için mi?" diye soruyor. "Hayır, aslında, ama buna ulaşmak senin için ne kadar etkileyici bir sıçrama.

Sonuç olarak," diyorum, sesim niyetimden daha hırçın çıkıyor. "Sen iyi misin? Seni çoktan terk etti mi?" "Şimdiden mi?" Göğsümde yükselen kızgınlıkla soruyorum.

"Hayır, *şimdiden* demek istemedim, *seni* terk edenin *o* olacağını varsaydım. Ben sadece... çoktan bitti mi demek istedim..." Bir şeyleri onarmak için saçmalıyor ve çabalıyor, ama kabul edelim, zaten bunu kastediyordu. "İlişkiler benim için nadiren iyi gidiyor, çok fazla ilişkim olduğundan değil."

Cevap vermeyince annem devam ediyor, bu sefer sesinde biraz endişe var. "Yani terk mi edildin?"

İçimi çektim ve "Öyle görünüyor" diye mırıldandım.

"Oh, benim tatlı oğlum. Ziyaret için eve gel. Okulda zor bir gün geçirdiğinde yaptığım gibi sana sloppy joes yapacağım ve hatta istediğin kadar patates cipsi yemene izin vereceğim."

Şimdi o söyleyince canım sloppy joes çekti. Ne yazık ki bir işim var. "Gelemem anne, şu anda işim çok yoğun. Ama söz veriyorum, Şükran Günü'nde eve geleceğim. O zaman bana biraz sloppy joes yapabilir misin?"

"Elbette. Senden bu kadar uzak olmaktan nefret ediyorum," diyor derin bir iç çekerek. "Dinle, o kadınla ilgili her şeyi unut. Lita ve Lynda'ya da o aptal *Live for Your Star Sign* uygulamasından çıkmalarını söyleyeceğim."

"Onun uygulamasında mı?"

"Hepimiz öyleyiz. Bu gerçekten harika ama size iyi davranmayan birini asla destekleyemezdik. Lita bunu oturma odasını yeniden dekore etmek için kullanmış olsa da ve ruhunun bir uzantısı gibi hissettiğini söylese de." "Ama senin için boykot edeceğiz ve hatta ona kötü eleştiriler bırakacağız. Senin nasıl bir av olduğunu göremiyorsa belli ki kendisinde bir sorun var."

"Açıkçası," diyorum ona, keşke neler olduğunu bilseydim. Konuyu kalbime cam kırıkları gibi gelmeyen bir konuya çevirme ihtiyacı duyarak, "Bahçeniz nasıl bu günlerde?" diye soruyorum.

"Benim bahçemin bir önemi yok, canım. Önemli olan tek şey sensin."

"Teşekkürler anne," diyorum ona, bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebileceğimi merak ederek.

Konuşma bitmiştir. Eğer annemi tanıyorsam, ki tanıyorum, benden her çirkin detayı öğrenene kadar rahat etmeyecektir. Sorun şu ki, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü Serafina mesajlarıma cevap vermiyor.

OTUZ BEŞ

Serafina

Ben benimle bir daha iletişime geçmeyeceğini söylemeden önce bana kırk yedi mesaj gönderdi. Son mesajında "*Top sende*" dedi. Her neyse. Dünyada kim NASA'da çalışan inek bir astrofizikçinin aldatan biri olmasını beklerdi ki? Zampara domuzlardan korunaklı meslekler yok mu?

Ben'in başka biriyle görüşüğünü söylediğimde Charley çok kızdı. O kadar ki kredi kartımı kullanarak ona bir sim bombası gönderip gönderemeyeceğini sordu. Bu fıkre o kadar sıcak baktım ki, web sitesinin önerdiği en büyük bombayı göndermesini istedim. Görünüşe göre, bir kutunun içine yaylı bir mekanizma koyuyorlar ve üzerine sim dolu sığ bir kap yerleştiriyorlar. Kutu açıldığında, kap dışarı fırlıyor ve her yere sim püskürtüyor. El işi dünyasının uçuklarının en kötü düşmanınızın dairesinin her yerine saçıldığını hayal edebiliyor musunuz? Ne kadar zekice bir konsept.

Yine de parıltı, Ben'in aldatan bir pislik olduğunu öğrenmenin acısını dindirmeye yetmiyor. Normalde bu hayal kırıklığını hayat tecrübesine bağlardım ama bu durumda bu işe yaramayacak. Ben'i gerçekten sevmiştim. Gerçekten. Hem de çok. Ayrıca, onu her hafta *Wake Up America*'da görmek zorundayım! Yani öylece çekip gidemem ve onun hayatta olduğunu unutamam. O zaman bir

aklıma korkunç bir düşünce geldi. Öpüşmemiz muhtemelen Pazartesi günü tekrar televizyona çıktığımızda yayınlanacak. Hiçbir koşul altında bunun olmasına izin veremem.

Telefonumu elime alıp Waltraut'a bir mesaj gönderdim.

Hey, dinle... şey, şöyle bir şey. Ben ve benim aramda işler iyi gitmiyor ve öpüşmemizi yayınlamazsan gerçekten minnettar olurum.

Waltraut: Ne oldu? Florida'da harika vakit geçirdiğinizi sanıyordum.

LibraGrl: Yaptık, ama New York'a döndükten sonra işler tersine döndü. Öpüşme konusunda ne kadar heyecanlı olduğumu biliyorum, ama gerçekten, bunu yayınlamazsın, tamam mı?

Waltraut: Çoktan yapımcılara gitti, bu yüzden onlarla konuşmam gerekecek. Yine de çekeceklerinden emin değilim. Gördüklerinde çok heyecanlandılar.

Lanet olsun. Lanet olsun. Damndamndamndamndamn.

LibraGrl: Ne yapabileceğine bak, tamam mı?

Waltraut: Elbette. Pazartesi günü sizi tekrar aramızda görmek çok eğlenceli olacak. Bu hafta programa çıkmadığınız için hayal kırıklığına uğrayan hayranlarınızdan bir sürü e-posta ve telefon aldık.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca işe odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, ancak bu konuda berbat b i r i ş çıkarıyorum. Sanki artık umurumda değil.

Cumartesi günü, Ben'in bu hafta sonu Gwen ile nişan partisine nasıl gideceğine odaklandım. Geceyi orada mı geçirecekler? Gwen'in beklediği gibi kendileri mi nişanlanacaklar? Öğleden sonra o kadar üzgünüm ki saçımı başımı yolmaya ya da bulaşıkları kırmaya hazırım. Mükemmel ayrılık kokteyli icat etmeye çalışmakla yetiniyorum.

Bir votka tabanı, bir votka ortası ve bir votka üstü ile başlıyorum. Sonra hepsini birlikte çalkalıyorum. Kendimi daha az ayyaş bir alkolik gibi hissetmek için bir tutam portakal suyu ekliyorum ve bunu bir Screwdriver'a dönüştürüyorum. Yine de adını değiştirip Screwed-Over-Driver demeye karar verdim. İlki etkisini göstermeye başlamadan önce üç tane içiyorum.

Alkol konusunda tam bir hafif sıklet olduğum için dikkatsiz sarhoş olma konusunda çok fazla deneyimim yok. Tek başıma sarhoş olmayı sevmediğim ortaya çıktı, bu yüzden insanlara mesaj atmaya başladım.

Kardeşim Zay ile başlıyorum.

Hey Zay! Ha, anladın mı? HeyZay kafiyeli! Peki, Zay oynamak ister mi? Yaşasın!

Zay: Sera, iyi misin?

LibraGrl: Hem de nasıl! Zay:

Neler oluyor?

LibraGrl: Bugünün kavgasındayım mon cher-ray!

Zay: Cidden, mantıklı bir şey söylemezsen sağlık görevlilerini çağıracağım.

LibraGrl: ...

LibraGrl: ...

LibraGrl: Erkekler domuz, değil mi?

Zay: Uh-oh. Ben'e bir Şey mi oldu?

LibraGrl: Bilmiyorum. Benimle seks yaptıktan sonra baŐka biriyle evlenmek üzereyse onun aldattıęını dűŐűnűr műsűn?

Zay: Ew.

O gűneye giden bir eŐeęin kuzey ucu.

Zay: Katılıyorum. Ama asla kendinize atıfta bulunurken "sex me up" kelimelerini kullanmayın. Daha da iyisi, bu kelimeleri asla kullanmayın.

Bana yanlış yaptı. O aŐaęılık, hiębir iŐe yaramayan, kızgınlık dűnemindeki diŐi kűpeęin oęlu. Ondan nefret ediyorum. Hem de iki kat nefret ediyorum. Ve kedisinden de nefret ediyorum!

Zay: Geleyim mi? Beni geriyorsun.

LibraGrl: Seni endiŐelendiren buysa, kafamı mikrodalgaya sokmayacağım.

Zay: Sen sűyleyene kadar bilmiyordum. Yola ęıkıyorum. İnsanlara mesaj atmayı kes, tamam mı? Bazı Őeylerden asla kurtulamazsın ve sarhoŐken mesajlaŐmak da onlardan biri.

LibraGrl: K. Ben'e mesaj atmaya gidiyorum. Çimlerdeki
yılana aklımın bir parçasını vereceğim!

Zay: Sera, yapma ...

LibraGrl: BYEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEE!!!

Harika hissediyorum. Sanki sekiz eyalet dışında yük taşıyor gibiyim.
Kafiye zamanı, dostlarım. Ani bir çikolata yeme dürtüsü beni vurduğunda
dairemde dolaşıyorum. Sanki dünya barışının anahtarını bulacakmışım gibi
mutfak dolaplarımı karıştırıyorum ama elime geçen tek şey şekersiz kakao
oluyor.

Ne tür bir Terazî'nin sağlam bir çikolata zulası olmaz? Kötü bir Terazî,
işte o. Gerçi bu hafta yas dönemim boyunca bir ton çikolata yedim, bu da
beni yine iyi bir Terazî yapıyor.

Mutfak tezgâhındaki tabureye oturuyorum ve şekerlikten kakaonun
içine biraz şeker döküyorum. Sonra büyük bir kaşık dolusu ağzıma atmadan
önce karıştırıyorum. Kuru, çok kuru, ama yeterince tükürükle
karıştırdığımda daha iyi oluyor.

Telefonumu alıp Ben'e mesaj attım.

LibraGrl: Yumurta emiyorsun, Muz Pantolon!

Cevap vermeyince, bir nişan partisinde olduğunu hatırladım.

LibraGrl: Canın cehenneme, seni sahte palavracı. Umarım
patronun seni Mars'a gönderir ve orada bırakır.

LibraGrl: Umarım Survivor'a katılırsın ve sana hiç pirinç
vermezler ve fare yemek zorunda kalırsın.

LibraGrl: Umarım bu gece uyuduğunda biri evine gizlice girer ve sana perma yapar.

LibraGrl: Umarım ayak tırnakların dökülür.

Burası gerçekten ısınıyor ama aynı zamanda ciddi şekilde midem bulanmaya başladı. Tanrım, votka, portakal suyu ve kakao aç karnına iyi bir kombinasyon değil. Sendeleterek mutfığa gidiyorum ve bir poşet ekmek açıyorum. Bir avuç çıkardıktan sonra ağzıma atıyorum. İçkiyi bastıracak bir şeye ihtiyacım var ama sanırım çok geç kaldım.

Banyoya doğru çılgınca koşarken ayağım bir halıya takıldı ve yüzüstü düştüm. Yere çarpmanın verdiği basınç, midemdekilerin boşalmasını tetiklemek için yeterli oldu. Pisliği temizlemek bir yana, kendimi ayağa kaldıracak gücüm bile yok. Aslında, orada yatıp ağlamaktan başka bir şey yapacak gücüm de yok.

Neyse ki bilinç kaybı, aylık kotasını doldurmaya çalışan Azrail gibi beni ele geçiriyor. Kendimden geçerken son düşüncem, umarım Ben Gwen'den ayrılır ve sürünerek bana geri döner. Kahretsin, sanırım gidip adama aşık oldum.

OTUZ ALTI

Ben

"... itiraf etmekten nefret etsem de, roket bilimciniz Dr. Kwak'tan çok daha yakışıklı," diyor Gwen'in teyzesi, aramızda bir ileri bir geri sırtarak.

Birlikte bir masada oturuyoruz, konuşmalara ve yeni nişanlı çiftin öpüşmesi için her otuz saniyede bir şampanya kadehlerinin çınlamasıyla kesilen uzun bir akşam yemeğine katlanıyoruz. Ben bunun sadece bir düğün geleneği olduğunu sanıyordum ama bu aile anlaşılan nişan için de bunu kullanıyor. Gerçekten çok abartılı.

Tam otuz sekiz saat önce açıklanamaz bir şekilde terk edildiğim için şu anda mutlu insanlar görmekten biraz rahatsız oluyorum. Gwen'in teyzesi birlikte ne kadar sevimli olduğumuzdan bahsederken beyaz şarabımdan uzun bir yudum alıyorum.

"Çok tatlı bebekleriniz olacak!" Hayır.

Hayır, yapmayacağız.

Gwen rahatsız bir gülümsemeyle, "June Teyze, bu tür bir konuşma için biraz erken," diyor.

June başını şiddetle sallıyor ve yaşına göre fazla koyu olan saçına iştirilmiş sahte çiçeğin ileri geri sallanmasına neden oluyor. "Anlayabiliyorum. Siz ikiniz

bir bağlantı var, herkes bunun hakkında konuşuyor."

Benzer bir şey söyleyen yedinci kişi. Bu ailenin nesi var böyle? Gerçekten Gwen'i evlendirmek istiyorlar. İstedikleri zaman daha fazla PDA görebilmek için mi? Olmaz, garipler.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve elimden geldiğince dikkat çekmeden çıkarıp kontrol ediyorum, kalbim küt küt atıyor. June şimdi bebeklerimiz için en iyi özelliklerimizi seçiyor, sanki bir sipariş vermek mümkünmüş gibi. *Göz rengi, ama göz şekli, çenesi, burnu...* İnsanlardan nefret ediyorum.

Serafina'dan hızlı mesajlar geliyor. İlk düşüncem iyi olduğu için çok rahatladığımdı ama sonra ne yazdığını gördüm. Palavra mı? Birinin bana *perma yapmasını mı* umuyor? Ne halattan bahsediyor bu?

"Siz ikiniz neden dans pistinde değilsiniz?" June Teyze soruyor. "Güzel soru. Hadi gidelim," diyorum, hızla ayağa kalkıp Gwen'i çekerek. Benimle birlikte.

Grup "Tavuk Dansı "nı" çalışıyor (tabii ki), ki bu benim tüm çiftlik dansları arasında en az sevdiğim dans, ama June'dan uzaklaşmak adına kendimi küçük düşürmeye hazırım. Gwen ve ben yan yana durup kollarımızı kuşlar gibi çırpıyoruz.

"Harika bir kaçış planı," diyor.

"Teşekkürler," diye bağıryorum müziğin üzerine. "Hiç susmayacak sanıyordum." "Hiç susmazdı," diye bağıryor Gwen, biz ellerimizi çırparken.

diğer tavuklarla birlikte hızlıca dönüyoruz. Etrafımızda döndükten sonra Gwen, "İyi misin? Bugün biraz sessiz görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. Onunla olanlar hakkında konuşmamın imkânı yok. Sadece arkadaş olmaya karar vermiş olsak da, bu bana yanlış geliyor. "Kalabalıklarla aram pek iyi değildir."

"Emin misiniz? Çünkü daha önce de bahsetmiş olabileceğim gibi, televizyondaki bazı programlarınızı izlerken Serafina denen kadınla aranızda gerçek bir kimya varmış gibi görünüyordu." Alçak bir yere doğru kıpırdanıyoruz

çömeldi, sonra geri kalktı. "Yolculuğunuz sırasında aranızda bir şey mi oldu?"

"Maalesef, evet." *Ona aşık oldum.*

"Neden maalesef?"

"O... tam olarak istikrarlı bir Mable değil." Bunu söyler söylemez, bu kadar kaba olduğum için suçluluk duyuyorum. Ama bu doğru, yani.

"Bu çok kötü," diyor Gwen anlayışlı bir ifadeyle.

Kollarımı biraz daha çırparak, "Yine de erken öğrenmek daha iyi" diye cevap veriyorum. "İyi noktaya değindin."

Konuyu değiştirmeliyim. *Onunla* ilgili her şeyi unutmalıyım. Belki sarhoş olup pişman olabileceğim bir şey yapmalıyım. Gwen'e bakıyorum, sonra bunu yapmak için tamamen korkunç bir insan olmam gerektiğini fark ediyorum. Ayrıca, Gwen de benden bu şekilde hoşlanmıyor.

"Her şey çok iyi gidiyordu ya da ben öyle sanıyordum, sonra hiçbir açıklama yapmadan çekip gitti."

Ve birden kendimi zavallı Gwen'e her şeyi anlatırken buldum.

Alarmım sabahın dördünde çalmadan önce sinirliyim. Çarşamba gecesinden beri hayatımın en kötü ruh halindeyim. Cumartesi gecesini zavallı Gwen'in kulağını çınlatırcasına Bayan Seni Alır-Sonra-Bilirsin-Fare-Yersin hakkında konuştum. Ayrıca evimde, ofisimde ve bir keresinde de markette yalnız kaldığımda Teraziler hakkında (bırakın konuşmayı, *düşünülmesi* bile anlamsız olan onca şey arasında) homurdanmaya ve küfürler mırıldanmaya başladım. Bay Spock gergin olduğumu anlamış olmalı çünkü Çarşamba gününden beri bir kez bile kanepemin kenarını tırmalamaya teşebbüs etmedi ki bu aslında güzel bir şey. Ama bu his? Kesinlikle hoş değil.

Bugünkü bölümün nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama dürüst olmak gerekirse Serafina ile karşılaşmayı dört gözle bekliyorum. Tam olarak doğru yerdeyim.

onu ve aptal fikirlerini susturmak için. Yayına girdiğimizde yapacağım şey de bu.

Stüdyoya vardığımda doğrudan soyunma odama gider, sonra da kapıyı kapatırım. Kalbimin kırıcısını mutlaka görmem gerekmeden önce görmek gibi bir arzum yok. Justin saçım ve makyajım için beni almaya geliyor ve Tony bana bronzlaştırıcı sürerken iki kelime bile etmeden oturuyorum. Neyse ki, soyunma odamın güvenliğine geri döndüğümde Adı Olmayan Kadın'la karşılaşmıyorum. Gerçi telefonum çalıyor ve arayan o.

Sera: Profesyonellik adına, kişisel meselelerimizi yayında bir kenara bırakmalıyız. Anlaştık mı?

ObiWan: Ne kişisel sorunu? Kişisel sorunları olan bir tek sen varsın. Ben normalim.

Sera: Neden bahsettiğimi biliyorsun.

ObiWan: Neden bahsettiğinizi bildiğimi hiç sanmıyorum çünkü hepsi bir sürü saçmalık ve yalan.

Sera: Bu. Az önce yazdıkların. Bu yayında kalmayacak.

ObiWan: Tamam. Ben bir profesyonelim (bazı insanların aksine). Sadece bilimin *tüm* gücünü senin peşine takacağımı bil.

Sera: Oooh, çok korkuyorum.

ObiWan: Sen.

ObiWan: Olmalı.

ObiWan: Ol.

Sera: Getir bakalım, inek.

Tamam, getireceğim. Hem de çok iyi getireceğim.

OTUZ YEDİ

Serafina

Hal, "Reklam arasından döndüğümüzde, Serafina ve Ben bize Kennedy Uzay Merkezi'ne yaptıkları geziyi anlatacaklar!" derken, *Wake Up America!* setinin kanatlarında durmuş dinliyorum. Canlı yayındaki seyirciler, Oprah tarzı yepyeni bir Buick sözü almış gibi alkışlıyorlar.

"Reklama girdik." cümlesini duyar duymaz Aceyleyle sete gidip oturuyorum. İki yerine dört sandalye var, bu da Hal ve Lacey'nin oturacağını habercisi.

Ben benim karşımdaki koltuğa otururken Lacey'ye fısıldıyorum: "Artık bizim bölümlerimize katılmayacağınızı sanıyordum."

"Sadece bu seferlik. Yapımcı, Ben ve seninle ilgili endişeleri olduğunu söyledi."

"Ne endişesi?" Talep ediyorum. Yardım edin, eğer Ben bu tanıtım fırsatını mahvederse, günlük sim bombaları göndereceğim. Bu arada, saç çizgisinden gelen bazı parlak benekleri gördüğümde gülümsemeden edemiyorum. Görünüşe göre ilk teklifim geldi bile.

"Beş, dört, üç..." diye sayıyor set dışından biri.

"*Uyan Amerika'ya* tekrar hoş geldiniz!" Lacey neredeyse bağırıyor. "Serafina ve Ben Cape Canaveral'a yaptıkları geziden döndüler ve

bize anlatacak çok şeyi var. Öyle değil mi Ben?"

"Elbette," der Ben ama başka bir şey söylemez.

Hal, "Bize bundan bahset," diye teşvik eder.

"Çok sıcaktı." Ben sinirlenmiş görünüyor.

Sohbetin devam etmesi için üzerime düşeni yapmaya karar verdim. "Bildiğiniz gibi Hal ve Lacey, Florida yılın bu zamanlarında tam bir vapur gibidir, ancak Uzay Merkezi türünün tek örneği, bu dünya dışı heyecanını sunmaktan geri kalmadı."

Ben bana hançer gibi bakarken ikisi de bana dönüyor. Devam ediyorum, "Ben, kendi adıma, oraya en az yarım düzine kez gittim ve doyamıyorum."

"En çok nesini seviyorsun?" Hal soruyor.

"Tüm o roketleri ve mekikleri gördüğünüzde ve hepsinin uzaya gittiğini fark ettiğinizde, bu hayranlık uyandırıcı bir şey." Gezegendeki en mutlu kadın rolümü oynuyorum. Yüzüm o kadar donmuş ki yanaklarıma kramp girmeye başladı.

"Sanırım Florida'da da başka bir şey oldu, haksız mıyım?" Lacey yüzünde gizemli bir gülümsemeyle soruyor.

Kahretsin, Waltraut'un yapımcılara öpücük kasetinin yasak olduğunu söyleyeceğini sanıyordum. Başka bir şeyden bahsediyor olma ihtimaline karşı aptalı oynamaya karar verdim. "Ne demek istiyorsun Lacey?" Sonra ona paniklemiş bir bakış fırlatıyorum ki bu, işini yapmaması ve öpüşme kasetimizi göstermemesi için bir yalvarış olarak ikiye katlanıyor.

Ben sonunda neler olacağını anlamışa benziyor çünkü ayağa fırlıyor ve gevezelik etmeye başlıyor: "İzleyicilerimize çocuklarını uzay kampına göndermek için harika bir fırsattan bahsetmek istiyorum. Program, yerçekimsiz ortam simülatörü gibi tam bir haftalık uzay aktivitelerini içeriyor. Tüm yemekler ve atıştırmalıklar, hatta bir mezuniyet töreni ve sertifika bile hiçbir ek ücret alınmadan sağlanıyor!" Sanki gece geç saatlerde televizyonda blender satmaya çalışıyormuş gibi konuşuyor.

Hal onun sözünü keser, "Duyduğuma göre ikiniz gerçekten giyinip Ay'ı ziyaret etmişsiniz. Bu eğlenceli olmalı."

İşte başlıyoruz. Set dışındaki televizyon ekranını izliyoruz, kamerada kestiklerini bildiğim ekranın aynısını. Ben ve ben el ele fotoğraf çekimine doğru yürüyoruz. Video Ben diyor ki, "*Bunu* giyemem. En son ne zaman temizlendi?" Seyirciler gülüyor. "Uzayda mokasen ayakkabı giyemezsin" dediğinde, neredeyse histerik bir hal alıyorlar.

Sonra, beklendiği gibi, bizi yeşil ekrana karşı göstermek için kaseti birleştirdiler, ardından sonunda bize verilen fotoğraflar geldi - uzay mekiğinde, uzayda yüzerken ve ayda. İzlerken kendimi mahkeme salonunda jürinin idam kararını vermesini bekleyen bir sanık gibi hissediyorum.

Lacey kameraya bakıyor ve "Tam da Ben ve Serafina'nın birbirlerinden hiç hoşlanmayacaklarını düşündüğünüz anda..." diyor. İlk öpücüğümüz ulusal televizyonda açıklanırken hepimiz ekrana bakıyoruz. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bu çok ateşli bir öpücüktü ve bunun gerçekleşmiş olmasından rahatsız olsam da, tenim hala tükürükteki bir domuz gibi ısınıyor.

Seyirciler "ooh "lar, "ah "lar, ısıklar ve alkışlar. Hal, "Siz iki çocuğun bize söylemek istediği bir şey var mı?" diye sorarak onların sözünü keser.

Başımı sallarken sadece yere bakıyor ve ellerime bakıyorum.

Öte yandan Ben, "Size ne olduğunu anlatayım. Serafina yolculuğumuz sırasında bana çok çekici geldi ve bir an için aklımı kaybettim."

"Az önce gördüğümüz şeyin tek seferlik olduğunu mu söylüyorsun?" Lacey soruyor. "Evet" diyorum, aynı anda Ben de sert bir şekilde "HAYIR!" diyor.

Benden yüz çevirip tüm ilgiyi Dr. Muz Pantolon'a vermelerine şaşmamalı. Ben diyor ki, "Serafina ve benim gerçekten bir çift olduğumuzu sanıyordum. Ama sonra evime geldi ve kedimi zehirledi."

Ne? "Kedinizi ben zehirlemedim! Beni sevmesini istedim ve şarküterideki kadın Cheez Whiz'i önerdi."

"Mr. Spock'ın laktoz intoleransı var ve ona verdiğiniz peynir yüzünden neredeyse patlıyordu."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" Talep ediyorum. "Tabii ki kedinin de senin kadar titiz olacağı aklıma gelmeliydi."

Bana uzun bir süre ters ters baktı. "Sen gerçekten kötüsün, değil mi?"

Sağlık sorunu olan masum bir kediyle dalga geçmek mi?"

"Seninle dalga geçiyordum, mankafa."

Burun delikleri açılan Ben, "Ben titiz değilim" diye tersler.

Onu taklit ederek, "İçinde başka biri varsa uzay giysisi giyemem. Bu şeyleri ne sıklıkla temizliyorsunuz?" Seyircilerin de benimle birlikte güleceğini düşünmüştüm ama o kadar sessizlerdi ki iğne atsan yere düşmezdi.

"Sebepsiz yere çekip giden *ben değilim*." Parmağını bir silahmış gibi bana doğru uzatıyor.

"Sebebi yok mu dediniz?" Kameraya dönüp devam ediyorum: "Bir nedenim vardı." Sonra da "Ben'in kanepesinde oturmuş kendi işime bakıyordum ki telefonu sanki biri Mors alfabesi gönderiyormuş gibi çalmaya başladı. Acil bir durum olmadığından emin olmak için telefonu açtım ve işte o zaman Dr. Muz Pantolon'un başka bir kadınla görüştüğünü öğrendim."

Seyirciler, oldukça tatmin edici bulduğum toplu bir nefes veriyorlar.

"Mesajlarıma mı baktın?" Ben kuşkuyla sorar. "Bu benim mahremiyetimi ihlal etmektir."

"Gwen'in kız kardeşinin nişan partisinde nişanlanacağını bile bile benimle yattın," diye tükürdüm. "Bu bir ahlak ihlali!"

Başını geriye atıyor ve "Nişanlanmak mı?" demeden önce biraz kekeliyor. Sen neden bahsediyorsun?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. "Mesajlarını tekrar oku."

"Aman Tanrım, şaka yapıyordu. Gwen sadece bir arkadaş. Ailesinin bir daveti vardı ve yalnız gitmeye dayanamadı çünkü ailesi

İşgüzar işgüzarlar, içlerinden biri ona *bir masör* ayarlamak istiyor." Kiropraktörü ayıp bir kelimeymiş gibi söylüyor. *Tam* Ben'lik.

İnanmayarak gözlerimi deviriyorum. "Yani, onun parlak muz pantolonlu şövalyesi olacağını ve onu bir tıp uzmanıyla karşılaşma ihtimalinin korkunç kaderinden kurtaracağını mı düşündün?" Elimin tersiyle dramatik bir şekilde alnıma vuruyorum. "Oh, dehşet!"

"Tıp profesyoneli," diye alay ediyor Ben. "Dr. Kwak adında birinin boynunu kırmasına izin verir miydin?"

Doğru cevabı formüle etmeye çalışırken bir an duraksıyorum ama cevap vermeme izin vermiyor. Tereddütümü onunla aynı fikirde olduğum şeklinde yorumluyor ve "Kesinlikle!" diye bağırıyor.

"Kiropraktörlere de inanmıyor musun?"

"İnan. İnanmayın. Bu noktada benim için bir önemi yok," diyor. "Ben ağır hasta kedime bakarken kapıdan çıkıp gittiğinde kim olduğunu kanıtladın."

"Ağır hasta mı?!" Yine gözlerimi deviriyorum. "İshal oldu, Ben. Önemli bir şey değil."

Ben gözlerini bana diyor. "Teraziler empati yoksunu olarak mı bilinir yoksa bu sadece sosyopatlar için mi geçerli?"

"Sosyopatlardan bahsetmişken, bahsetmeyi ihmal ettiğin bir 'arkadaşınla' büyük bir randevuya çıkacak olan *sensin*."

Hal ve Lacey aramızda o kadar hızlı gidip geliyorlar ki, kendilerini kırbaçlama tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi görünüyorlar.

Ben'in burun delikleri alevlendi. "Sana söyleyecektim ama fırsat bulamadan çekip gittin, sonra da telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermedin. Ayrıca seni Gwen'le tanışmaya davet edecektim çünkü senin olmadığın biri olduğuna inandığım için -hatalı da olsa- ikinizin iyi anlaşacağını düşünmüştüm."

"Peki bu tam olarak nedir?" Beynim oraya gitmemem için bağırsa da soruyorum.

"Aklı başında."

Bu kadar. Hapiste ölsem de umurumda değil. Topuğumu çıkarıp şakağına saplayacağım. "Bana Gwen'den bahsedeceğine bir an bile inanmadım. Manipölasyonun bende işe yaramayacak."

"Seni manipüle etmiyorum!"

"Kulağına öyle geliyor," diyor Lacey. Ona baktığımda başını sallayarak *senin tarafında olduğumu* söylüyor.

Onun desteğinden cesaret alarak Ben'e doğru eğildim ve tısladım, "Sen iki yüzlü bir yalancısın. Sırf senin saçmalıklarına katlanmıyorum diye akıl sağlığını sorgulamaya nasıl cüret edersin?"

"Ben ne yalancıyım ne de iki yüzlüyüm. Ancak akıl sağlığınız yerinde mi?" Ben omuz silkiyor. "Bundan pek emin değilim, *kedi zehirleyicisi*."

Hal gergin bir kıkırdama çıkarır. "Tamam, *Uyan Amerika*'da işler biraz garipleşmeye başladı!"

"Mr. Spock'a iyi davranmaya çalışıyordum, seni aptal. Süt ürünleri ile başa çıkamayacağını nereden bilebilirdim?" Lacey'e dönerek, "Ne tür bir kedi süt ürünleri yiyemez?" dedim.

Omuz silkiyor. "Ben de hiç duymadım."

Hal araya girerek, "Bence bunu geride bırakmalıyız, sence de öyle değil mi Lacey?" dedi.

Lacey Hal'a döner. "Bu Gwen denen kişinin sadece yardım ettiği eski bir arkadaşı olduğuna inanıyor musun?"

Hal açıkça bu konuya girmek istemiyor, bu yüzden peruk takmış orta yaşlı bir Japon balığı gibi ağzını açıp kapatıyor.

Ben boğazını temizler. "Biz aslında yeni arkadaşız."

Lacey, "Bu daha da kötü," diyor.

"Kesinlikle daha kötü. Onunla nerede tanıştın?" Ne kadar kıskanç göründüğümü bildiğim halde umursamadan soruyorum.

"Bilgin olsun, *senin* arkadaşlık uygulaman aracılığıyla tanıştık." Eğer bakışlar öldürebilseydi, son haklara ihtiyacım olurdu.

"Arkadaşlık uygulamamda ne işin var? Astrolojiye bile inanmıyorsun."

Ben omuzlarını silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, burcunuza göre flört etmenin saçmalık olduğunu Amerika'ya kanıtlamak için davanıza katıldım. Saçmalıklarınızı çürütmeyi umuyordum."

Elimde değil; kalbim yerinden sökülmiş gibi hissediyorum. "*Deniyordun* Bana zarar vermek için mi?"

"Hayır, *diğer pek* çok *insanın* senin yüzünden incinmesini önlemeye çalışıyordum. Astrolojinin insanların mükemmel partneri bulmaları için sihirli cevapları yoktur."

O kadar kızgıyım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. En kötüsü de Ben haklı olabilirdi çünkü kendime uygun bir eş bulma konusunda hiç şansım yoktu. "Ve sen Gwen'le benim uygulamamda mı tanıştın?"

Başını salladı, ben de devam ettim: "Peki ondan hoşlanıyor musun?"

"Aramızda bir aşk bağı olmadığına karar verdik ama kesinlikle iyi bir arkadaş bağımız vardı."

Başımı sallayarak Lacey'ye dönüyorum ve "Bu bana başarı gibi geliyor. Peki ya sen?"

"Kesinlikle öyle," diye heyecanlanıyor.

Bana gerçek bir pişmanlıkla bakan Ben'e dönüyorum. Sadece başımı sallıyorum ve soruyorum: "Bunu bana nasıl yapabildin? Söylediğin onca şey, yaptığın onca şey ve tüm bu süre boyunca bilerek işime *zarar vermeye çalışman*? Buna inanmaman yeterince kötüyken bir de beni mahvetmek mi istiyorsun?" Sesim duygusallıktan kırılıyor.

Lacey araya giriyor, "Bu çok korkunç, Ben."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve artık burada oturup içten içe yaralanmamış gibi davranamayacağımı fark ediyorum. Ben Williams'ın kim olduğunu bildiğimi sanıyordum. Aslında onu sevdiğimi sanıyordum ama gerçek şu ki, başka bir insana böylesine korkunç bir şey yapabilecek biriyle asla birlikte olamazdım.

Ayağa kalkıp Hal ve Lacey'e, "Başka bir zaman gelip sizinle ve dinleyicilerinizle zodyak hakkında konuşmayı çok isterdim ama artık burada Dr. Williams'la birlikte olamam. O iyi bir insan değil." Sonra bunun kariyerime ne yapacağını zerre kadar umursamadan setten ıktım. Kalbim umursamayacak kadar kırık.

OTUZ SEKİZ

Ben

İşe girdiğimde ekibim ölüm sessizliğine bürünüyor. Kimse bilgisayarından başını kaldırmıyor ve kimse tek kelime etmiyor, ki bundan memnunum. Hışımın yanlarından geçip ofisime giriyorum, sonra kapıyı kapatıp uzun bir iç çekiyorum. Bugün olanları sindirmeye bile başlayamıyorum. Bu şimdiye kadar girmeme izin verdiğim en utanç verici derecede saçma *tartışmaydı* - hem de *canlı yayında*. Serafina ve benim birbirimize söylediğimiz her saçma şey zihnimde bir öfke kasırgası gibi dönerken gözlerimi kapatıp kapıya yaslanıyorum. Kavga etmek ve birinden ayrılmak bir şey, ama tanıştığınız herkesin gözlerinin önünde tüm bu çirkin sahneyi izlemesini sağlamak bambaşka bir aşağılanma seviyesi.

Hepsi iki dakikalık bir konuşmayla çözülebilecek aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden, ta ki gidip *bunu yapmak* zorunda kalana kadar. Sosyopat mı? Bu ilişkide sosyopat olan ben değilim.

Sonunda gözlerimi tekrar açtığımda, Serafina'nın benim için yarattığı ofise bakıyorum. Lanet olsun. Buraya çalışmaya ve onu unutmaya geldim ama buranın her santimi onun eseri. Doğruca depoya gidip iki boş kutu çıkarıyorum, sonra aceleyle ofisime dönüyorum ve hemen havalı İkizler dekorumu sökmeye başlıyorum. Lambalar gidiyor. İlham verici posterler -

Buradan gidiyorsun. Masama tırmanıyorum ve tavandaki kara delik etiketini soyuyorum, sonra yuvarlayıp kutuya atıyorum. Sırada *Star Trek* figürleri var. Onları kutudan kim çıkarıyor? Çılgın biri, işte o. Bunların yeniden satış değeri artık neredeyse sıfır. Odayı Serafina Lopez'e dair her türlü izden arındırmak için kendimi zorlarken kalbim göğsümde sıkışıyor.

Bir Neptün yılında (Dünya'da 164,8 yıla denk geliyor) bunu kabul etmesem de, ofisimi bu şekilde özleyeceğim. Gerçekten çok güzeldi. Anlaşılmaz bir şekilde, aslında yaratıcılığımı teşvik *ediyordu*, ancak bu bir nanogram uzay tozuna değmez çünkü kendimi o kadının her anısından kurtarmaya çalışıyorum. Anılar duygulara neden olur ve ona karşı olan duygularımın hatırlatılmasına ihtiyacım *yok*.

Masayı ve konsol masasını sökmek için otuz dakika harcadım. Kapı hafifçe vurulduğunda ayağa kalkmış, sırtımı esnetiyordum. "İçeri gel," diye bağıryorum.

Alec kafasını içeri uzattı. "Hey, Ben, bilgisayarım yaklaşık bir saat sürecektir bir dizi çalıştırıyor, bu yüzden herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı diye kontrol edeyim dedim."

"Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, sözlerimi tamamen görmezden geliyor. "Emin misin? Buradan çok fazla gürültü ve çınlama geliyor."

Ellerimi havaya kaldırarak, "Bu masanın Rubik Küpü'nün mucidi tarafından yaratıldığını sanırsınız. Görünüşe göre sadece ayakları açmanız gerekiyor, ama sanırım önce lanet olası bir güvenlik mandalını çevirmeniz gerekiyor ve ben bir tane bulamıyorum."

"Aslında Ernő Rubik'in masa yaptığını sanmıyorum," diyor kısık bir sesle.

"Bunu biliyorum. Alaycı davranıyordum." Gözlerimi devirerek ekliyorum, "Çok karmaşık bir tasarım ve tabii ki kullanım kılavuzunu bırakmamış, bu yüzden lanet şeyi nasıl parçalarına ayıracağımı bilmiyorum."

Bacakları çıkarmak için bir düğme veya vida aramaya devam ederken nefesimin altında mırıldanmaya başlıyorum. "Kim kullanım kılavuzunu kullanıcıya bırakmaz ki? Bir sosyopat, işte o."

Alec başını sallıyor, yüzünde temkinli bir ifade beliriyor. "Sosyopat mı?" "Kesinlikle," diyorum sinirli bir kahkaha atarak. "Mr. Spock'la birlikte

ve onu bir kez bile zehirlemedi. Evimde sadece bir dakika kaldı ve zavallı kediciğim neredeyse patlıyordu." Ellerimi havaya kaldırarak ekliyorum, "Ve bana bir sim bombası gönderdi! Tüm evinizi simden arındırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Yatak böceklerinden bile daha kötü. En iyisi binayı yakalım." Şimdi bağırıp çağırıyorum, hem de çok yüksek sesle, böylece tüm ekibin her kelimeyi duyduğundan emin oluyorum. "Sonra da bana ulusal televizyonda iki zamanlayıcı ve yalancı mı dedi? Bu kariyerim için harikalar yaratacak."

"Flört hayatından bahsetmiyorum bile," diyor endişeli bir ifadeyle.

"Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile, ama haklısın. Kim seninle Şimdi benimle çıkmak mı? Serafina'nın bana ettiği onca hakaretten sonra hiçbir iyi, normal, zeki kadın benimle bir şey yapmak istemez. Beni gerçek bir ezik gibi gösterdi."

Ben söylenmeye devam ederken Alec bir adım öne çıkıyor, bacaklardan birini eline alıyor ve sökmeye başlıyor.

Omuzlarım düştü. "Ciddi misin sen? Emniyet mandalı olmadan öylece açılıyor mu?"

"Görünüşe göre."

Sandalyeme çöküyorum ve başımı kaldırıp Alec'e bakıyorum. "Ne dağınıklık ama," diye inliyorum. "O kadar da kötü değil," diyor Alec.

Son ayağı da çıkarmaya başlamıştı bile. "Biz eski ofisinizi çörek saatine kadar hazırlayabiliriz."

"Hayır, hayatımı kastetmiştim. İşte bu yüzden şirket iskelesinde balık tutma derler."

"Kim demiş bunu?" Alec gözlerini kısarak sorar.

"Bilmiyorum. Sanırım insanlar."

"Cape Canaveral'da balık tutmaya mı gittin?"

"İşyeri aşklarına karışmamakla ilgili bir ifade..." "Anladım. Evet, bu senin için pek de iyi olmadı," diyor bana. *Desteğin için teşekkürler, Alec.*

Telefonum çalıyor ve onu sehpanın üzerinden alıyorum. Arayanın Serafina olduğu düşüncesiyle kalbim küt küt atıyor. Ama değil. Arayan Gwen. Birden televizyonda ailesi hakkında söylediklerimi hatırlıyorum. "Kahretsin. Korkarım çirkin sahnelerim bugünlük bitmedi."

"Sizi yalnız bırakayım," diyor Alec ve aceleyle ofisimden çıkıp kapıyı kapatıyor.

"Gwen, çok ama çok özür dilerim," diyorum merhaba yerine.

"Beni böyle otobüsün altına attığına inanamıyorum, hem de canlı yayında! Neyin var senin?"

Saçmalık. Kızgın Gwen hesaba katılması gereken bir güç. "Dürüst olmak gerekirse, kameraların orada olduğunu tamamen unutmuşum."

"Bir insan nasıl olur da *canlı bir stüdyo seyircisi* önünde sahnede olduğunu ve Amerika'nın her yerinde yayınlandığını unuttur?!" diye bağırıyor.

"Mazeret yok, sadece çok kızgındım-"

"Dr. Kwak'la ilgili kısım mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Tüm aileme işgüzar mı dedin? Ve beni hepsine karşı tam bir yalancı gibi gösterdin. Bir çift gibi davrandığımızı unuttun mu?" Şu anda öfkeden kudurmuş durumda ve ben de tam bir aptal gibi davrandığımda bir insanın yapması gereken şeyi yapacağım. Burada oturup sineye çekeceğim. "Ya o öpücük? Tanrım, hiç şansım olmamasına şaşmamalı çünkü zaten başka birine aşık olduğun çok açıktı."

"Dürüst olmak gerekirse, ilk tanıştığımızda ona aşık değildim."

Nefes almak için duraklıyor, sonra gerçekten bana izin veriyor. "Sen bir aptalsın. Tabii ki ona aşıktın. Yoksa neden sırf onun yanıldığını kanıtlamak için arkadaşlık uygulamasına kaydolasın ki?"

"Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama-"

"Bu *kötü*," diye bağırır Gwen. "Sen bir sapıksın, bunu biliyor musun? Tam bir sapık. Başka bir kadının kariyerini mahvetmek için *beni kullandın*. Sadece bu da değil, tüm ailem artık benim zavallı olduğumu düşünüyor."

"Onun kariyerini mahvetmeye çalışmıyordum; diğer insanları kalp ağrısından kurtarmaya çalışıyordum. Ve seninle tanıştığımda, senden gerçekten hoşlandım. *Gerçekten* hayatımda bir arkadaş olarak yer almanı istiyorum."

"O roket çoktan havalandı, dostum," diye homurdanıyor. "Ve asla Dünya'ya geri dönmeyecek. ASLA. Numaramı sil çünkü senden bir daha haber almak istemiyorum, seni ... seni hasta domuz."

Telefonu yüzüme kapattı ve beni söylediklerini düşünmek zorunda bıraktı. Ben bir sapığım.

Hasta, bilim aşığı, kötü bir adam. Bay Spock'ın yaşadığım tek uzun süreli ilişki olmasına şaşmamalı. O ve annem, Lita ve Lynda. Her zaman yanımda olacaklar. Eskiden çok güzel bir ofis olan kaosa bakıyorum ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını fark ediyorum. Aşıktım, *gerçekten* aşıktım, acınası hayatımda ilk kez, ama o kadar kötü batırdım ki, sonsuza dek bitti.

Yaptığım şeyde haklı olduğumu düşünmek istesem de, Gwen ile yaptığım o konuşma gerçekleri ortaya çıkardı. Ne yaptıysam haklı olmak istediğim için yaptım. Aptal entelektüel gururum bu sefer beni gerçekten mahvetti.

Telefonum çalışıyor ve annemden gelen bir mesaj görüyorum. Oh, ne güzel.

Bu beni daha iyi hissettirmeli.

Anne: Bilmen gerektiğini düşündüm, Lita, Lynda ve ben Hayal kırıklığına uğradın, Ben. Elbette seni hala seviyoruz, ancak yaptıklarına göz yumamayız ya da saygı duyamayız. Belki de daha iyi etkilere sahip olacağın bir yere taşınmanın zamanı gelmiştir.

hayatında. GörünüŖe göre bu uzay insanları size insanların kırılabilecek kalpleri olduğunu unutturuyor.

Et tu, L-Triad?

OTUZ DOKUZ

Serafina

Beynim acıyor, kalbim kırıldı ve gururum kesinlikle paramparça oldu. Ben'in iki zamanlı bir erkek-fahişe olması yeterince kötü, ama aynı zamanda bana kur yaparken beni mahvetmeyi de mi planlıyordu? Buna nasıl kanmış olabilirim?

Sanki Dwayne "The Rock" Johnson'mışım ve sabahki ızgara tavuk ziyafetime geç kalmışım gibi daireme daldım. Charley kanepede oturmuş bana bakıyor ama bir şey söylemeden önce akıllıca arkasına yaslanıp beni izliyor.

"Onu gördün mü?" Talep ediyorum.

Başını kararsızca sallıyor, ben de "İnanabiliyor musun?"

diye soruyorum. Omuz silkti.

"Yemin ederim, önce flört uygulamam bir boka yaramıyor, sonra da bu mu? Bu *Titanik* boyutlarında bir fiyasko." Kemiklerim erimiş gibi kanepeye düşüyorum. "Battım. Kariyerim bitti ve aşk hayatım var olmayan bir üzüntü çöplüğü olarak kaldı."

"Uh-oh," diye mırıldandı Charley.

"Bununla ne demek istiyorsun?" Sert bir şekilde talep ediyorum.

"Demek istediğim, dramanın sizi alt etmesine izin verdiğinizde, çılgın bir yolculuğa çıkacağız."

"Drama mı?" Bağıyorum. Sonra tekrarlıyorum, "Drama mı?! Dramatik olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tepkimin haklı olduğunu düşünmüyor musun?" Gözlerini deviriyor.

"Charlotte Francesca Jenkins, sakın bana dramatik deme. Hayatın sillesini yedim. Bana hiç olmadığım kadar sert davranıldı. Hayatım bir keder kasırgası." Sonra, sanki bir işaretmiş gibi, ruhumdan hıçkırıklar fişkırıyor. Ağlıyorum, burnumu çekiyorum ve kendimi tüketene kadar ağlıyorum. Charley sessiz kaldı.

Zil çalıp da bir misafirin geleceğini haber verdiğinde, başımı bir yastıkla örter ve "Şu anda ziyaretçi kabul etmiyorum" derim.

Charley dahili telefona doğru yürürken, "Aman Tanrım," diye mırıldanır. "Kim o?" Sorduğunu duydum.

"Hey, Charley, ben Zay."

"Ekselanslarının kabul etmediğini söylediğini biliyorum, ama o sizin kardeşiniz." demeden önce ona vızıldıyor.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye somurtuyorum.

"Fark etmene sevindim. Seni anlıyorum Sera, gerçekten. Sadece bu konuda çok melodramatik davranıyorsun. Birbirinize aşık falan değildiniz ki."

Ona cevap vermediğim ya da göz teması kurmadığım için "Öyle miydin?" diye sordu.

Sessiz kalıyorum.

Charley soruyor, "Romantik komedi aşkı mıydı? Oh, Sera, bu en iyisi! Sana söylemeliyim ki, eğer öyleyse, sen ve Ben *yine de* birlikte olacaksınız. Ne kadar heyecan verici!"

"Sanki. O adamı bana yaptıkları için affetmemin hiçbir yolu yok. O... o... o kalbime bir zıpkın sapladı!" Acı dolu bir hıçkırık daha saldı.

Charley kapının zili çaldığında ayağa fırlıyor ve elinde bir fırın kutusu ve bir market poşetiyle bana doğru yürüyen Zay'ı içeri alıyor. "Birinci aşamaya başlasak iyi olur," diye ilan etti.

"Birinci aşama mı?" Charley soruyor.

Kardeşim başını sallayarak, "Sera'nın kalbi kırıldığında, bol miktarda tatlıya ve rahatlatıcı şeylere ihtiyacı olur," diyor.

"Çok fazlası dengesini bozar," diye uyarıyor Charley.

"Onun tarzı bu. Önce kendini hasta edecek kadar aşırıya kaçır. Sonra ters yönde o kadar ileri gidecek ki, ceza olarak sevdiği her şeyden kaçınacak ve sonunda terazi dengelenecek ve normale dönecek." "Bilirsiniz, olabileceği kadar normal." diye ekleme ihtiyacı hissediyor.

"Vay canına," diyor Charley. "Bu sık sık olur mu?"

"Üniversiteden mezun olduğundan beri bu sadece beşinci kez olacak."

"Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes!"

Bağırıyorum. Sonra kapıyı açtım.

çörek dolu bir kutu ve her eline bir tane al.

Charley yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyor. "Çift yumruk mu atacaksın?"

Ağzım doluyken ona "Evet, sadece bu da değil, altı çörek yiyene kadar durmayacağım" diyorum. Sonra Zay'e soruyorum, "Bir kutu krem şanti getirdin mi?" Başını salladığında ona "Al ve çöreklerimin üzerine biraz sık, olur mu?" diyorum.

"Seni hiç böyle görmemiştim," diyor Charley. "Sana bir şekilde yardım etmem gerektiğini hissediyorum."

"Yardım etmek istiyorsan, bana bir fincan sıcak çikolata yap ve Surrey Diner'ı arayıp iki aile boyu patates kızartması ve ekstra ranch sipariş et."

Başını iki yana sallar. "Seni etkinleştirmeyeceğim."

"Nesin sen, kırk mı?" Neredeyse hırlayacaktım. "Bana yardım etsen de etmesen de istediğimi alacağım, o yüzden maaşını hak etsen ve sana söylediklerimi yapsan iyi edersin."

Charley bir heykel gibi hareketsiz duruyor. O daha vites takmadan kardeşim şöyle diyor: "Yas tutma sürecinde sana yardımcı olmak bir yana, Ser.

Charley için haber getirdim." Sonra sırt çantasına uzanıp bir gazete çıkardı ve ona uzattı. "Makalen bugün çıktı."

Charley o kadar hızlı kapıyor ki ellerinin hareket ettiğini zar zor görebiliyorum. "Gelecek haftaya kadar çıkacağını sanmıyordum."

"Olmaması gerekiyordu ama *The Post* başka bir makaleyi çekmek zorunda kaldı ve onun yerine sizinkini koydular. Hatta daha iyi bir yer bulmuşsun. Seni People bölümünün ilk sayfasında Kim Kardashian'ın hemen yanına koydular."

"Ne?" Charley gazeteyi yırtıp açtıktan sonra bir sandalyeye çöküyor. Bir dakika sessizce okuduktan sonra, "Matematikçi Jacob Fein'e göre Charley Jenkins çok havalı bir hatunmuş," dedi. Charley gazeteyi kucağına bıraktıktan sonra kollarını sallayarak bir arı sürüsü tarafından saldırıya uğramış gibi çılgınlık atıyor.

"Jacob Fein 'Hunky Pants McHottiestein' değil mi?" Ona sordum. Ağabeyimin sorgulayan bakışları karşısında, "Eleanor Falls Akademisi'ndeki en yakışıklı matematik ineği," diye açıklıyorum.

"O son sınıfta," diye araya giriyor Charley. "Aynı ileri matematik sınıfındaydık ama benimle konuşmayı bırak, yüzüme bile bakmadı. Havalı olduğumu söylediğine inanamıyorum." Gazeteyi tekrar eline alıyor ve bize önemli noktaları anlatırken okuyor. Müdür, Charley'nin özel okul eğitimine bir övgü olduğunu söyledi ve Tiffany Connor - baş amigo kız ve kötü kız olağanüstü - Charley'nin her zaman bir model olması gerektiğini düşündüğünü ve bazı kızların onun tarafından tehdit edildiğini hissettiğini söyledi çünkü o çok akıllı ve güzel, ama Tiffany değil (görünüşe göre en iyi arkadaşlarından biriydi ve gerçekten Eleanor Falls koridorlarına geri dönmeyi diliyordu).

"Sera, *Wake Up America!* programında seninle birlikte olmama izin verdiğin ve bu makaleyi önerdiğin için teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Sonra Zay'a dönüyor ve ekliyor: "Lütfen bu fikri annesine aktardığı için Shelby'ye benim adıma teşekkür et." Hayatımın şu anda darmadağın olduğunu tamamen unutmuş olan kardeşime ve genç çalışanıma bakıyorum. Beni kendi başıma bırakarak heyecanla gazete makalesi hakkında konuşmaya devam ediyorlar.

"Peki," diye mırıldanıyorum, beni dinlemedikleri belli olsa da. "Kendi krem şantimi kendim alırım." Kutuyu alıp kutuda kalan tüm çöreklerin üzerine sıkıyorum. Sonra dikkatimi yiyebildiğim kadarını yemeye veriyorum ve Charley'nin güneşin altında bir an geçirmesine izin verecek kadar olgun olmadığım için kendimden nefret ediyorum.

Aslında lise kariyerindeki dehşet gösterisinden böylesine destansı bir intikam aldığı için çok heyecanlıyım. Sadece şu anda bunu göstermekte zorlanıyorum. Sonunda, kutuda sadece beş çörek kaldığında ve midem maksimum kapasiteye ulaştığında, genç arkadaşşıma gülümsüyorum ve "Senin adına gerçekten çok sevindim" diyorum.

Zay ve Charley konuşmayı bırakıp aynı dehşet ifadesiyle bana döndüler. "Ne?"

"Alnına serpiştirmeyi nasıl başardın?" Zay soruyor. "Benim alnımda serpinti yok."

"Evet, öyle," diyor Charley, eliyle geniş bir daire çizerek, nedense hissedemediğim minik sert şeker parçacıklarının yayılmasını işaret ediyor. "Ve kelimenin tam anlamıyla pudra şekeriyle kaplanmışsın."

Elbiseme bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum. Umurumda değil ama o haklı. "Unut bunu. Senin adına sevindiğimi söyledim. Çok az insanın başarabildiği bir şeyi başardın, lisendeki pisliklerden tatlı mı tatlı bir intikam aldın."

Charley sırtıyor, Zay ise gözlerini bana diyor. "Hayır. Bunu aklından bile geçirme."

"Ne?" Ne düşündüğümü tam olarak bildiğini bilmeme rağmen masumca soruyorum.

"Dr. Muz Pantolon'dan intikamınızı nasıl alabileceğinizi merak ediyorsunuz."

"Değilim!" *Kesinlikle* öyle olmama rağmen tükürdüm.

"Başka bir parıltı bombası sipariş etmemi ister misin?" Charley soruyor.

"Ona parıltılı bomba mı gönderdin?" Zay iki eliyle şakaklarını ovuşturarak soruyor. "Nesin sen, on iki yaşında mı?"

Hemen hemen der gibi omuz silkiyorum. Çörekler biraz daha genişliyor ve karaya vurmuş bir balinanın hissedeceğini hayal ettiğim gibi hissetmeme neden oluyor. "Çabuk, bana biraz siyah zeytin getir. Şekeri dengelemem lazım."

KIRK

Ben

Dev dün günün sonunda bana e-posta gönderdi ve bu sabah ilk iş olarak ona rapor vermemi söyledi ki bu iyi bir şey olamaz. Pişmanlığın ağırlığı altında dönüp durduğum bir gecenin ardından, dört fincan yüksek test kahvesine rağmen hala bitkinim. Bütün gece ayakta olmanın tek artısı, tüm özür konuşmalarını sona erdirecek bir özür konuşması yazmayı ve ezberlemeyi başarmış olmam ve bunu şu anda kullanmak üzere olmam.

Dev'in kapısı açık olmasına rağmen hafifçe vuruyorum. Kafasını kaldırmadan, "İçeri gel ve kapıyı kapat." diyor.

Fındık. Söylediğini yapıyorum, sonra masasının karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve o bilgisayarını tıkırdatırken bekliyorum. Uzun bir dakikanın ardından iç geçiriyor, sonra arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Eee? Kendin için ne söyleyeceksin?"

"Yaptıklarımın duyduğum pişmanlığı ifade edebilmemin hiçbir yolu yok. Görevimizi gözden kaçırdım ve sadece kendimi değil, NASA'yı, arkadaşım Gwen'i ve ailesini de küçük düşürdüm." Devam etmeden önce içimi çektim, "Ekibin bir temsilcisi olarak hareket ederken kişisel duygularımın devreye girmesine asla izin vermemeliydim ve eğer gitmeme izin vermek isterseniz, bunu tamamen anlarım."

Bana bakıyor, kahverengi gözleri sanki gerçekten üzgün müyüm yoksa sadece onun duymak istediğini düşündüğüm şeyleri mi söylüyorum diye ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "En büyük oğlumun şu anda erkek striptizci olarak çalıştığından bahsetmiş miydin?"

Ne? Başımı sallıyorum.

"Bunun bir nedeni var. Harvard'da tam akademik burs aldı ve bunu azgın yaşlı kadınlara striptiz yapmak için harcadı. Hayatımdaki en büyük hayal kırıklığı o oldu."

Tamam, belki de düşündüğüm kadar kötü değildir. Entelektüel yeteneklerimi hafife almış falan değilim...

"Şimdiye kadar..."

Lanet olsun. Çok daha kötü.

"*Uyan Amerika*'da ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Cevap vermeye başlıyorum ama beni durdurmak için bir parmağını kaldırıyor. "Astronomiyi daha erişilebilir, daha eğlenceli, daha heyecanlı hale getirmeniz gerekiyordu. Bizi yeniden kahraman yapman gerekiyordu. Sence bunu yaptın mı Ben?"

Başımı sallayarak ağzımı açıyorum ama "Ah-a-a" diyor, bu da konuşma sırasının hâlâ bende olmadığı anlamına geliyor olmalı. Eğer bir şey söylememi istemiyorsa, bana soru sormayı gerçekten bırakmalı. "Amerikan halkı için, ulusal televizyonda olduğumuzu hatırlamayacak kadar aptal olan dar görüşlü entelektüel züppeler olduğumuzu doğruladınız. Gezegendeki en büyük uzay ajansına yakışır şekilde davranamayacak kadar aptal mıyız, Ben?"

Gözlerimi dikip devam etmesini bekliyorum, ki görünüşe göre bu yanlış bir seçim, çünkü "Cevap ver!" diye bağırıyor.

Hay aksi. Şimdi soruyu tamamen unuttum. Doğru ya. Biz aptal mıyız? "Evet. Hayır, yani *değiliz*, ben öyleyim."

"Dün günümü ne yaparak geçirdiğimi biliyor musun?" "Hayır, ben-"

"Sessiz ol. Burada konuşan benim," diyor Dev.

"Günümü içeriden bilgi almak isteyen gazetecilerin, davranışlarınıza çok kızan ve askeri mahkemeye çıkarılmanızı isteyen dört yıldızlı bir generalin telefonlarına cevap vererek geçirdim."

"Askeri mahkeme mi? NASA'da böyle bir şey yok."

Öyle mi? "Eğer onun istediği olursa, olacak."

"Beni başka kim aradı biliyor musun? June Devereaux adında bir kadın, ki sen ona" - notlarına bakmak için aşağı baktı - "işgüzarın teki demiştin. Görünüşe göre hakaret davası için avukatından haber alacağız."

Buna homurdanıyorum, gerçekten homurdanmamam gerektiği halde. "Sana iyi şanslar June." Dev'in burun delikleri parlıyor ve ben "Üzgünüm" diye mırıldanıyorum.

"Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de annen aradı."

Omuzlarım çöktü. Cidden, annem mi?

"Senin hakkında uzun uzun konuştuk. Görünüşe göre Lydia, kafanı toparlaman için seni birkaç aylığına eve gitmeye zorlamam gerektiğini düşünüyor. Bu konuda yanıldığından emin değilim."

"Beni gerçekten eve gönderemezsiniz," diyorum ona. "Beni kovabilirsiniz ama fiziksel olarak Oregon'a giden bir uçağa bindiremezsiniz."

"Bunu biliyorum ama inan bana, annen ve ben bunu gerçekleştirmenin yollarını bulmak için kafa patlattık."

"Kovuluyor muyum?" Avuçlarım birdenbire sıcak bir çorba tenceresi kadar nemli hissederek soruyorum.

"Bunu düşündüm. Hatta dün gece eve geldiğimde, bir daha NASA'da çalışma şansını bitireceğime emindim." "Ama sonra akşam yemeğinde Dina'yla konuştum ve bana, 'Dev, benim Errol'a yaptığımı sen de Ben'e yapacaksın' dedi."

"Oğlunuz..." *Striptizci deme. Striptizci deme.* "...striptizci?" Fındık.

En azından fısıldadım.

Başını sallıyor, yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. "Dina ve Errol'un hâlâ harika bir ilişkisi var, oysa o ve ben bir yılı aşkın süredir konuşmuyoruz. Bana senin bir hata yaptığını söyledi ama o tek şey senin kim olduğunu tanımlamıyor ve hala takıma katabileceğin çok değer var."

Teşekkürler, Dina!

"Ben de anneni aradım ve seni eve göndermeyeceğimi, bunun yerine sözcülük görevlerini elinden alıp Carla'ya devredeceğimi söyledim."

Vay be! Zaten o kısımdan nefret ederdim.

"Ama hepsi bu değil. Çünkü Lita'nın da belirttiği gibi-"

"Lita orada mıydı?" Doktoramı astrofizik üzerine yaptım, Tanrı aşkına. Annem ve en iyi arkadaşı bu işe nasıl karıştı?

"Ve Lynda," diye ekliyor. "Her neyse, Lita hepimize halk önüne çıkmaktan nefret ettiğini hatırlattı, bu yüzden aslında seni ödüllendirmiş olacağım..."

- notlarına tekrar göz attı - "...incitici ve aşağılayıcı eylemler. Bu yüzden maaşınızdan kesinti yapılacak ve bu kesinti Carla'ya aktarılacak, çünkü işinizin bu kısmını o devralıyor."

Teşekkür ederim, Lita Teyze. "Maaş kesintisi mi? Ne kadar?"

"Bunu henüz hesaplamadım. İK'da bu iş fonksiyonunun değerini belirlemeye yardımcı olan biri var, ancak yılda on ila yirmi bin civarında bir yerde olacağını umuyorum" dedi. "Ayrıca seni kanatlarımın altına alacağım ve sana tekrar güvenene kadar gözüm üzerinde olacak. L-Triad bu anlaşmadan memnun görünüyordu ve ben de memnunum."

Bu harika. Annemin ve kankalarının memnun olmasına çok sevindim.

"Ne yaptığınızı görmek için her gün rastgele ofisinize gelmemi bekleyin."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim. Ne de olsa dansı ben yaptım ve şimdi sıra orkestraya ödeme yapmaya geldi.

"Gidebilirsin," diyor. "Ama sabahın geri kalanını incittiğin herkesin gönlünü nasıl alabileceğini düşünerek geçirmeni istiyorum."

"Sabahı Gama-Dört Seksen-Bir'deki atmosfer basıncını analiz ederek geçirmemi tercih etmez miydin?"

"Gama-Dört Seksen-Bir milyarlarca yıldır orada. Bekleyebilir."

Sıkıcı metal masamda oturmuş, önümde bir bloknot kağıtla yazıyorum: Bir *Şeyler Nasıl Onarılır* ve bu başlığın altında birkaç sütun var: *Gwen/ailesi*, *NASA ekibi* ve son olarak *Serafina*.

Sayfanın geri kalanı boş çünkü işleri düzeltmek için ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Mahvettiğiniz bir ilişkiyi nasıl onaracağımı Google'da bile araştırdım. Dürüst olmak gerekirse öfkeyle kaynıyorum ve bu da üst düzey sorun çözmeye pek elverişli değil. Öfkemin odak noktası, muhtemelen annemin bahçesinde güneşin altında uzanmış patronumla yaptıkları görüşme hakkında kıkırdayan üç kadın.

Telefonumu aldıktan sonra annemin numarasını çevirdim. Sınırı aştı ve bunu duyacak.

Telefonu açtığında, "Bay Grover'a müdahalem hakkında bana bağışlamak için arıyorsanız, zahmet etmeyin. Üzgün değilim ve yine olsa yine yaparım."

Çok güzel. "Evet, hiç hoş değil anne. Hiç hoş değil," diyorum. "Biliyorsun, en başta bu duruma düşmemin sebebi *sensin*."

"Ne? Ben mi?"

"Evet, *siz*. Sen ve senin saçma medyumların ve senin ... bir servet harcadığın şifa kristallerin ve senin ... kendi mükemmel işleyen beynini kullanmak yerine bir şarlatana zor kazandığın paraları saçmadan kendi kararlarını verememe yeteneksizliğin!"

"Tamam, burada neler olduğunu anlıyorum," diyor. "Öfkeni bana aktarıyorsun çünkü her şeyi berbat ettiğin gerçeğiyle yüzleşemiyorsun."

"Hayır, hiç de öyle değil. Patronumu arayıp beni eve göndermesini önerme hakkınız yoktu."

"Belli ki bir tanesine ihtiyacın var. Zavallı Serafina'ya yapmaya çalıştığın şey affedilemezdi. Ya şu Gwen denen kız? İkisini de küçük düşürdün ve bu seni yetiştirdiğim adam değil."

Hayal kırıklığıyla uzun bir iç çektim. "Beni yetiştirdiğin adam, Nijeryalı bir prensten gelen bir e-postayla her şeyini kaybetmekten kesinlikle korkan biri!"

"Beni aptal yerine koyuyorsun, Ben. Ben aptal değilim."

"Ama gülünç derecede safsın!"

"Kendine dikkat et genç adam," diyor kırpılmış bir tonda. "Belki bazen biraz fazla güveniyorum, ama bu sana incinme korkunu başkalarına yansıtma hakkını vermez. Serafina'ya."

"Ben yapmadım-" diye söze başladım, sonra ağzımı kapattım çünkü annem haklıydı.

"Yeni mi fark ettin?"

"Evet," diyorum, tamamen sönmüş bir halde. "Ve haklısın. Ben de aynen öyle yaptım. Ama patronumu aramaya gelince? Çizgiyi çok aştin anne. Hem de çok. *Yetişkin* bir *adam* olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Bu biraz oksimoron oldu canım," diye cevap veriyor. "Ama ne demek istediğini anlıyorum."

Mesele şu ki, senin için gerçekten endişeleniyorum ve yardım edemeyecek kadar uzaktayım."

"Yardıma *ihtiyacım* yok. Ben bir yetişkinim - hem de son derece zeki bir yetişkin."

"Peki, o zaman neden aradın?"

"Çünkü yardıma *ihtiyacım* var," diye cevap veriyorum alnımı avuçlayarak.

KIRK BİR

Serafina

"Var mısen olmak bulimik veya Bir şey mi?"
Charley talepler Dün geceki Çin yemeği ziyafetinden kalanlar ve benim üzerimde dururken.

"Bulimikler yemeklerini kusarlar," diye bilgilendirdim onu.

"Tüm bunları bir şekilde sakladığınızı mı söylüyorsunuz?" "Evet."

Zar zor. *Dostum, karnım ağrıyor.*

"Serafina, iyi değilsin. Kendini toparlaman ve yeniden kalibre olman gerekiyor."

"Sanki parmaklarımı şıklatınca her şey yoluna girecekmiş gibi konuşuyorsun. Romantizmin böyle işlemediğini en iyi sen bilirsin."

"Romantik komedilerin böyle işlemediği doğru, ama senin de bana defalarca söylediğin gibi, romantik komediler gerçek hayat değildir."

"Neden buradasın?" Ona ters ters baktım.

"Çünkü bugün Salı ve takvimimize göre, uygulamamızı nasıl kullandıklarını öğrenmek için deneklerimizle telefon görüşmeleri planladınız."

Kahretsin, bugün çalışmak istemiyorum. Karnımın koltuktan kalkmam için yeterince büküleceğinden bile emin değilim. "Lütfen bana kahve getirin," diyorum bir yandan da yere yuvarlanıp dizlerimin üzerinde bir sonraki ayakta durma pozisyonunu mümkün kılacak kadar pozisyon alabilmeyi umuyorum.

Kollarımı kullanıp kendimi ayaklarımın üzerine iterken Charley'nin mutfaktaki çingirak seslerini duyuyorum. Sonra doksan yaşında bir kadın gibi dengemi sağlamak için sadece iki ayak parmağımı kullanarak banyoya doğru sürünüyorum. Dün televizyonda olanlardan sonra kendimi nasıl toparlayabilirim ki? Daha dün müydü o? Sanki aylardır kanepede yemek yiyor gibiyim. Ben'in tiradının iş hayatıma nasıl bir etkisi olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Yine de çok büyük olacağını tahmin ediyorum. Bana sahte ve yalancı dedi.

Sıcak su spreyinin altında dururken beynimin *oraya* gitmesine izin verdim... Ben'in dairesinde kalsaydım ve Gwen hakkında açıklama yapmasına izin verseydim ne olurdu? Ya uygulamamın bir aldatmaca olmadığına karar verseydi ve başlangıçta beni bir sahtekâr olarak ifşa etmeye niyetlenmiş olsa da fikrini değiştirseydi? Ya geceyi 3. Dünya Savaşı'nı başlatmak yerine birbirimize olan hislerimizi onaylayarak geçirseydik?

Lanet olsun. Küçük bir ihtimalle işi batırmış olabilirim. Kalbimin derinliklerinde, Ben'in gerçekten bana ya da işime zarar vermeyi planladığını kabul edemem. Aramızda geçenlerden sonra olmaz. Sadece bazen hemen sonuca varıyorum ki bu Terazî *burcunun tarzı değil*. Bu Serafina Lopez tarzı. Sevgili Hera, kadın tanrıçası, astrolojik olarak zorlanmış olabilirim.

Şampuanı şişeden sıkarken, birden suyu kapatma, bir havlu atma ve Ben'e koşup her şeyi berbat ettiğimi söyleme dürtüsüne kapılıyorum. Bunu giyinip taksiye binmek olarak değiştiriyorum çünkü son zamanlarda tükettiğim bu kadar yemekle koşmak mümkün değil.

Dünkü olaydan sonra onu aramamın imkanı yok. Benimle bir daha asla konuşmayacak. Ayrıca, barışmak isteyip istemediğimden de emin değilim. Gwen'den gelen mesajlarını okuyarak her şeyi ben başlatmış olsam da, onun yapmaya çalıştığı şey çok daha kötü. Kalbim ona inanmam için fısıldıyor olabilir ama mantıklı tarafım aptal olmamak için avazı çıktığı kadar bağılıyor.

Duştan çıktığımda kendimi yeniden yarı insan gibi hissediyorum. Mutfığa gitmeden önce temiz bir gecelik ve bornoz giydim. "Yum, I

pastırma kokusu."

Charley, "Sana çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve iki dilim pastırmadan oluşan sağlıklı bir kahvaltı hazırladım" der.

"Sadece pastırma istiyorum. On iki ya da on dört şerit yeterli olur."

"Hayır." Charley ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı. "Eğer kendini kontrol edecek gücün yoksa, seni zorlamak için burada olacağım."

İşaret parmağını ona doğru uzatarak, "Kimin kimin için çalıştığını unutmuş gibisin," diyorum.

"Her neyse. Otur da sana servis yapayım. " Belli ki Charley benden korkmuyor. Sıçanlar.

"Biliyorsun Charley, yetişkin aşkı çok karmaşıktır. Biri sana öyle söyledi diye kendini toparlayamazsın."

"Aşk mı? Sen ve Ben aşık mısınız?" diye soruyor, gözleri umutla dolu.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Sanırım öyleydik. Ama ben onun mesajlarını okuyarak ve olayları abartarak her şeyi mahvettim."

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Ellerini önünde sallıyor. "Bu mükemmel. Sen ve Ben'in bir araya gelip büyük romantik komedi anınızı yaşamamız gerekiyor."

Penceremin altında uzun kahverengi bir trençkot ve elinde bir boombox ile duran eski bir Ben hayal ediyorum ama bu görüntü çok saçma. Ayrıca, bir Peter Gabriel şarkısının burada işe yarayacağından emin değilim. "Ailene romantik filmlere yasak getirmeleri gerektiğini söyleyeceğim."

Tehdidimi elinin tersiyle itti. "İkiniz de biraz üzölmelisiniz ama sizi bir araya getirecek büyük bir şey olmalı. Sonra birbirinizi gördüğünüzde kamera sizi yakınlaştıracak." Şimdi işaret parmakları ve başparmaklarıyla bir kare yapıyor ve kameranın objektifiymiş gibi etrafımda dolaşıyor.

Şöyle devam ediyor: "Belki kalabalık bir restoranda göz göze geldiniz ya da sokakta karşılaştınız... Her ne olursa olsun, destansı olmalı. Bu yüzden

İzleyici, siz ne yapacağınıza karar verirken duygularınızın çekişmesini ve düşüncelerinizin gidip gelmesini hissetmeli."

Odanın öbür ucuna, oturma odasına doğru koşar ve Ben'in rolünü canlandırmaya başlar. "Serafina..." diye ilan ediyor elini önüne uzatarak.

Ne halt ediyor bu?

"Şimdi 'Ben' diyeceksin," diye talimat veriyor.

Çatalımı bırakıp pastırmamı aldım. "Ben." Onu taklit ediyorum, tüm bunların nereye gittiğini merak ediyorum.

Bana doğru bir adım attı. "Ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim..."

Açıkçası ben aynı ikilemi yaşamadım, bu yüzden "Keşke işler farklı yürüseydi" diyorum.

Charley elleriyle konuşmaya devam etmemi işaret ediyor, ben de ekliyorum: "Mesajlarını okumamalıydım." "Mr. Spock için üzgünüm."

"Ve..." Tanrım, bu kız beni sinir ediyor.

"Ve seni özledim." *Şimdi mutlu musun, Charley?*

Charley odanın diğer ucuna koşar ve tek dizinin üzerine çöker. "Ben de seni özledim. Hem de çok. Seni asla incitmem, Sera. Sen benim tek gerçek aşkımsın. Güneş ve ay bile sana duyduğum aşkın yanında bir hiç."

"Bence bu biraz fazla, sence de öyle değil mi?" Ona soruyorum.

"Kapa çenenin," diyor. "Romantik komedi aşkı büyük ve abartılıdır ve etkileyici boyutlarda bir konuşma gerektirir." Yüzünü tekrar Ben karakterine büründürüyor. "Seni seviyorum Serafina ve eğer sen de beni sevdiğini söylemezsen kendimi pencereden atacağım! Ölüm, senin beni sevmediğin bir dünyada yaşamaktan çok daha tercih edilebilir."

"Burada biraz Romeo ve Juliet'e kaymışız gibi hissediyorum. Bunu Hugh Grant ve Julia Roberts'a geri çekebilir miyiz?"

Charley pes ediyormuş gibi ellerini havaya kaldırır. "Yapabiliriz ama bunun için adamı görmeniz ya da en azından onunla telefonda konuşmanız gerekir."

Telefon. Onu aramak ister misin?"

Başımı salladım. "Çok utanıyorum."

"Sorun değil," diyor. "Klasik romantik filmlerde her zaman arkadaşlar ve aile bir çifti bir araya getirmek için devreye girer - burada *Sleepless in Seattle*'dan bahsediyorum. Genellikle bu iş gizli kapaklı yapılır, böylece çift tamamen şaşırır ama patronum olduğun ve beni kovmanı istemediğim için soruyorum. Ben ve seninle gerçekten büyük bir romantik komedi sahnesi düzenlememe izin veriyor musun?"

Dehşete düşmeliyim. Hayır demeliyim. Ama gerçek şu ki, Ben'in hayatımın bir parçası olmasını *istiyorum*. Onu gerçekten seviyorum, her ne kadar entelektüel bir züppe olsa da. İşin özünde, onun gerçekten iyi bir insan olduğunu, merak ve şefkat dolu olduğunu biliyorum. Ve bunun da ötesinde, adam harika öpüşüyor ve bir inek için delicesine ateşli.

"Peki," dedim ona. "Aşk hayatıma burnunu sokmana ve Ben'le birbirimize geri dönmemize yardım etmene izin veriyorum."

Charley karanlık bir sokakta bıçaklanmış gibi çığlık atar. "EVET!!! Pişman olmayacaksın! Aşk hikayeniz kitleler tarafından yılın romantik komedisi ilan edilene kadar durmayacağıma söz veriyorum."

"Bunun bir film olmadığını biliyorsun, değil mi?" Gerçekliğin izini kaybettiğinden endişelenerek soruyorum.

"Öyle sayılır," diyor. "Yani neredeyse her şeyi televizyonda yeniden canlandıracaksınız."

"Televizyonda barışmamızı önermiyorsun, değil mi? Çünkü bu konuda ayağımı yere vuruyorum."

Charley beni başından savdı. "Çok geç, sen izin verdin ve şimdi iş bana kaldı."

"Bana ne yapacağını söylemek zorundasın," diye emrediyorum.

"Hayır, istemiyorum. En iyi romantik komedilerin hepsinde sürpriz unsuru vardır. Ne olacağını bilerseniz, rolünüzü inandırıcı bir şekilde oynayamazsınız."

"Charley..." En sert anne ses tonumla söylüyorum.

"Üzgünüm, gitmem gerek. Telefon görüşmelerinizi yalnız yapmanız gerekecek çünkü yazmam gereken bir film var."

"Charley," diye arkasından bağıyorum ama o arkasına bile bakmadan aceleyle ön kapıdan çıkarken hiçbir işe yaramıyor.

Az önce neyi kabul ettim? Bir panik duvarı çarpmadan hemen önce içimden bir ürperti geçiyor. Charley işleri gerçekten berbat edebilir. Yine de, işlerin daha ne kadar kötüye gidebileceğinden emin değilim.

KIRK İKİ

Ben

Hayatımı mahvettiğimden bu yana sekiz gün geçti, ama dürüst olmak gerekirse, Dünya'da 1944 güne (veya 5.32603 Dünya yılına) eşdeğer olan Venüs'te sekiz gün gibi geliyor. Tüm bu süreyi *bunu dünyaya nasıl telafi edebilirim düşüncesiyle* geçirdim ve şu ana kadar tüm çabalarımın rağmen *bunu başaramadım*. Serafina'ya, Gwen'e, Gwen'in teyzesi June'a, Waltraut'a, hatta Hal ve Lacey'e çiçekler (el yazısıyla yazılmış içten notlarla birlikte) gönderdim. Dev ve Dina'yı ayın şarabı kulübüne kaydettirdim (bir başka içten özür notuyla birlikte). Kendilerine Nibbles and Noshes adını veren bir çift kadının hazırladığı takım yemeğini ayarladım (ve faturayı ödedim). Bu arada çok lezzetliydi. Gezegendeki en iyi kavrulmuş tavuk ve keçi peynirli sandviç ve zencefilli çörekler... Vay canına.

Şimdiye kadar bana normal halim gibi davranan sadece Carla ve Alec oldu. Ekibin geri kalanı bana sessiz davranıyor. Dina şarap için teşekkür etmek ve "başarısızlığın ölümcül olmadığını" söylemek için küçük bir not yazdı, bu güzeldi.

Kimse çiçeklerime yanıt vermedi, sanırım bu anlaşılabilir bir durum. Sanırım açık bir seçim olmasa da ilham vermeyen bir seçimdi. Waltraut bana şöyle bir mesaj gönderdi:

Teşekkürler ama programa geri dönmüyorsun. Benim seçimim değil, patronların. İyi şanslar.

Son iki gündür vites değiştirdim ve sorunu çözmek için cüzdanımı kullanmak yerine zihnimi genişletmeye çalışıyorum. Dün bütün akşamı, zihnimi metafizik dünyaya açmak amacıyla Namaste Friends adında küçük ve tuhaf bir dükkanda gezinerek geçirdim. Burayı işleten kadın Astrid ile şaşırtıcı derecede derin bir sohbet gerçekleştirdim. Hatta bir noktada gözlerim doldu ve bir şekilde yanımda şarkı söyleyen bir çakra kasesi, onu kullanırken oturabileceğim bir yastık ve Connect adında bir yağ ile oradan ayrıldım. Hatta üzerinde ayın evreleri olan bir beyzbol tişörtü bile verdi. Astrid iyi bir insan.

Bugün aceleyle ofisime gitmek yerine doğrudan Carla'nın yanına gittim ve Chewy'nin diyetine balkabağı eklediğinden beri nasıl olduğunu sordum. Sonra tam yirmi dakika boyunca masasının köşesinde oturdum ve o bana her şeyi anlatırken yüzümü buruşturmamak ya da öğürmemek için elimden geleni yaptım. Her zaman olduğu gibi, verdiği cevapta çok fazla ayrıntı vardı - doku, boyut, şekilden bahsediyoruz - ama acele etmedim. Çünkü diğer insanları önemseyen insanlar böyle yapar. Soru sorarlar, diğer insanların fikirlerine ve inançlarına saygı duyarlar ve dinlemeye isteklidirler.

Annem haklıydı. Astronomide büyüklük arayışım sırasında önemli olan insani bağları gözden kaçırdım. Bunu geri kazanmaya kararlıyım, Serafina'ya geri dönüş yolumu bulmamla sonuçlanmasa bile. Bu işin diğer tarafına geçtiğimde daha iyi bir Ben olacağım. Bunu söyledikten sonra, Serafina'nın beni affetmesini nasıl sağlayacağımı gerçekten bulmak istiyorum.

Şu anda Google'da özür dilemenin yaratıcı yollarını araştırıyorum. İğrenç... Bazıları gerçekten korkunç, örneğin o kişinin evini bir yıl boyunca temizlemeyi teklif etmek ya da kölesi olacağınızı söylemek gibi. Kim böyle şeyler düşünür ki?

Sonra onlara bir kutu oda spreyi gönderip üzerine "Aramızdaki havayı temizleyelim" notu düşmemi söyleyen bir tanesine rastladım. Bu çok kötü

değil, ama korkarım

Her şeyi Lysol'un yapabileceğinin ötesinde bulandırdım.

Oh, işte bir tane - kapılarına git ve özrünü söyle. Aşk için aşağılanmaya razı olmadığımından değil. İstiyorum. Sadece şarkı söyleme sesimin tabutuma çakılacak son çivi olmasından endişeleniyorum.

Yerel şarkı telgraf sitelerine baktım ve yerel bir drag sanatçısı tarafından işletilen Drag- o-Grams adlı bir siteye rastladım. Bu işe yarayacak kadar ezber bozan bir şey. Özür şarkılarını hızlıca araştırdıktan sonra, böyle bir ahmak olduğum için gerçekten üzgün olduğumu gösterecek doğru şeyi buluyorum. Sonra Drag-o-Grams'ı arayıp bu şarkıyı çalıp çalamayacaklarını soruyorum.

Hattın diğer ucundaki adam cevap verir, "Drag-o-Grams, her durum için bir şarkımız var. Ben Madonna, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Madonna, benim adım Ben Williams..."

"*Wake Up America*'daki Ben Williams değil mi?" diye araya girmeden önce sözümü bitirmeme izin vermedi.

"Korkarım öyle," diyorum ona. "Gerçekten değer verdiğim birinden özür dilemek için şirketinizi kiralamam gerekiyor."

"Şaka yapmıyorum. Dinle Ben, açık konuşabilir miyim?" Cevap vermeme izin vermedi, devam etti: "Özür dilemen gereken birden fazla kişi var."

"Serafina dışında mı demek istiyorsun?"

"Peki ya zavallı Gwen? O bölümü izlemek bir araba kazasına tanık olmak gibiydi. Arkamı dönemedim."

Drag-o-Grams'daki Madonna'nın bile beni rezil ederken gördüğünü düşündükçe içim burkuluyor.

"Gwen'e çiçek gönderdim bile."

"Yeterli değil," diyor güçle. "Çiçekler bahçede işlediğin ufak tefek suçlar için güzeldir, ama senin yaptığın gibi büyük bir hata yaptığında, onlar sadece bir sıçrama noktasıdır."

"Um, tamam. Sanırım ben de Gwen'e şarkılı bir telgraf gönderebilirim. Brenda Lee'nin 'I'm Sorry' şarkısını ya da Everly Brothers'ın 'Bye, Bye, Love' şarkısını düşünüyordum..."

"Seksen yaşımda mısın? Cevap verme, olmadığını biliyorum." Sonra Madonna talimat verir, "Daha önce duydukları ve duşta söyledikleri bir şarkıya ihtiyacın var."

"Ne, Nirvana'nın 'All Apologies' şarkısı gibi mi?"

"Biz Drag-o-Gram'da erkek şarkıları söylemeyiz, ama en azından doğru on yıla giriyorsunuz. Dinle Ben, en iyi sonucu verecek melodiyi biliyorum. Bana güveniyor musun?"

"Şey, Madonna..." Bu çok çılgınca bir konuşma. "Tamamen yabancı biri olduğun için sana gerektiği kadar güveniyorum."

"Güzel, o zaman bana bırakın. Sizinle ilgileneceğim ve eğer her şey affedilip unutulmazsa, bir sonraki siparişinizde size yüzde elli indirim yapacağım. Tek ihtiyacım olan kredi kartı numaranız..."

KIRK ÜÇ

Serafina

"Dr. Williams *Uyan Amerika'ya* geri dönmeyeceğine göre, Pazartesi günü tüm bölümü sizin sunmanız gerekiyor. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Ben ekstra krem peynirli simidimden ısırmalar alırken Waltraut soruyor. Charley devam eden ziyafetim karşısında gözlerini deviriyor.

"Elbette yapabilirim," diyorum yapımcıya heyecanla. "Madem yaz geldi, burcunuz için en iyi tatillerden bahsetmeme ne dersiniz?" Floransa, İtalya'da bir ya da iki hafta geçirebileceğimi biliyorum. Biz Teraziler için muazzam yaratıcılığımızı ortaya koyabileceğimiz Rönesans'ın doğduğu yerden daha iyi bir yer olamaz. Yerinde bir çekim için konuşabilir miyim acaba?

"Harika bir fikir. Sadece her şeyin on dakikalık bir zaman dilimine sığdığından emin olun."

Tam zil çalarken telefonu kapatıyorum. "Dün burada olması gereken UPS elemanı gelmiş olmalı," diyorum simitleri erkenden kaldırmakta olan Charley'e.

Dahili telefon düğmesine basıp bir merhaba diye bağıyorum.

"Muhteşem Bayan Serafina Lopez için teslimat!" diye sesleniyor derin bir ses.

UPS gittikçe daha mı dost canlısı oluyor? Charley ve ben şaşkın sırıtışlarla birbirimize bakıyoruz. "Yukarı gel."

Koridordan gelen yüksek sesli ayak sesleri duyuyorum, şakayık mumlarımı teslim almak için kapıyı açıyorum, ancak Cher ile yüz yüze geliyorum. Bugünkü Cher değil, 1980'lerin sonundaki halinin biraz değişmiş bir versiyonu. Aynı büyük saçlar, tamamen yerinde makyaj, ama bu versiyonu şaşırtıcı topuklu ayakkabılarıyla neredeyse yedi ayak boyunda olmalı.

"Vay canına, hepiniz gerçekten de kendinizi geliştirmişsiniz," diyorum, kendimi alternatif bir evrene açılan bir kapıdan düşmüş gibi hissederek.

Cher şaşırtıcı derecede erkeksi bir sesle, "Ben Drag- o-Grams'tan Madonna'yım, Ben'den özür diliyorum" diyor.

Madonna mı? "Cher demek istiyorsun..."

"Benim adım Madonna, ama Cher'i söyleyeceğim." "Yani UPS'den *değilsin*."

"Milyon yıl geçse de olmaz."

Ona bakıyorum ve bunun bir erkek olduğu fikri karşısında şaşkına dönüyorum. Madonna'nın Cher kostümü o döneme ait gibi görünüyor - siyah, şeffaf, minicik bir tayyör, o kadar yüksek kesimli ki, kızlık organlarının ya da bu durumda erkeklik organlarının etrafında bir iniş şeridinden fazlası yok.

Belli ki bakıyorum çünkü Madonna "Bu kostümün içine sığmak için bir kayış ve sargı gerekiyor" diye açıklıyor. Neden bahsediyor bu? Ben daha soramadan açıklıyor: "Kayışla bağlamam ve sonra da streç filmle sıkıca sarmam gerekiyor. Cehennemden daha sıcak ama malları gizliyor."

"Oh." Yani, gerçekten, söylenecek başka ne var ki? "Charley, bunun için buraya gelmek isteyebilirsin." diye seslendim.

Banyodan çıktı, önce Cher'e sonra bana baktı ve misafirimize "UPS yok mu?" dedi.

"Hayır," diye haykırıyor Madonna çok derin bir sesle. Sonra eğilip müzik kutusunu açıyor. "If I Could Turn Back Time" ın introsu çalmaya başladığında, neler olduğunu zar zor kavrayabiliyorum.

Cher (ya da Madonna) yıldızlara ulaşabilseydi hepsini bana vereceğini söylerken, ben huşu içinde bakıyorum.

Sonra biri düğmeye basmış gibi çirkin bir ağlama krizine girdim. Bu Terazî için narin hıçkırıklar yok. Sesim bir tür ortaçağ işkence töreninde çekilip dörde bölünüyormuşum gibi çıkıyor. O kadar yüksek sesle ağlıyorum ki Madonna şarkının yarısında şarkıyı bırakıyor ve kaslı kollarını bana doluyor.

"İşte, işte, Serafina," diyor. "Ben'in sana korkunç davrandığını biliyorum. Her şeyi canlı olarak izledim. Ama bilmelisin ki o da her şeyin bu hale gelmesinden dolayı çok kötü hissediyor."

"O zaman neden bunu bana kendisi söylemiyor?" Charley'nin uzattığı mendile burnumu silmeden önce soruyorum.

"Onun telefonlarına ya da mesajlarına cevap vermeyeceğini söyledi." "Buraya kendisi gelmeliydi," diyorum.

"Onu içeri alır mıydın?" Madonna kendinden çok emin bir ses tonuyla soruyor.

"Kimin tarafındasın sen?" Onu itip ellerimi kalçalarımaya koyarken talep ediyorum.

"Ben aşkın tarafındayım, tatlım. Ben sahneye çıkmadan önce onu aramamı istedi ve ben hiç bu kadar üzgün bir çuval duymamıştım. Bu adam pişmanlık dolu ve geçmişte yaptığı hataları telafi etmek için her şeyi yapar."

"Bir şey var mı?" Charley soruyor.

"Oldukça eminim," diyor Madonna ona. "O adamın sesi cehennemdeki bir solucandan bile daha alçaktı. O kadar ki, bu işi kendim yapmaya karar verdim." "Şirketin sahibiyim ve artık neredeyse hiç telefona çıkmıyorum ama bu özel bir durumdu. Şimdi şarkımı bitirebilir miyim?"

Charley yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona "En tepeden," diyor. O kızın kafasında bir şeyler dönüyor ve bu beni geriyor.

Madonna bittikten sonra ona yirmi dolar bahşış veriyorum ve böylesine muhteşem bir performans için teşekkür ediyorum. Sadece New York'ta bu kadar kaliteli bir şarkı-o-gram dinleyebilirsiniz.

"Kartvizitin var mı Madonna?" Charley sorar.

"Kime şarkı söyleyen bir telgraf göndermeyi planlıyorsun?" Talep ediyorum.

"Ne? Annemle babamın Alanis Morissette'in klasik şarkılarını dinleyeceğini düşünmüyor musun?"

"Tatlım, biz onu yapmıyoruz. Drag-o-Gram'da öfkeli şeylerden uzak dururuz. Biraz Aretha ya da Beyonce'ye ne dersin? Bert bu iki kadının da şarkılarını çok güzel söylüyor."

"Sanırım ailem de bana biraz saygı gösterse iyi olur," diyor. "İrtibatta olacağım."

Madonna, ayrılık tavsiyelerini eklerken görünüşe pek uymayan garip bir reverans yapıyor. "Kimse zamanı geri alamayacağına göre, Serafina, bazen sadece affetmen ve unutman gerekir. Benden söylemesi, sırf onu geri alamayacak kadar gururlu olduğun için ruh eşinle yaşayacağın hayatı kaçırmak istemezsin. Gurur geceleri yatağını ısıtmaz."

"Bunun için teşekkürler Madonna. Bunu kesinlikle düşüneceğim." Kapıyı kapatırken bile telefonu açıp Ben'i arayacak cesareti bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Ne de olsa af dilemesi gereken tek kişi o değil.

KIRK DÖRT

Ben

E-posta: Dev.Grover@GoddardInstitute.com

Kime: Ben.Williams@GoddardInstitute.com

Konu: Uyan Amerika! Görünüş Ben,

Üst düzey yetkililer, bazı hasarları gidermek için bir kez daha gösteriye çıkmanız gerektiğine karar verdi. Kitleler seni görmeye kararlı görünüyor

Bayan Lopez ve şu Gwen denen kadından özür dile. Seni bunun için gönderiyorum. Görevini tamamladıktan sonra, Carla Senin için bitti.

Pazartesi günü her zamanki saatte stüdyoda olun. Dev

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Amerika'daki sabah televizyonu izleyicileri için Tanrı'ya şükürler olsun. Benim üzgün hayatıma gösterdikleri ilgi Serafina'yı bana geri getirebilir. Tanrı biliyor ya, çikolata, çiçek ve şarkılı bir telgraf işe yaramadı.

Bunu mahvetmemeye o kadar kararlıyım ki Namaste Friends'e geri döndüm ve ellerindeki tüm İkizler kıyafetlerinin en İkizler olanını aldım. Şu anda kuliste Nehru yakalı ve uzun kollu, süper yumuşak ve nefes alabilen Thai yoga tişörtü denen bir şeyle bekliyorum. Parlak sarı renkte (ve reklamlarına sadık kalarak süper yumuşak). Astrid bunu koyu gri bol bir yoga pantolonuyla eşleştirdi ve "kalp çakramı sıfırlamak" için (bu ne demekse) içine gül kuvars boncukları dikilmiş bir kenevir kolye ekledi. Serafina'nın kıyafetimi gördüğünde ne kadar değişmeye çalıştığımı anlayacağını umuyorum. Eğer bu *Grease olsaydı*, Sera'nın John Travolta'sına karşılık ben Olivia Newton John olurum.

Justin soyunma odasına giriyor ve beni görünce olduğu yerde duruyor. "Vay be. Bu ... yeni bir görünüm."

"Çok mu fazla?" Birden kendimi aptal gibi hissederek soruyorum.

"Ah... hmm... Sanırım beklediğim şey bu değildi."

"Belki de değişmeliyim." Tereddüt etme şekli, belki de bunun benim için doğru bakış olmadığı konusunda beni endişelendiriyor.

Başını iki yana sallar. "Vakit yok. Mikrofonunu açmamız lazım."

Onu sahne arkasında takip ediyorum, sevdiğim kadını geri kazanmak için tek şansımı beklerken kalbim küt küt atıyor. Serafina'nın dışarıda Hal ve Lacey ile sohbet ettiğini duyabiliyorum ve eminim her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, *William Tell Uvertürü'nün* ritmine *bürünmüş gibi* hissediyorum.

Konuşmalarını dinlerken kesinlikle başımın döndüğünü hissediyorum. "Senin için özel bir sürprizimiz var, Serafina," diyor Hal. "Asistanın Charley'nin nezaketi."

Durduğum yerden onları görebiliyorum ve Serafina sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayarken bir kaşını kaldırıyor.

"Endişeli görünüyorsun," diyor Lacey. "Endişeli misin?" "Biraz..."

"Olmayın. Bildiğiniz gibi Charley çok hoş bir genç kadın. Sizi mutlu görmek için neredeyse her şeyi yapacağını söyledi. Onunla daha sonra konuşacağız ama önce astronot Dr. Muz Pantolon'un ta kendisi Ben Williams'a *Uyan Amerika!* sahnesine tekrar hoş geldin demek istiyoruz!"

Dışarı çıkarken bacaklarım Uluslararası Uzay İstasyonu'nda on ay geçirmişim de yeni dönmüşüm gibi hissediyor. Serafina'nın gözleri parlıyor, sonra bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve ifadesi hemen sertleşiyor. Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum, sonra onunkinin yanındaki boş koltuğa oturuyorum.

"Dr. Williams," diyor Lacey. "Çok güzel görünüyorsunuz."

Hal gözlerini ovuşturduktan sonra ekledi, "Evet, tekrar hoş geldin. Giydiğin tişört çok güzelmiş." Lacey ona gözlerini devirirken Hal deli gibi gülüyor.

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyorum ikisine de. Serafina'ya bakarak, "Özür dilemem gereken şeyler var," diye ekliyorum.

Serafina homurdanıyor. "Yani dalga geçecek başka insanlar da mı var?"

"Hayır... hiç de değil." Kahretsin, bu hiç de iyi başlamıyor. "O zaman bu kıyafet de neyin nesi?" diye soruyor öfkeyle.

"Bunu Village'daki Namaste Friends'ten aldım. Metafizik dünyayı daha iyi anlamak için kendimi ona kaptırmaya çalışıyorum."

Yükseltme bir Kaş, Serafina diyor, "Sen olmuştur için Namaste Friends?"

"Aslında iki kez. Bir Tibet şarkı kâsesi aldım ve meditasyon yaparken onu kullanıyorum."

Sanki şapkamdan bir yaban domuzu çıkarmışım gibi bana bakıyor, sonra da "Okaaaay" diyor.

"Evet, Ben," diye araya giriyor Lacey, "Bildiğin gibi, *Wake Up America!* olarak sana ve Serafina'ya hayran kaldık. Ve sadece biz de değiliz, çünkü Backstreet Boys kısa şortlarla sahne aldığından beri bu kadar çok hayran mektubu almamıştık. Görünen o ki izleyicilerimizin yarısından fazlası ikinizi tekrar bir arada görmek için yanıp tutuşuyor."

"Diğer yarısı ne istiyor?" Endişeyle sordum.

Hal, "Diğer yarının yüzde yetmişi Serafina'nın seni kapı dışarı etmesini istiyor, diğer yüzde otuzu ise erkek gruplarının yeniden dirilişini görmek istiyor," diyor.

"Çoğunluk kazandığı için, bugün buraya ikinizin de aklını başına getirmeye çalışmak üzere bazı konuklar davet ettik. Belki Amerika'ya hepimizin beklediği sonsuza dek mutlu yaşamı verebiliriz."

"Etrafına bir bak Ben; stüdyodaki izleyicilerimizden birkaç yüzü tanıyabilirsin," diye ekliyor Lacey izleyicilerin ışıkları yanarken. "Annen ve onun en iyi iki arkadaşı Lita ve Lynda buradalar." Ayağa kalkmalarını işaret eden Lacey, "Haydi anne, ayağa kalk ve kendini göster" diyor.

Vay anasını. Annemi ve arkadaşlarını buraya mı getirmişler?

Annem ayağa kalkıyor, heyecandan gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. Tekrar yerine oturmadan önce sanki Amerika Güzeli seçilmiş gibi kalabalığa el sallıyor.

Tamamen afallamış durumdayım, Lacey ofisten ekibime ayağa kalkmaları için seslendiğinde yaşadığım şok daha da arttı. Alec ve Carla çılginca el sallarken Dev garip bir şekilde halinden memnun görünüyordu. Diğerleri kesinlikle gergin görünüyordu.

Tam da bu sırke daha fazla halka sığdıramayacaklarından emin olduğum anda Gwen ve teyzesi June ayağa kalkıyor. Hay Allah. Hal, Lacey ve Charley'nin aklında ne var bilmiyorum ama umarım her şey yolunda gider. Bence yüzde kırk ihtimalle olur. Yüzde altmış kalabalığın intikam için beni katrana ve tüye bulamasına gidiyor.

"Peki, Dr. Ben, kendiniz için ne söyleyeceksiniz?" Lacey soruyor.

"Ben... Şey... Ben..." Düşüncelerim o kadar hızlı dönüyor ki hiçbirini yakalayamıyorum. "Hayatım boyunca hiçbir şey hakkında bu kadar kötü hissetmemiştim. Kapalı fikirliydim ve gerçekten çok kötüydüm." Konuştuğum süre boyunca Serafina'ya bakıyorum.

"Bir sorunu çözmenin ilk adımı, sorununuz olduğunu kabul etmektir," diyor Hal bilgece.

"Doğru," diyorum ona. "Serafina'yı kaybettikten ve Gwen'le işleri berbat ettikten sonra bazı değişiklikler yapmam gerektiğini fark ettim."

"Değişiklikler, yeni bir gardırop almak gibi mi?" Lacey soruyor.

"Bu da işin bir parçası. Serafina'nın yanıldığını kanıtlamaya o kadar odaklanmışım ki, bilimin ne olduğunu, yani gerçeğin peşinde koşmak olduğunu gözden kaçırdım. Bilinmeyenlere açık olmadan gerçeğin ne olduğuna karar verilemez. Örneğin, eski bilim insanları Dünya'nın düz olduğuna inanıyordu. Eğer Aristoteles daha büyük düşünmeseydi, hala yelken yaparken gezegenin kenarından düşmekten korkuyor olurduk."

"Şimdi de astrolojiye inandığını mı söylüyorsun?" Lacey soruyor.

Yalan söylemek istemediğim için başımı sallıyorum. "Hayır, ama bu konuda daha fazla bilgi edinmeye açığım ve sorumlu bir şekilde uygulandığında bazı faydaları olabileceğini kabul etmeye hazırım."

Hal sandalyesinde öne doğru eğilir, yüzünde Diane-Sawyer'ın Britney-Spears'la yaptığı röportajdaki ifade vardır. "Sanırım söylemek istediğin bir şey daha var, Ben."

"Bu vesileyle Serafina'dan, Gwen'den ve ailesinden - özellikle de asla işgüzar bir işgüzar dememem gereken June Teyze'den - ve NASA'daki ekibimden özür dilemek istiyorum." Seyircileri tararken anlamlı bir göz teması kurmaya çalışıyorum. "İnsani terbiye sınırını o kadar aşmışım ki, bunu yüksek atımdan bile göremedim. Haklı olduğumu kanıtlamaya çalışırken kendimi o kadar kaptırdım ki neyin önemli olduğunu unuttum - başkalarına saygılı davranmak ve genel olarak iyi bir insan olmak."

Lacey benim özüüm sırasında ayağa kalkıyor ve sahneden inerek elinde mikrofonla stüdyodaki izleyicilerin arasında yeniden beliriyor. L-Üçlüsüne doğru yürüdü ve "Hanginiz Ben'in annesi?" diye sordu.

"Benim," diyor annem ona, bir elini kaldırarak. "Lydia Williams."

"Sence oğlun haklı olma ihtiyacıyla neden bu kadar yoldan çıktı?"

Annem biraz gözyaşı döktükten sonra şöyle diyor: "Bu benim hatam. Erkekler konusunda berbat bir sicilim var ve sanırım bu Ben'i tanıştığı herkesten şüphelenen birine dönüştürdü."

"Anne, bu senin hatan değil," diyorum ona, keşke bu konuşmayı buradan başka bir yerde yapıyor olsaydık.

"Hayır, öyle," diyor başını sallayarak. Lacey'ye bakıyor ve "Ben'in babası Ben yedi yaşındayken bizi terk etti. Sonra Geoff, Ben dokuz yaşındayken kedimiz Dr. Pepper'ı aldı. Phil tüm paramı ve arabamı çaldı..."

Lita eğilip bağılıyor, "Portland, Oregon'dan Phil Dewitt, eğer oradaysan, senin için geliyorum!"

Lacey'nin gözleri büyüyor, sonra Lita bana bakıyor. "Ve sen, kafanı kışından çıkar. Arada bir ziyarete gel."

"Teşekkürler Lita Teyze," diyorum utanç alevleri yüzümü yalarken. Sonra daha yüksek sesle ekliyorum, "Bunların hiçbiri annemin suçu değil. O bana açık fikirli ve nazik olmayı öğretmeye çalışan harika bir ebeveyndi. Buradaki herkes gibi ben de onu hayal kırıklığına uğrattım..." Serafina'ya bakıyorum. "Ve sahnede de."

"Gerçek şu ki, hepimizi incittin," diyor Hal. "Geri dönmezsen bizi bir daha izlemeyeceklerine söz veren izleyicilerimiz var."

Lacey şimdi koridorda Gwen ve teyzesinin yanında durmaktadır. "Siz ikiniz ayağa kalkın." Dediğini yaptıklarında Lacey, "Amerika, sizi Ben'in eski arkadaşı, pediatrik diş hekimi Gwen Phalen ve teyzesi June ile tanıştırmak istiyorum. Sanırım hepimiz Ben'in Gwen ile olan sahte ilişkisini burada, *Uyan Amerika'da* nasıl ifşa ettiğini hatırlıyoruz!"

Seyirciler onları bir tur alkışlar, sonra da bir sonraki adımın ne olacağını görmek için beklerler.

Lacey, mikrofonu Gwen'in ağzına tutmadan önce, "Gwen, Ben'in programımıza son katılışında kesinlikle aşağılanmış olmalısın," diyor.

"Ben'e çok kızgındım. Ama şunu belirtmek isterim ki onu kuzenimin nişanına götürmekle yanlış bir şey yapmadım. İnsanlar her zaman arkadaş olarak dışarı çıkarlar."

"Bilmiyorum," der Lacey ona. "Ben'in erkek arkadaşın olduğu konusunda ailene yalan söyledin."

Gwen'in yüzü kızarır. "Bazen insanlar kişisel meselelerinizden uzak durmadığında gerçeği esnetmek zorunda kalırsınız." Teyzesine ters ters bakar.

June mikrofonu kendisine doğru çekerek yüksek sesle, "Gwen'i affettik. Aslında, ona masörüm Dr. Kwak'ı ayarlama konusunda biraz... ısrarcı davranmış olabilirim."

"Aklında sadece benim mutluluğumun olduğunu biliyorum, June Teyze." Gwen teyzesini kucaklamak için kendine çeker.

"Ne diyorsun, Gwen? Ben'i affediyor musun?" Lacey araya girer.

Ona yalvaran bir bakış attıktan sonra sonunda, "Evet, biliyorum. Ben o olaydan beri kendimi affettirmeye çalışıyor ve bir ahmağın bu kadar zahmete gireceğini sanmıyorum."

"Doğru," diyor June. "Çok güzel çiçekler gönderdi, sonra eve çok ilginç bir şarkı telgrafı geldi. Cher gibi giyinmiş, gördüğüm en uzun kadındı. Hatta performansını tekrar tekrar izleyebilmemiz için onu kamerama kaydetmeme bile izin verdi."

"Yani sen de onu affediyor musun?" Lacey June'a sorar.

"Biliyorum," diye başını sallayarak cevap veriyor. Bana gülümseyerek, "Sanırım dersini aldın genç adam," diyor.

Gwen araya girerek, "Lacey, bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Ben ve ben bir kez çıktık, ama ikimiz de yaşadığımız şeyin bir ilişkinin başlangıcı olduğu konusunda hemfikirдик.

büyük bir dostluk. Nişan partisine benimle gelmesini istediğimde, ailemi yanlış yönlendirmiş olsak da, bu sadece bir arkadaş olarak yaptığım bir şeydi."

Lacey sahneye geri döner. "Bu konuda ne düşünüyorsun, Serafina? Bu sizin için bir şeyi değiştirir mi?"

Cevap vermesini beklerken kalbim duracak gibi oluyor. Dudaklarını araladığında tüm stüdyo tamamen sessizleşiyor. Yine de hemen konuşmuyor. Onun yerine bana bakıyor ve sanırım şimdiye kadar gördüğüm en küçük baş hareketini yapıyor. Sonra da şöyle diyor: "Ben de bazı hatalar yaptım. Mr Spock hastalandığında yanında kalmalıyım ve ona Cheez Whiz veren kişi olduğum konusunda gerçeği söylemeliydim. Bu arada, Cheez Whiz'i sehpanın üzerine püskürtmemeliydim. Ayrıca Ben'in telefonuna onun izni olmadan asla bakmamalıyım."

Rahatlama bedenimi dolduruyor, kendimi havalanan bir helyum balonu gibi hissediyorum. "Senin arkadaşlık uygulamana asla kaydolmamalıyım. Ve aramızdaki şey iş arkadaşlığından daha fazlasına dönüştüğü anda bunu yaptığımı sana söylemeliydim." Devam ediyorum, "Serafina, seni çok özledim. Kulağa ne kadar klişe gelse de zor nefes alıyorum. Sensiz uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ve kesinlikle gülemiyorum. Son iki haftayı mutluluk için tek şansımı mahvettiğime inanarak geçirdim, çünkü istatistiksel olarak New York'ta uyumlu olabileceğim binlerce kadın olması gerekirken, beni bu kadar canlı ve mutlu hissettirebilecek tek kişinin sen olduğuna ikna oldum. Şimdiye kadar bu kadar harika, aptalca aşık olduğum tek kişi sensin."

Seyirciler toplu olarak "Awww..." diye bağıldıktan sonra birisi "Öp onu!" diye bağırır.

Serafina bana gülümsüyor ama hâlâ endişeli görünüyor. "Bilmiyorum, Ben. O kıyafeti giymek ve güzel şeyler söylemek başka bir şey, ama sen benim işimi mahvetmek istedin. Sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

Sertçe yutkunarak ona, "Ben de kendime güvenmezdim, bu yüzden Charley'le temasa geçtim ve sizin için birkaç numarayı araştırmaya yardım edip edemeyeceğimi sordum.

randevu uygulamanızla ilgili."

Seyirciler arasında oturan Charley'e gülümsüyorum. Serafina'ya bakıp omuz silkiyor, sonra da "Meğer matematikte çok iyiymiş" diye bağırıyor.

"Kendimi övmek gibi olmasın ama gerçekten öyleyim. Arkadaşlık uygulamanızın beta testine dayanarak keşfettiğim şey, katılan çiftlerin uyumlu birini bulma şansının yüzde on dört olduğudur; bu, küçük örneklem boyutu göz önüne alındığında dikkate değerdir. Tasarladığınız anketi en iyi beş tanışma sitesinin anketleriyle karşılaştırdığımda -ilişki kurmaya yönelik olanlar hariç- sizinkinin her bir kişi hakkında normal sitelerden çok daha kapsamlı bir resim oluşturduğunu keşfettim. Yıldız işaretlerini bir kenara bırakırsak, sorularınız bir kişinin kim olduğunu, inançlarının ne olduğunu ve tırnak içinde sevgi dillerinin ne olduğunu anlamayı başarıyor. Siz ve Charley, aşkı bulmanın gelmiş geçmiş en etkili yolu olabilecek bir şey yarattınız-"

Daha önce hiç matematik becerilerimle birine kur yapmamıştım ama Serafina ayağa fırlayıp kendini kollarıma attığında başardığımı anladım. Onu kendi etrafımda döndürdükten sonra, yanaklarını iki elimle tutabilmek için uzanıyorum ve onu içimdeki her şeyle öpüyorum. Sadece "Bu bir özür dilerim, seni seviyorum, seni özledim ve sonsuza kadar seninle olmak istiyorum öpücüğü" diyecek kadar geri çekiliyorum.

Hoparlörlerden aniden "If I Could Turn Back Time" şarkısının ilk birkaç ölçüsü yükseliyor. Serafina ve ben bir adım geri çekilip sahneye çıkan dev bir drag adamı izliyoruz. Bu Drag-o-Grams'dan Madonna olmalı. Tek söyleyebileceğim, vay canına!

Seyirciye dönüp mükemmel bir Cher taklidiyle onlara serenat yaptığında, herkesin onunla birlikte şarkı söylemesi uzun sürmez.

Eğildim ve Serafina'nın kulağına fısıldadım, "Sanırım bu bizim şarkımız." "Biraz tuhaf ama elden bir şey gelmez, değil mi?"

Gülümsüyor

bana geri döndü.

"Hayır, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Birbirimiz için olma ihtimalimizin çok yüksek olduğunun farkındasınızdır. Rakamları hesapladım ve aslında yüzde doksan sekiz nokta altı dokuz beş buldum."

"İnek," diyor bana sokulurken. "Ve bununla gurur duyuyorum."

EPİLOG

Serafina

"Ben, fırınının zamanlayıcısı bozuldu!" Üç aylık muhteşem erkek arkadaşıma sesleniyorum. *Wake Up America*'da barıştığımızdan beri neredeyse birbirimizden ayrılamıyoruz! *O kadar ki*, Bay Spock bile ona sarılmama izin veriyor. İstemedен de olsa neredeyse patlattığınız bir kedinin kin tutmaması iyiye işarettir.

Tahmin etmem gerekirse, Bay Spock'ın Kova burcu olduğunu söyleyebilirim. Bu içgörü onun doğuştan gelen ihtiyaçlarını anlamama yardımcı oldu. Geleneksel olarak bir su burcu olan Kovalar tek bir net şekle sahip değildir ve kategorize edilmeye meydan okurlar. Sadece bu tuhaflığı bilmek bile onların ruh hallerini kabullenmeyi kolaylaştırır.

Ben'in kedisiyle olan ilişkim, uygulamam için yeni bir kategori keşfetme yoluna girmeme neden oldu: *Evcil Hayvanınız ve Burcu*. Hatta Ben'in iş arkadaşı Carla ile köpeği Chewy'nin anal kese durumu hakkında birkaç kez konuştum. Chewy'nin 10 Temmuz'da doğduğunu öğrendiğimdeth, bu onu bir Yengeç yapıyor, kişiliğinin pek çok kısmı netleşti. Yengeçler ilişkilerinde çok fazla ilgi isterler. Chewy kışını halıya sürttüğünde daha fazla ilgi göreceğini keşfedecek kadar zekiydi. Böylece Carla bu davranışı görmezden gelmeyi öğrendi ve şimdi sadece yatağında sessizce yattığı için ona bol bol sevgi veriyor.

Ben telefonu kulağına dayamış mutfığa giriyor. "Kulağa harika geliyor Dev, lansmanda olmayı çok isterdim ama Serafina ve ben o hafta Floransa'ya bilet ayırttık bile."

Yan tarafıma sokuluyor ve kulağımı kemirmeye başlıyor. Dev'in "Beni hoparlöre al ve sana haberlerimi söyleyene kadar birbirinizi öpmeyi bırakın" dediğini duyabiliyorum.

Ben hoparlör düğmesine basıyor ve telefonu tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra beni kollarının arasına alıp öpüyor. "İkinizden biri beni dinliyor mu?" diye neredeyse bağırana kadar ikimiz de Dev'e aldırış etmiyoruz.

"Üzgünüm Dev," diyorum gülerek. "Neydi o?"

"NASA'dan az önce Ben'i fırlatmada görmek istediklerini çünkü onu Mars ekibinde bir yer için düşündüklerini duydum. Bu ana gemi, dostum! Gitmelisin!"

Ben duraksamıyor bile. Sadece "Ama Serafina New York'ta yaşıyor, bu yüzden gururum okşansa da, bana teklif etseler bile işi kabul edemem" diyor.

"Ne?!" Dev ve ben aynı anda bağırıyoruz.

Ben omuz silkiyor. "Senin olduğun yerde olmam gerek. Sen benim mutluluğumsun." "Kusacağım," diyor Dev.

Ben'i kollarıma çektim. "Evden çalışıyorum. Bunu Florida'dan da New York'tan olduğu kadar kolay yapabiliyorum."

"Ama New York'u seviyorsun," diyor Ben.

"Seni daha çok seviyorum." Sonra da ekliyorum: "Ayrıca, büyükannem ve büyükbabam hâlâ yanımdayken onlarla olabildiğince çok vakit geçirmek istiyorum."

Bana sıkıca sarılan Ben, "İkisinin de kendi yatak odası ve banyosu olabilmesi için yeterince büyük bir yer almamız gerekecek... belki de şimdi düşünüyorum da kendi kanatları." diyor.

"Neden Ben Williams, senin yanına taşınmamı istiyorsun?" İçime bir sevinç dalgası yayılırken soruyorum.

Önümde diz çöktü ve dedi ki, "Sana evlenme teklif ediyorum. Ne diyorsun benim güzel, ateşli Terazi'm? Bu İkizler'den dürüst bir adam yaratmak istiyor musun?"

"İstiyorum, gerçekten istiyorum!" diye cevap verirken zıplıyorum ve alkışlıyorum.

Dev konuşuyor, sesi çok boğuk geliyor. "Bu çok tatlı. Bana yüzüğün bir resmini gönderebilir misin? Ona bir yüzük aldın, değil mi Ben?"

"Tabii ki ona bir yüzük aldım," diyor cebinden küçük bir Tempty kedi maması poşeti çıkararak.

Gözlerimi kısıyorum, umarım benden Tavuk Lokumlarını karıştırmamı beklemiyordur. Ama neyse ki çantayı bana vermek yerine sallıyor ve Bay Spock koşarak geliyor. Boynunda bir kurdele ve kurdeleden sarkan ışıltılı bir elmas yüzük var.

"Aww, Mr. Spock? Evlenme teklifinde var mısın?"

"Bana yüzüğü kedinin boynuna bağlamadığını söyle, Ben," diyor Dev.

"Bağladı," diyorum ona, gözlerim yaşla doluyor. "Ve bunu kesinlikle seviyorum

Mr. Spock benim onun kürksüz annesi olmamı sorun etmiyor."

Ben fiyongu çekiştiriyor ve kurdele düşüyor. Yüzüğü ustalıkla sol eline alıyor ve bana doğru tutarken Dev şöyle diyor: "Tamam, sevdiğin sürece önemli olan bu. Bence biraz dandik ama..." Tekrar öpüşmeye başladığımız için ona cevap vermediğimizde, "Kapatacağım. Bu biraz garipleşmeye başladı."

Eğer bir astroloji meraklısı olmak bana bir şey öğrettiyse, o da şudur. Yıldızlar doğru hizada olduğunda, başarınızın önüne geçebilecek hiçbir şey yoktur. Ben'e söylemeyin ama ikimizin de doğum haritasını çıkarttırdım ve kesinlikle birbirimiz için yaratılmışız. Çocuklarımızdan hiçbiri Boğa olmadığı sürece sorun yok.

ÇOK YAKINDA GELİYOR.

Gösterideki Metin: Yanlılıkla Aşık Olma Hikayesi, 4. Kitap

Bu bir köpek metni köpek dünyası...

Etkinlik planlayıcısı Autumn Jones hayatı boyunca Boise, Idaho'dan ayrılmak için can atmış ama işler bir türlü yoluna girmemiştir. Bu yüzden ablası Helen ondan New York'a gelmesini istediğinde Manhattan Kennel Club için bir köpek şovunu koordine ederken, bir tazıdan daha hızlı bir taziya biner. Sonbahar geldiğinde, kendini son derece rekabetçi zengin kadınların, onların ihmalkâr profesyonel kocalarının ve gülünç derecede şımarık tüylü bebeklerinin tuhaf dünyasının ortasında bulur. Ancak en çılgın gösteri köpeği sahipleri bile onu Büyük Elma'da büyük işler yapmaktan alıkoyamayacaktır.

Jack Campbell Manhattan'ın üst tabakasının veterineri. Günlerini pırlantalı tasmalar takan şımarık kanişlere bakarak ve onların son derece endişeli annelerini yatıştırarak geçirmektedir. Bu yüzden Autumn Jones ile tanıştığında, o, solumak için beklediği temiz hava nefesidir.

Bu, bu yıl milyonlarca dolar kazanması gereken iki harika yazar tarafından yazılmış, okuyabileceğiniz en iyi kitap, o yüzden sadece bu kitabı alın ve tanıdığınız herkese de aynısını yapmalarını söyleyin, olur mu?

[BURADAN ALIN](#)

SON SÖZ

Melanie ve Whitney'den bir not:

Ben ve Sera'nın hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp yorum bırakın. Yorumlar yazarlar için gerçek bir hediyedir. Diğer okurların eserlerimizi bulmasının en iyi yoludur.

Haber bültenlerimize henüz kaydolmadıysanız, lütfen kaydolun! Bu şekilde sizi yeni sürümlerden, promosyonlardan vb. haberdar edebiliriz.

[Whitney Dineen](#)

[Melanie Summers](#)

YAZARLAR HAKKINDA

WHITNEY DINEEN

USA Today Bestseller Whitney Dineen kendi kafasında bir rock yıldızı. Şarkı söyleme yetenekleri konusunda kuruntulu olsa da, oldukça iyi bir yazar olduğuna dair çok sayıda onay var (İNANILMAZ!!!). Birçok yazarlık ödülü kazandıktan ve neredeyse bir kabilyon kitap sattıktan sonra (matematik de onun uzmanlık alanı olmayabilir), kafasındaki seslerin istediklerini söylemesine izin vermeye karar verdi (üzgünüm anne). Ayrıca beşinci sınıflar arası yüzme yarışında sırtüstü yüzmede dördüncü o l d u . İşte bu kadar.

Whitney çocuklarıyla oynamayı (diğer bir deyişle inanılmaz diş ipi kullanma becerisiyle onları şaşırtmayı), bir şeyler pişirmeyi, bir şeyler yemeyi ve onu "anlayan" insanlar için kitaplar yazmayı seviyor. Patates kızartmasının mükemmel bir yiyecek olduğunu ve Bayan Roper'ın onun ruh hayvanı olduğunu düşünüyor.

MELANIE SUMMERS

Melanie Summers, kocası, üç çocuğu ve iki sevimli köpeğiyle birlikte Edmonton, Kanada'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumayı (tabii ki), ailesiyle film gecesi için kanepeye kıvrılmayı (bol patlamış mısır ve milkshake olmadan tamamlanmış sayılmaz) ve evinin yakınındaki ormanda uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Melanie ayrıca kız arkadaşlarıyla birlikte restoran kapatmayı da seviyor. Şey, değil Sağlık müfettişini çağırmak gibi bir şey. Daha çok onlar ışıkları kapatana kadar kalmak gibi.